

POSTARINA PLAĆENA U GOTOVU

GLASNIK SRDCA ISUSOVA

GLASNIK SRDCA ISUSOVIA

GLASILO APOSTOLATA MOLITVE
HRVATSKI KATOL. OBITELJSKI LIST
IZDAJU S DOPUŠT. CRKV. OBLASTI
ISUSOVCI U ZAGREBU
ODGOVORNİ UREDNIK: STJEPAN ZEC D. I.
(ZAGREB I-147 — PALMOTICEVA UL. 33)
UPRAVA: ZAGREB — PALMOTICEVA 31
GOD. PREDPLATA ZA GOD. 1945.: 500 KN
CEKOVNI RACUN POST. STED.: BR. 33.896
TIKARA »GLASNIK« (IVAN NIKOLIĆ D. I.)
ZAGREB — PALMOTICEVA ULICA 33

SIEČANJ - VELJAČA 1945.

U OVOM BROJU PROCITAJ NAJPRIJE	
→ Dva velika obećanja i vjernost	
Srđca Isusova u njihovom izpu-	
njanjuvanju na strani 8 i 17	
A ZATIM	
→ Glasnikova čestitka za Novu Go-	
dinu	3
→ Molitvena nakana AM za siečanj	
→ Boli i patnje ratnih prilika i kako	
ih kršćanin mora shvatiti	5
→ Blago krotkime	10
→ Veliko blago sakriveno u pri-	
prostim djelima	11
→ Zapoved ljubavi u ratno doba	14
→ Tajna obiteljske sreće	15
→ Velika duša Marije Belohlavek	18
→ Molitvena nakana AM za veljaču	20
→ Dvije važne stvari za svakoga .	22
→ O ružnoj mani našega naroda	24
→ Jedna suvremena potičkoča .	25
→ Par pobudnih crica 7, 14 15 20	
→ Iz Apostolata Molitve	27
→ Dopisnica Narod. Upravitelja AM 28	
→ Par novih knjiga	28
→ Sluga Božji Pešar Barbarić . .	31

HRVATSKA ZA PAPU

TIEKOM SIEĆNJA I VELJAČE 1945.
PRIKAZUJU SE U NEZAVISNOJ DRŽAVI
SVETE MISE NA NAKANU SVETOG OTCA
U OVIM MJESTIMA:

Počelkom siećnja: Dolina + 7. I.; Kraljevica + 15. I.; Narf Savski + 18. I.; Zagreb + Tiekom mjeseca: Split + Počelkom veljače: Dolina + 7. II.; Kraljevica + 11. II.; Beravci + 11. II.; Bugojno + 11. II. Ruma + 12. II.; Tuzla + 15. II.; Narf Savski + 21. II.; Zagreb + Tiekom mjeseca: Split.

APOSTOLAT SV. MISA ZA SV. OTCA

je narječili dokaz naše ljubavi i pri-
vrjenosti Namjestniku Kristovu. Papa
moli, trpi i radi za dobro i smirenje
čitavog čovječanstva. Mi ga možemo
podpomoći svojim molitvama, a još više
prikazivanjem sv. Misa na njegove na-
kane. Sv. Mise na nakane Sv. Olca mo-
že dati služiti svalko, no u prvom redu
su na to djelo ljubavi prema Pepi po-
zvani: upravitelji Apostolata Molitve,
društva Apostolata Molitve, zatim sve
ostala katolička društva, pa i pojedinci,
koji to mogu. A svi se moramo mnogo
moliti za Papu, da uspije u svojim
mirovnim nastojanjima.

Tko želi dati služiti sv. Misu na Papinu
nakantu, neka to učini po mogućnosti u
vlastitoj župi, a Uredničtvu Glasnika
Srđca Isusova molimo da jevi dan ili
barem mjesec, kada će to biti, da se
može objaviti u Glasniku. U nijednom
slučaju neka se Upravi Glasnika ne ša-
lige molba s misnom nagradom, da bi
Uprava dala služiti tu sv. Misu, jer svr-
ha je »Apostolata sv. Misu«, da se pro-
vede u što više župa širom države.

KALENDAR

SRDCA ISUSOVA I MARIJINA

1945.

JE RAZPAČAN I NE MOŽE SE VIŠE
DOBITI
Dogodine požuri na vrieme s naručbom,
da ne ostaneš bez njega

1945 GODINA GOSPODNE

Opel jedno ljetlo prega vječnoga se hvala,
Opel jedan list se skiape Poviesti Hrvata.

Kako nam je bilo, Ti znaš Bože sveti,
A znaš i budućnost što će nam donijeli.
Pržilo nas sunce, bure su nas bile,
Mnoge gorke suze oci su nam stile.
Bojuj nam je ljutom rezapeta glava,
Izranjene duše i srđca krvava.
Bože, vidi puk svoj, kako pati, strada,
Ti si narna sada jedina još nadal!
Hrvatski je narod prošao trista muka,
Ali iz sviju Tvoja izvela ga ruke.
O naš dobiti Oče i svemožni Bože,
Desnica nas Tvoja i sad spasiš može.
Ni sada se dobiti Oče ne ogluši:
Utjeći nas nedom, suze nam osuši.
Nagrdeni grijehom jadni smo i bledni
I mikosti Tvoje nismo više vredni.
Bili smo Ti grijesne, nepokorne dječa,
Ali sed nam duša pokajnički jeca.
Čistli nas od grijeha, kreposti nas vodi,
Od propasti rod naš, Bože, oslobođi.
Mi želimo biti, što nam otci biše:
Uvick Tebi vjerni — tako poviest piše!

Podignimo glave, oj braćo Hrvati,
I Bogu se svatko dušom svom obratil
Zamrzmo zloču, za grijeha se kajmo,
Božji zakon vršit u svem obećajmo.
Iz domova svojih davla izljerajmo
I nikad mu više u kuću ne dajmo.

Izljerajmo zavist i neslogu ludu,
Zatvorimo vrata pravci, piću, bludul
Nek obitelj svaka bude čista, sveta.
Da s užitkom po njoj Božje oko šetaj
Unišlimo strasti i okove grijeha,
Na plaćać se sveta i njegova smieha.
Sveti je samog Boga na križ razapeo,
Ali je i plaću djela svog pozeo.
Svi po zapoviedi Božje volje slete
Čuvajmo se mržnje, kavge i osvele.
Kršćanska nek ljubav među nama vlada,
Pomožimo braću, koji ljuto strada.
Pa će i Bog nama milosrdan biti,
Kad nam duša k Njemu na pravdu pohiti.
I Hrvatsku svoju ljubimo svom snagom,
Molimo se uviek za nju Bogu dragom.
A u pomoći zovne I' ta nas naša meti,
Ne predajmo za nju i svoj život dati.
Jer odviek slavnog hrvatskoga roda
Svetlinje su bile: vjera i sloboda.
Ako bi nas Šiba ležko kuinje takla,
Ne budimo slabici, krhki poput stakla.
Već budimo čvrsti, stalni kao stiene,
Koje nit se miču, nil poznaju miene.
Pa ma bila lomne, slabe sile tiela,
Ali neka duša bude od ocjela!

To vam htjedoh reći, oj braćo Hrvati,
Blagoslov nas Božji kroz to ljetlo preti.
Učimo poštivati svetu Božju volju,
Pa možemo gledati u budućnost boljul

T.

— 1SUS —

ZA OSTVARENJE PAPINIH NAKANA

MOLITVENA NAKANA APOSTO- LATA MOLITVE ZA SIEĆANJ 1945.

»Zalostna je duša naša... Ne preostaje ništa drugo nego moliti, moliti, moliti.« Tako reče Pio XI., kada je gledao stanje Crkve i obće prilike u nekim zemljama.

S koliko većim pravom mogao bi te reći ponovili današnji Papa gledajući nade sve žalostno i bolno slanje po cielom svetu. I ne jednom izjavio nam je i on: »Dolazi nam pred oči množina biednika, s kojima bolno plačemo« (u enciklici o tajanstvenom Tielu Kristovu). Boli njegovo otčinsko srdce nevolja djece mu. Učinio je sve što je god mogao, da je odvratil od sveta. Kada je zlo na neposlušni i »razlrgani divljom neslogom i razpaljeni požarom mržnje« svjet ipak došlo, on nastoji barem ublažiti boli i nevolje, tjelesne i duhovne. A što ne može sam, to moli »Kralja mira«, to moli »Kneza mira«, neka on učini. Moli »Kraljicu presvete krunice«, neki je »ganu tolike ruševine, tjelesne i duševne, tolike boli, tolike sliske otaca i majki, ženilbenih drugova, braće i sestara, nevine djece; toliki životi ugašeni u cvjetu mladosti; tolika tjelesa razlrgana u groznoj klaonici; tolike duše, koje se muče i izdišu, tolike, koje su u pogibelji da se zauviek izgubelj« (iz posvele molitve preč. Srdcu Marijinu). I zato neka nam izmoli mir, ona, Majka milosrda.

Tako radi Papa. A mi? Mi smo djeca sv. Crkve, mi smo djeca Papi. Ne smijemo ga ostaviti sama u boli, skribi i brizi za nas i za cieli svet! I mi mu moramo svi pomagati. Onim, što nam je svi-ma moguće molitvom! Članovi Apostolata Molitve (Pape žele i opominju vjernike, da se svi upisu u AM)! Naša je dužnost da se molimo za Papu. I s Papom za potrebe sv. Crkve.

Za koje potrebe? On zna najbolje, koje su. Neke će nam objavili, svaki mjesec po jednu — prihvatali ih ozbiljno i molimo se, da se ostvare. A molimo se i za one njegove »posebne« nakane, kojih nam ne će objaviti, ali su jednakovo važne kao i prve, a možda još i važnije. Molimo se samo, molimo se za sve te nakane Papine. On zna, da se mi molimo i to mu je velika utjeha u gorčinama, koje napunjuju njegovo otčinsko srdce. On nas u duhu uzima za ruku kao otac djece i polazi s nama i našim molitvama pred priestolje Božje...

Tako mi znamo, što nam je činiti cielu godinu: dužnost nam je moliti se za Papu, a i s Papom na njegove nakane. Molimo se ovaj mjesec osobito, kako on hoće, da se ostvare nje-gove obće i posebne nakane. Molimo se mnogo! Učinit ćemo djelo Bogu milo, Crkvi i dušama koristno.

Antun Bauer D. I.

GOSPODINE ISUŠE.
ŠTITI POD OKRILJEM
SVOGA BOŽANSKOG SRDCA
NAŠEG SV. OTČA.
BUDI MU
SVIETLO, JAKOST I UTJEHA.
Ovako moli svaki dan jedna članica AM. —
Moli I III

GDJE JE TU BOG?

Mi vrlo lako i vrlo brzo dolazimo u napast, da se sablaznimo o Boga. O njegovu dobrotu i mudrosti. Njegovi putevi, njegovo upravljanje svjetom, sve nam to izgleda tako tajanstveno, tako čudno, zagonečno i neshvatljivo. Kako nam se često kad gledamo strahole, što se odigravaju pred našim očima, olme iz ustiju krik pun razočaranja i zgražanja: Pa kako može Bog to dopustiti? Božja šutnja i mučaljivost, Božja strpljivost i čekanje, sve to nam ne ide u glavu. Kadikad smo u napasti, da sa starozavjetnim patnikom nestrpljivo i pomalo ogorčeno povičemo prema nebu: »Probudi se Gospodine, što spavaš!« (Ps. 43, 23).

Znao je naš Spasitelj i Učitelj, da će to tako biti. Zato je češće nastojao svoje učenike oboruzati protiv te napasti. Opominjao ih je, da se ne sablazne o njega. Kad je na zadnjoj večeri naviestio sve nevolje i progonstva, koja će doći na njegove vjerne, odmah nadodaje: »Oti sam vam, rekao, da se ne sablaznite!« (Jv. VI, 1). Uza sve to su se apostoli smutili, kad je došao čas njegove muke. Kasnije ona dva učenika, koji na putu u Emaus govorile žalostno i potištelo »o Isusu Nazarećaninu, koji je bio prorok, silan na djelu i rieči pred Bogom i svim narodom... mi se nadasmo, da će on odkupiti Izraela... a e'o veliki svećenici i prvaci naši ga

predadoše, da se osudi na smrt, i razapeše ga... i sad je iza svega toga treći dan, kako se to dogodi!« (Lk 24, 19-22) — i život mirno dalje teče, kao da se ništa nije dogodilo! »Pravednik pogibe, i nikoga za to ne boli glavač!« (Iz. 57, 1). A kad se tako sablažnjuju o Boga i bogobojazni ljudi, što će istom biti s drugim! Njima je križ ne samo sablazan, nego prava ludost. Tako veli sv. Pavao: »Mi propoviedamo Krista razpetogog: Židovima sablazan, a poganima ludost...« (1 Kor. 1, 23).

Daleko od nas, da učenike Isusove, a pogotovo ostale Židove omalovažujemo i osuđujemo, što su podlegli napasti i što su se uzprkos opomeni Spasiteljevoj smutili! Pomislimo na čas, da smo mi bili suvremenici Isu-

»i blago onomu, koji se ne sablazni o menel!« Mt 11, 7.

sa, Sina Božjega, te s Gospom, sa sv. Josipom i s apostolima od početka do kraja bili svjedoci svega, što se odigravalo u životu Isusovu. Kako bi nam već to bilo čudno, da Bl. Djevica upravo pred porod na zapovied poganina Augusta mora na težki i višednevni put iz Nazareta u Betlehem? Kako bi nas istom to smelo, što Marija i Josip za Božje Diete, koje ima doći na svjet, nigrde ne nalaze mjesla; te ga na koncu moraju položiti u jasle u hladnoj i vlažnoj spilji, daleko izvan grada, kao najveća sirotinja! Zar ne bismo počeli upravo mrmljali i prigovarati, što nebeski Otac pušta, da sveta Obitelj mora usred noći bježati pred okrutnim Herodom u daleki Egipat? A istom, da smo kao suvremenici bili svjedoci muke Isusevoj? Da će Otac nebeski svoga jedinorodenoga i prelubljenoga Sina predati u ruke zakletih i okrutnih neprijatelja njegovih? Da će nebo ostati mirno i nepomično, kada opaki i prosti vojnici uz odobravanje predpostavljenih budu po Isusu pljuvali i od njega napravili bezpravnu igračku svojih zločinačkih nagona! I napokon, da će Vječna Pravda i neizmjerna Ljubav i Dobrota mirno i šutljivo s visina promatrati, kako Sina Božjega pribijuju na križ i razapinju između dva razbojnika pred očima čitavoga naroda?! Zar naša vjera ne bi bila pokolevana? Zar ne bismo razočarano i nezadovoljno ponavljali: Gdje tu još ima pravde? Gdje je tu Bog!

Zato nas neizmjerna i vječna Mudrost opominje po proroku Izajiji: »Nisu moje misli kao vaše misli; ni vaši putevi, moji putevi... Jer kako su visoko nebesa nad zemljom, tako

su visoko moji putevi nad vašim putevima, i moje misli nad vašim mislima« (Iz. 55, 8). A još snažnije nam govori Bog po sv. apostolu Pavlu: »Jer je ludost Božja mudrija od ljudi, i slabost je Božja jača od ljudi... što je ludo pred svjetom, izabra Bog, da posrami mudre, i što je slabo pred svjetom, izabra Bog, da posrami jakore (1. Kor. 1, 25). A Isus sam je doviknuo razočaranim i sablažnjenim učenicima na putu u Emaus: »O bezumni i sporoga srdca za vjerovanje svega, što su govorili proroci! Nije li trebalo da to Krist pretpri i tako uđe u slavu svoju?« (Lk. 32, 25).

Cudno Bog danas prstom po zemlji piše. On uređuje račune s vjerovalnim narašnjem, koji je odpaо od Njega. S narašnjem, koji je htio izgraditi lep, udoban i sretan život — a bez Boga. S bogohulnim narašnjem, koji je opojen svojim uspjesima i napredkom, Božje Veličansvo izrugao i prezreo. U pravednoj srčbi Gospodin razbijja i u prahu ruši naše krive bogove. On razbijja obmamu o nekom udobnom i zadovoljnom životu na zemlji, a bez vjere u prekrogbeni život. On razbijja utvaru o nekoj ljudskoj plemenitosti i dobroti, o nekom sveobčem bratstvu bez Boga. Bez Boga čovjek čovjeku postaje zvier, opasnija i krvoločnija od svake druge zvieri. On razbijja i u prahu ruši svu tu nadutu i oholu zgradu uljudbe i kulture ljudske, koja je mislila, da može čvrsto i ponosno stajati i bez Onoga, koji je »kamen ugaojni.« On griešnicima zorno i uvjerljivo pokazuje, kako je »zlo i gorko ostaviti Gospodina Boga svoga,« i odlučati za izpraznostima i utvarama.

Ali naši računi s Bogom su težki i zamršeni. Dugovi su veliki i penju se u bezkraj. »Ako staneš plačati po bezzakonjima, Gospodine, gospodine, tko će obstatи?« Tko će izravnati ogromni manjak, i nadoknadi ti strahovito pronevjerjenje svih darova Božjih?

Jedino predragocjena odkupnina trpljenja, krvi i smrti Isusa, Sina Božjeg Cilavog Sina Božjega, to jest njegovog tajanstvenog tiela, koje se zove Crkva. Svi udovi toga tiela, svi članovi Crkve treba da svojim patnjama »nadopunjaju, što nedostaje trpljenju Kristovu u tielu svojem...« (Kol. 1, 24). I tek krštena, nevina dječica. I ona treba da trpe žimu i glad, da prerano umiru pod krvničkim mačem kao prva Nevina dječica kod Rođenja Isusova. I dobre kršćanske obitelji, gdje se je poštivao Božji zakon i slavio Bog, i one treba da budu pridružene Krizu Isusovu i uronjene u more patnje. I one imaju dužnost i čast sudjelovati u djelu od-kupljenja. A kako veli Apostol: »Bez prolevanja krvi nema odkupljenja« (Hebr. 9, 22). Što vriedi za pojedinka, za obitelj, to vреди и за čitave narode, i onda, još napose onda, kad su oni u ogromnoj većini vjerni, katolički narodi. Neka se oni ništa ne čude, da su i njih zahvatili božji mlinjski kamenovi i da ih melju i satiru skupa s ostalim grješnim čovječanstvom.

Blago onomu, koji se u ovim danima kušnje i pravednog obračuna s grješnim ljudskim rodom ne sablazni o Boga. Koji kao blago i krotko jačne sve i najstrašnije udarce prima mirno i odano iz ruke Božje. Koji ponavlja s najdubljim poštovanjem i svetim strahom: »Pravedan si Gospodine i pravedni su sudovi Tvoji« (Ps.

118). »Gospodin je dao, Gospodin je uzeo, neka je ime Njegovo blagosloveno« (Job 1, 21). Koji se s najvećim Patnikom združuje u poniznoj i pouzdanoj djetinjoj molitvi: Oče moj, ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež; ali ne kako ja hoću, nego kako ti (Mt 26, 39). Blago onome, koji se ne sablazi o mene!

Ivan Kozelj D. L

PREKĀSNO...

Postarja gospoda pošla 1866. na dalek put, da posjeli u bolnici svoga jedinca Josipa, koji je kao zastavnik bio težko ranjen u ratu. Majci da pukne srđe od boli i brige. Napokon je stigla u bolnicu.

Upravo je sestra milosrdnica spremala jedan krevet.

— Gdje... gdje... leži zastavnik...? pitala uzbudena žena. Recite mi! Ja sam njezina majka...

Bez reći slatila je bolničarka čas dva, a onda sažalo progovori:

— Gospodo, prekasno ste došli... I po-kaže majci krevet, na kojem je baš malo prije umolata u platio mrtvo tielo Josipovo.

Bolan krik, kakav se zna vinuti samo iz majčinih grudi, odjeknu tihom bolničkom sobom. Satrvena bolju pada majka na koljena kraj mrtvoga sina...

Mnogo sam strahola proživjela kroz ovo nekoliko mjeseci, odakako sam u ovoj bolnici, priopovjeda je kašnje redovnica, ali potresnijega prizora nisam vidjela od onoga, kad sam rekla majci pokojnog za-stavnika, da je prekasno došla. Već je sate klečala i plekala. Napokon sam je lagano uzela za ruku. Ona je razumjela pa je pošla sa mnom. I onda je pobožno uzdigla oči k nebu i tihom prošaptaše:

— Tamo, Josipe, tamo gore ne ću doći prekasno!...

F. M.

Radi ograničenja električne struje i plina zakasnio je i ova dvobroj Glasnika, pa molimo čitatelje, da nas izvole izpričati.

Uprava Glasnika Srđca Isusova

VJERNO SRDCE ISUSOVO

PRVO OBEĆANJE SRDCA ISUSOVA
STOVATELJIMA MOGA SRDCA DAT
CU SVE MILOSTI POTREBNE U NJI-
HOVU STALEŽU

Dosla sam takovih poznavao. Svuda. Na svakavom položaju.

Jeden je bio mladi svećenik. Malko stariji od mene. Iza redenja bio poslan na župu. Kao kapelan i vjero-učitelj. Nisu protekla ni dva mjeseca, a on upao u mnoge potežkoće. Oko njega poče se vrzili kojekakva čeljad, postavljali mu nevjerojatne zasjede, ogovarati ga, klevetati. Pisao mi je. »Reci mi, može li se tako dalje? Nije li to ostavljenost?« Odgovorio sam dosla kratko i na svršetku pisma doda gornje obećanje Presvetoga Srdca. Mislim, da je shvatio. Nakon par mjeseci odpisa opet. Drugi je to bio glas. Miran, predan Bogu i Gospu, zadovoljan. »Još uvek potajno ruju protiv mene, ali sam tako postojan i čvrst, da me ni stoput jače nevolje ne bi satrle. Molim se Presvetom Srdcu, druge putim na tu pobožnost i strelan sam.«

Onda — jedna majka. Ni tridesete nije navršila, a već se okružila četicom djece. Pomiclje — sad čeka šest. »O koliko puta i molim plačući i plačem molečile! Tako mi često znala govoriti i pisati. Pitao sam je, kome se najviše moli, da uzmogne podnjeti sve potežkoće. »Zašto me to pi-

tate? Ja znam samo jedno najsigurnije zaklonište i pravo vrelo uljehe. To je Presvetlo Srdce Isusovo. Ondje svaki dan i ja i moj muž, radnik u tvornici kože, i moja dječica dobivamo snage za mukolrpni život. Odakao mi je muž u vojski, sama sam s djecom, ali si uvek kažem: Nisi sama! S tobom je proboden Srdce Tvoga Odkupitelja. I opet sam i mirna i jaka i prisibna. Na sve doisprijem, za sve se pobrinem.«

Pa — jedan srednjoškolac. Ne čete ga poznavati. Još nije glasovit ni znamenit. Možda će jednom i to biti. Ako bude volja Božja. Ali sigurno je znamenit pred Bogom. Sigurno. »Brankol Slušaj, zlatni, kako to, da si uvek tako veselo i nasmijan?« On se još jače zacrveni i još ljepše nasmieshi. »Velečastnil! Svaki se dan ujutro razgovaram kod slike Pričesti s Isusom. Ja mu kažem, kako me danas opet čekaju težkoće i udarci, kako će me dečki u školi natezati kao »popovskog špijuna«, kako će me zli drugovi salietati glupim ponudama. A On mi svaki put olvori svoje božansko Srdce i pokaže nešto svoje božanske snage. Meni je to dosta.« I meni je ovo bilo dosta. Znao sam, da je Kristovo Srdce šestoškolcu Branku — silno Kraljevsko Srdce.

Tako bismo mogli nizati primjer za primjerom, jedan ljepši i dirljiviji od drugoga. A kad se zapitamo, jesu li sve te izjave iskrene, da li su ti ljudi doista podpomognuti i obogaćeni iz riznice Božjega Srdca, ne moramo se puno obazirati na rieči, što ih izgovaraju. Gledajmo na život, što ga proživljavaju. On jamči, da je Isusovo obećanje vjerno. Da božansko Srdce skupo plača zadanu rieč. Da u najvećim potežkoćama daje najveću uljehu, da u najneočekivanije vrieme šalje najnevjerljiviju pomoć. Makar

GLE OVO SRDCE, KOJE JE TOLIKO LJUBILO LJUDE...

netko i ne dobio vidljive pomoći u onaj mah, kad je zamoli, ipak tom molitvom Presvetom Srdcu obogačuje svoju dušu. Puni se pouzdanjem, krasnom i utješnom nadom, da će moći izvršiti poslanje u svom staležu uz pomoć Božju. A zato smo i slavljeni na ovaj svjet od premudre Božje Providnosti.

Mijo Skvorc D. I.

BLAGO KROTKIMA!

SUVREMENO BLAŽENSTVO!

S nekim žalostnim osmijehom moralni bismo dandanas izreći ovo blaženstvo: »Blago krotkima, jer će posjedovati zemlju.« Baš krotkosti dandas nema, nego u svjetu vlada mržnja, srčba, odmazda, a »zemlju posjeduju« i želete posjedovati nasilni, i zato grabe i otimaju i nikad im nije dosta zemlje ni blaga zemaljskoga. Pa ipak vriede ove Isusove rieči i danas! Blago krotkima! A težko onim drugima: srditim, svadljivim i nasilnim!

Blagost i krotkost nije slabost, mekoća, nego naprotiv jakost i junačtvo: junačko svladavanje samoga sebe, svoje srčbe, zavisti i osvetljivosti. Drugo je blaga narav, a drugo kreplost blagosti. Ova se druga sliče vježbom. Spasitelj hvali krepost blagosti, dokle uztrpljivom vježbom stičenu blagost i obećaje joj liepu nagradu. Osobito, ako se čovjek uzgne do savršene krotkosti, to jest kad podnosimo mirno, pače i rado nepravde, prezir i uvrede; kad izpriča-

vamo uvreditelje te se za njih molimo i dobro im činimo.

SVETA SRČBA

Krotkost ne izključuje srčbu na grieħ i zlobu. Tako se i Isus razsradio, kad je opazio trgovanje u hramu. Tako se i olac srđi na zločestu djecu. Ali to znači srditi se na grieħ, a ne na osobu, to je grješnike žaliti, a renovati za slavu Božju.

BLĀGOST SRĐCA ISUŠOVA

Najljepši je primjer za to blaženstvo sam Učitelj blaženstava: »Učile se od mene, jer sam krotak i ponizan srdcem« (Mt. 11, 29). Koliko su ga vriedali Židovi, osobito starješine i svećenici, mrzili ga, prigovali mu, zlostavljali ga, nepravedno obluživali, tražili da ga ubiju! A Isus je žutio i trpio. Na onaj nepravedni udarac kod svećenika Ane odgovara doduše, ali mirno i bez uzrujanosti, što je svakako teže nego li šutjeti: »Ako sam rekao zlo, dokaži, da je zlo; aki li pravo, zašto me biješ?« (Iv. 18, 23). Kako je blag bio prema grješnicima, kako se usrdno molio za svoje krvnike, kako sveto šuti u svojoj pregorkoj mucil! Na Isusu se izpuniše one proročke rieči: »Trske stučene ne će prelomiti ni stjenja, što se dimi ne će ugasiti« (Izajia 42, 3).

NAGRADA KROTKOSTI

Krotki će »posjedovati zemlju«. Kako to? To je iztočnjački način izražavanja, a znači da će krotki biti svima dragi. No može se reći, da će posjedovati zemlju u tom smislu, da će steći ono, što je najbolje na zemlji: ljubav našega bližnjeca, »Blagi će odgovor skršiti srćbu« (Posl. 15, 1). Tko je gospodar samoga sebe te se zna nadvladati, kažu sveti Otcii, tome je pokorna zemlja i sve na njoj. Jednom kapi meda ulovit ćeš više muha

nego jednim buretom očta, rekao je sv. Franjo Saleški. A i nama samime pribavlja krotkost mir srdca i savjesti, dok nas srditost udaljuje od Boga i od ljudi. Krotkošću dobivamo napokon vječno blaženslvo. Jer to je zapravo ona zemlja, koju će krotki posjedovati, po riečima Psalmiste: »Krotki će baštinići zemlju i puninom mira će se nasladivati« (Ps. 36, 11).

OSVAJAČ DUŠA

Sveloga su Franju Saleškoga nazvali »osvajačem volja« upravo radi njegove blagosti. Imao je slugu, koji je bio odan piću. Jednom taj dođe kući iza ponoći, posve pijan. Kuća, ali mu nitko ne olvara; stoga legne pred vrata i čvrsto zaspri. Sveti biskup čuo kućanje, siđe i vidi slugu u jednom slanju. Podigne ga i položi u svoj krevet, a sam pode spavati u drugu sobu. Kasno prije podne sluga se probudi i kad se razabere, gdje je i što se s njim zabilo, uplaši se, ode svome gospodaru, baci se na koljena i obeća popraviti se. I od tog časa promjeni svoj život.

SVETAC I KARTAŠ

Sv. Klement Hofbauer sabirao darove za sirotište. Dode u neku gostionu da moli milostinju. Za jednim stolom bila tri kartaša. Jedan od njih, surov i bezbožac, pljune svelcu u lice te ga počne još ružiti. Sveti Klement uzme rubac, otare se i reče mirno: »Gospodine, to je bilo za mene; ali sad mi dajte nešto za moju sirotčad.« Te blage riječi dirnuše čovjeka tako u srde, da je ne samo dao sav svoj novac nego se malo kasnije kod svetog svećenika izpovjedio i posve se obratio.

KROTKOST SV. FRANJE KSÄVERSKEGO

Propoviedao jednom svetac u nekom indijskom gradu. Dva poganina

stanu se izdaleka nabacivati na nj kameničicima, da bi ga ušutkali. Ali sveti Franjo propovieda mirno dalje. Toj se blagosti ona dva poganina vrlo zadive. Počnu slušati riječi misio-nareve, uzmu ih k srđu, i to su bili prvi, koji su zamolili za krštenje.

Peter Gärtler D. t.

MRTVI KAPITALI

Naši stari — a u priličnoj mjeri još i mi — bili su doista razsipni. Živjeli su u obilju, pa su obilno i trošili, a još obilnije — razsipali! Kod vršitbe bilo je obilno i za živad i za ptice.

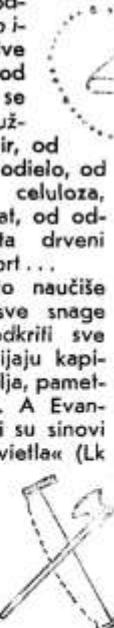
Od odpadaka jela moglo su se i svinje nasifili. Kod gospodarstva bila je i za pse gospodarstvo. Na dvorištu bilo je iverja i skalja posvuda. Na gumnu znala je ležati trula slama. Na njivi uništavala je jesenska kiša kukuruzovinu. Po ulicama raznosio je vjetar kojekakve odpadke... Zbilja razsipnol Današnji voleobrinci i inženjeri nazvali bi te svakovrsne odpadke, što su bezkoristno propadali i trunuli,

mrtvima kapitalima. Suvremeno gospodarstvo, a još više rat i ratne nevolje naučile ljudi štedljivosti. Što su naši stari smatrali odpadcima i nehajno odbacivali, to se danas brižno sakuplja i vješto izkorisće i ljudi si od tih odpadaka prave žive kapi-
tale. Svako se zrno sjedve brižno kupi za prehranu, od odpadaka željeza kuje se koristno oruđe i uboito oružje, od slame pravi se papir, od

krupe pravi se odjevo, od kukuruzovine celuloza, potrebna za rat, od odpadaka drvena drveni plin za voleobr... .

Ljudi eto naučile izkoristili sve snage naravi i odkrili sve bogatstvo prirode. Pa izbjijuju kapi-
tale čak i iz odpadaka. Zbilja, pametni su sinovi ovoga sveta. A Evanđelje pače veli: »Pametniji su sinovi ovoga sveta od sinova svetlaca« (Lk 16, 8). Zašto? — Jer kršćani nikako da nauče izbiti duhovni kapital iz svagdanjih svojih poslova, nastojanja i pažnja.

Za mnoge kršćane život i sve što ga izpunja

ima malo ili nimalo smisla i značenja. Baš kao da i nisu kršćani. Oni rade od jufra do mraka, podnose tegobe životu i napore rada, raduju se i plaču,

uživaju i trpe, — ali sve to bez ikakva višega cilja, bez ikakva uzvišenje nakane, nego — jer se tako mora. I onda im se život i ne razlikuje baš mnogo od života jednoga nekršćanina. Za njih su svili čini i sve te radosti i sve te pažnje kao kakvi životni odpadci, od kojih se ne da ništa napraviti za vječnost.

A zapravo su to mrtvi kapitali! Stvari su to, koje mogu postati izvorom neprocjenjivog blaga, samo kada se sredstvo, da to izkoristi. A eto, dobri Bog nam je to sredstvo i dao: Ono se zove dobra nakana.

Jeste li gledali diete, kako se trudi i nastoji, da svojim nejakim ručicama i nesprenim kretnjama pomogne otcu pri poslu? Ili kako plače za majkom, kad se udalji od njega? Niti je otcu baš velika pomoć od slabosna djeteta, niti je majka preveć zabrinuta za časovite suze svoga čeda. Ali i otcu i majci drago je to nastojanje i taj plać, jer iz toga proviruje i govori djetinjina ljubav prema roditeljima.

A eto, mi svi smo djeca Božja. Zaslugom i dobrotom Spasiteljevom, koji nam je to plemstvo kupio svojom mukom i smrću na križu. Ako

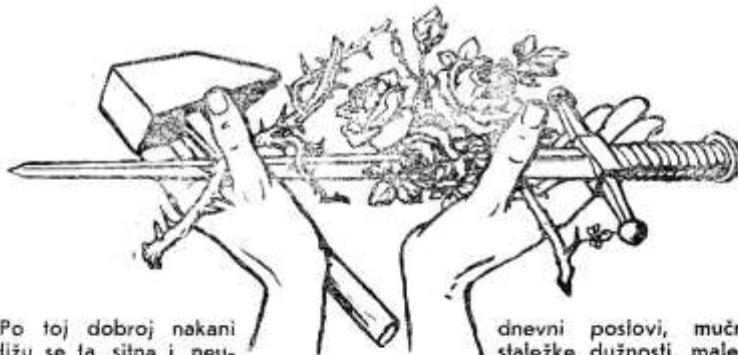

smo pak djeca Božja, onda smo sigurno i dragi Bogu — razumije se tako dugo, dok to Božje posinčivo ne izgubimo težkim grijehom. Pa su mu onda draga i naša djela, ako iz njih može pročitati našu ljubav prema sebi. I to sva djela: mala i velika, obična i izvanredna, laka i težka — jer pred Bogom ne vriedi mnogo naše ljudsko razvrstavanje — a još više suze i patnje, znoj i napori; pa čak i radosti, zabave i užitci. Samo je jedno potrebno: treba ih učinili tako, da iz svega toga prosleva naša želja, da Božju volju vršimo, da Bogu ugodimo i njemu se svidi-mo. Drugim riečima moramo imati dobru nakon!

nebu nepose ugodna, tako ugodna, da nam on, za njih daje visoku nagradu: na nebu nam za njih spreme vječnu pleću, a na zemlji im daje moć, da poput molitve mogu od njega izprositi milost i biti izražaj naše zadovoljštine za grijehu naše i naše subraće greješnika. Razumije se, da takva djela vriede pred Bogom i postaju činom ljubavi prema Bogu samo onda, ako su učinjena u milosti Božjoj, ako ih je učinilo diele, koje se svida Bogu.

Tako jednim jedinim činom volje — koji je dobro obnoviti svaki dan u jutro, pa i češče preko dana — postaju li »odpadci našega svagdanjeg života: sitni

Po toj dobroj nakani izdižu se ta sitna i neugledna svagdanja djela, koja su po sebi bez vrednosti za vječnost, na neslučeno doslojanstvo. Ona postaju činom ljubavi prema Bogu, jer ih je učinilo diele Božje i zaodjelo ih svojom željom, da se svidi Bogu. Stoga su ta djela Otcu na

...DJELA MOLBE RADOSTI I BOLI +

dnevni poslovi, mučne staležke dužnosti, male i velike neugodnosti, svaka kapljica znoja, sve radosti i žalosti živim kapitalom, a život kršćanina neprestanom molitvom. A sve to bez ikakve nove dužnosti, bez ikakva novoga tereta. Samo je jedno potrebno: imati dobru na-

kanu, t. j. obavljati i primati sve to Bogu za ljubav, da njegovu volju izvršimo i njemu omilimo.

Dobra nakana je prastaro blago naše slike vjere. I svetci i vjernici prijašnjih stoljeća obilno su se njime služili. No u naše dane oživio je svjetlostog velikog sredstva vlastitog posvećenja i pomaganja bližnjemu osobito jedan snažni pokret. On je probudio u milijunima vjernika svjetlost sakrivenom blagu, što je zapretano u našim dnevnim djelima i patnjama, razbuklio je tu sifnu iskru u neodoljivi oganj ljubavi prema Bogu, pa sve to upotrijebio za jednu veliku svrhu: da se njime širi i učvršćuje Božje kraljevstvo na zemlji, da Bog zavlada u srdcu sviju ljudi. On je dakle tu struju molitava i zasluga naveo u apostolske kanale, pa se za to i zove **Apostolat Molitve**. A onda on to prikazanje dnevnih djela Bogu sjedinjuje s odkupiteljskim djelima Srdca Isusova — po rukama Bezgrješnog Srdca Marijina — i prikazuje ih nebeskom Otcu kao molbu, da čim prije »dođe kraljevstvo Božje«, i kao zadovoljštinu za griehe sveta, koji najviše ometaju ostvarenje te najveće i jedine želje Srdca Isusova.

Tako ti oživjeli kapitali primaju po dobroj nakani upravo neizrecivu vrednost, uklapaju se u božansko djelo spasavanja ljudi, posvećuju one, koji ih prikazuju božanskom Srdcu Isusovu, i čine ih apostolima u pravom smislu riječi. O njihovim željama vodi računa sam Bog. Na njih se oslanja Božji Namjesnik na zemlji. Po njima prima božansku pomoć sveta Crkva. Slova bi uistinu trebalo poslušati Papu Piju XI., koji veli: »Apostolat Molitve je najnužniji, a ujedno i najlakši apostolat, pa bi trebalo, da mu se pridruže svi vjernici.«

Ivan Nikolić D. I.

MENI STE UČINILI

Katarina Sijenska kleći u crkvi. Poživo sluša sv. Misu. Osjeti da ju je nešto potegnuo. Ogleda se i vidi jednog prosjaka. Siromah je šaptao: »U ime Isusovo, daj mi milostinju!« Katarina je zbumjena. Nema kod sebe ništa, niti jednog novčića. Mora odbiti prosjaka. Ali ovaj se ne da odbiti. Traži još jače: »U ime Isusovo, daj mi kakvu milostinju!« Katarina pretražuje, da se nije ipak gdje zavukao kakav novčić. Našla je kod sebe samo srebreni križić. I dade ga prosjaku. Ovaj se zahvali i ode. — Usnula je kasnije Katarina divan san. Gospodin joj se je ukazao. Njezin je srdce plivalo u blaženstvu, tako ju je Spasitelj blago gledao. Na prsim je Isus nosio njezin srebreni križić. Samo je sad bio sav posut dragim kamenjem i biserima. Nikad nije Katarina čula tako liepoga glasa, kao što je bio glas Isusov, koji joj je govorio: »Ti si, Katarino, križić po koj onila meni. Kad budeš došla na sud, ja će ti ga vratiti pred svima anđelima i svetcima, da tvoje veselje bude savršeno.« Katarina je razumjela Isusove riječi. I odsad je još više ljubila siromahe i prosjake. Tako nam se priopovjeda u njezinom životu.

»Stogod ste učinili jednome od ove moje najmanje braće, mene i ste učinili.« Ove Spasiteljeve riječi treba da si svi duboko zapišemo u srdce. Tko Krista uistinu ljubi, taj ljubi celogu Krista: Krista i sve njegove uđove, Krista i cijelo čovječanstvo, koje je on krvlju svojom na križu stekao, i koje mu s pravom kao Kralju pripa-

da. Tko Krista uistinu ljubi, ne smije od svoje ljubavi izključiti ni jednoga od onih, koji mu pripadaju, nego sve mora ljubiti u mislima, riećima i djelima. Ako takav kršćanin ne bi jednog čovjeka trpio, nego ga prezirao i mrzio, on bi samoga Krista prezirao i mrzio.

»Vi mi možete izkopali jedno oko«, diovnik je Franjo Saleški svojim neprijateljima, »ja će vas ipak s drugim ljubezno pogledati.« Jedan drugi sveti Franjo, Franjo Asiški gorjeći od ljubavi prema Spasitelju sagnuo se je nad bolestnikom, kojega je izjedao rak i poljubio je njegovu ruku. I bolestnik je ozdravio!

»Srećom, da je Isus dao zapovied o ljubavi. Ja ne znam, kako bih mogao živjeti a da ne ljubim bližnje.« O kada bi se ovaj duh ljubavi svetog Franje Saleškog nalazio u svakom kršćenskom srcu! Pilam te, brate kršćanine, je li tvoja ljubav prema Isusu velika i iskrena? Ako jest, onda je obilato dieli onima, koji čekaju na nju. A onih, koji čekaju na nju, ima mnogo i previše u ova težka vremena. Otvori svoje srdce i svoju ruku, pa dieli braći, koja su u nevolji. Na sudu pred andelima i sveticima Gospodin će ti sve to povratiti. Njegova je riječ istinita: »Štogod ste učinili jednom od moje najmanje braće, meni ste učinili.«

S. B.

dovale. Bila je to naime prava kršćanska obitelj. I to obitelj Srdca Isusova! U kući su na počastnom mjestu stajale slike presv. Srdca Isusova i preč. Srdca Marijina. Otac je sam priznavao, da ga prali osobili blagoslov s neba i sve je to, punim pravom, pripisivao Bož. Srdcu Isusovu. On bi svaki dan rano, prije nego bi idao na rad, počeo slušao sv. Misu i odalle crpio utjeha i jakosti za život.

No snade ga velika i težka kušnja: žene mu opasno oboli. Ali Bog svojih ne ostavlja. Dok se s tornja crkve razlijeo zvuk jutarnjeg zvona, osjeli čovjek u svom srcu neki nularni glas, koji ga nukao da što prije pohrli u crkvu. I začudno, i njegova bolesna žena ga na to živo poticala.

I gde čuda ljubavi Božje! Dok je, osobitom sabranosti, pribivao sv. Misi i usrdno se molio Bož. Srdcu, njegova se duša podpuno smrli u dubokom uvjerenju, da će dočekati ugodno iznenadjenje... Zato se u duhu još više ponizlavao pred presv. Srdcem, zahvaljujući mu na svim milostima, što ih je do sada primio.

Nelom se vratio kući, požuri da vidi bolestnicu. Kad se približio njezinu krevetu, ona mu sva vesela i redostna reče: »Moj dragi Ivane, meni se čini, da sam ozdravila, jer se sada dobro osjećam.« I hijede odmah ustati iz kreveta. Muž je suzdržavao, neka još malo počeka. Ona ga posluša, ali se oko 9 sati ujutro spremi i ustane. Bila je podpuno zdrevla.

Svećenik, veliki štovatelj presv. Srdca, koji ih je poznavao, tvrdi: Osobili je blagoslov Božji prelio ovu obitelj mnogobrojne djece. Na toj se obitelji očito izpunilo obećanje Bož. Srdca: »Blagoslovit će kuća, u kojoj će bude izložena i čašćena slika mojega Srdca.«

S. Dragičević D. I.

ISUS U OBTELJU

Blažena Djevica je želostna. Sv. Josip je zabrinut. Oboje su veoma uznenireni. Već tri dana i tri noći.

Tko je, o najsvetije osobe, pomučio nebeski mir i blaženu radost vaših srdaca? Zar niste više vi najsrst-

TKO MU JE POMOGAO?

Neki čovjek jedva je mogao prehranjivati svoju mnogobrojnu djecu mučnim radom i malom mirovinom.

No u toj svojoj oskudici i mukotrpnom životu ipak su mu bile velika radost i utjeha njegova djeca, jer su u svemu lijepo napre-

nija stvorenja na zemlji? Šta dopušte, da svi vaši znanci šapuću: Ne-što se strašno dogodilo, kad Marija i Josip nisu više kao prije; kad se oblak ljeskobe nadvrio nad njihova lica. Zar im se sakrilo sunce, koje je slalo svoje tajne zrake božanskog mira na njihov dosadanji život?

Jest, sakrilo se njihovo Sunce: izgubili su Isusa! A Isus je za njih bio — možda samo dobiti sin — Ne. Isus je za Mariju i Josipa bio Bog... sve! Zato oni ne mogu bez Njega živjeti.

Prevaljuju dug i naporan put vraćajući se u svoj dragi Nazaret. Ali kad opaze, da se vraćaju bez Njega, bez Isusa, ne će više ni koraka napred. Natrag! Šta će nam Nazaref, što će nam pusti zidovi nazaretske kućice, ako u njoj ne bude Isusal i vraćaju se u Jeruzalem. Traže svoga Isusa. Traže ga tri dana. I nadioše Ga. I side Isus s Njima u Nazaret.

Gledaju susjedi Nazarećani i čude se. Nad sv. Obitelju zasja opet sunce, Marija i Josip nose opet na licima

Iragove božanskog mira i sreće. Morada je blizu Bog...

*

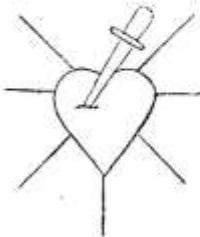
U svakoj krčanskoj obitelji morao bi se nalaziti Isus. Isus kao tajanstvena veza međusobne ljubavi sviju njezinih članova. Isus, kao posvetitelj tihih obiteljskih radoštiju. Isus, kao jak magnet, kad popuste naravne privlačivosti. Isus, kao snaga, kad bol i trpljenje počne kidati najnježnije odnose. Isus, kao nadoknada, kad smrt ugrabi dragi plien.

*

Ali, ali. Imo obitelji, naših, krčanskih obitelji, u kojima Isusa nemamo. Izgubile su ga. Možda su ga odijerale. Grijehom... Mnogim griesima... Baš griesima protiv obiteljskog života...

Doći će čas — i daj Bože, da se onda prenu! — kada će takove obitelji osjetiti svu pustoš, prazninu i bezciljnost života bez Isusa. Nek se fada sjele, što su učinili Josip i Marija, kada su izgubili Isusa makar i ne svojom krivnjom. Neka Ga i oni potraže. Naći će Ga u hramu, u crkvi. Odatile neka Ga u duši ponesu pod svoj krov. A kad budu imali Isusa, imat će Boga, imat će sve. I tada će biti na zemlji jedan mali Nazaret više.

Franjo Ivanušec D. I.

VJERNO SRDCE ISUSOV

DRUGO OBECANJE SRDCA ISUSOV
STOVATELJIMA MOGA SRDCA DAT
CU MIR U NIJHOVIM OBITELJIMA

Cešće sam ih viđao. I volio sam ih. Svih pefero. Divna mlađa kršćanska križarska obitelj. Roditelji, dve kćerke i sin. I oni su voljeli razgovarati sa mnom. Čuti štogod i o onoj sreći, koja provire iz srdca posvećenoga Bogu. Pričinilo mi se, da u toj značajelnosti počiva neka skrivena nakana. Možda, mislio sam, možda i oni misle dati svoga sinčića, kad podrastie... ah, manil Daleko od toga. Al eto, Bog dragi zna...

Lanjske godine o Božiću poslali mi zanimljivo pismo. Nešto se u njihovoj družini pomaklo na lijevo. Kao da je neka čudna sjena zastrila nebesku vedrinu. Evo toga liepoga pisma, što mi ga je upravila mlađa majka. Ne zamjerite, što vam ga donosim s po-kojom pogreškom. Vidjet ćete, kako je iskreno, jezgrovito i poučno.

»Dragi naš velečestni prijatelju.

Odkako se nismo vidjeli, dogodilo se kod nas puno svakakvih stvari. Za one vanjske krupne doznali ste iz novina. Ali za one, koje smo proživjeli u našem domu, među nama samima, za one ne znaće ni vi ni nitko drugi osim nas doma.

Na Sve Svetе obolila je naša Zorka. Bože dragi što je namučila i sebe i nas. Jedva je ona prizdravila, kad nam ode u postelju mala Marica. Tresla ju je takva grozica i zima, da

smo se i mi zbog njezine muke smrjavali. To još ne bi bilo najgore. Dvie bolesne kćerke, pa hvala Bogu. Ali nam je iza toga Dragi Bog poslao još teži križ.

Poznate dobro mojega muža. Znate, da je bio uzoran u svemu.

Odjedamput se naglo okrenuo. Ne znam pravo kako, ali eto — vrag uviek nešto muti i tenta — pa je i njega stalno uvjeravao i šaptao mu preko zlih jezika, da sam ja nevjerna, da ga varam. Bože mojl Branila sam se, molila sam, plakala sam. I sva su djeca sa mnom i molila i plakala. Ali on neće da vjeruje. Psovao me, tukao, prietio mi se, da će me iztjerao. Nije bilo vedroga jutra u našoj kući, nije bilo ni ručka ni večere s blagoslovom. Postao je nesnosan. Ni djece nije frpio, jer su uviek bila uz moju stranu. Rekao je, da bude i njih iztjerao iz kuće.

Onda mi Zvonko kaže da moramo moliti presveto Srdce kako sta nam vi zadnji put pisali. Da će nam S-dce Isusovo pomoći. Da ono pomaže svakomu, koji mu se žarko moli, i koji ne grieši, i koji nešto žrtvuje za to presveto srdce. Onda sam rekla, pa dobro. I počela sam devečnicu s djecom. Muž za to nije znao. O kako smo toplo molili. Ja sam foliko plakala kod molitve, da je Zvonko mrao predmoliti.

Znate velečasni šta se dogodilo? Ja velim da je to pravo čudo. Zorka je tako vesela makar je iznova morala u krevet. Rekla je još za vrieme devečnice da bude trpjela za telu. Na koncu devečnice rekli smo da budemo počeli drugu.

Jedne je večeri muž naglo došao doma i uhvatio nas kako molimo. Pitao me šta to s djecom radim. Rekla sam, svaki dan molimo za tebe. Zašto, pitao je on. Zato, rekao je Zvonko, da nam budeš dobar i da više ne psuješ mamu. On je onda šutio. Poslije se vratio iz druge sobe. Vidila sam da plače. Kleknuo je i rekao, samo vi molite dalje. Iza molitve nas je sve po redu izljubio i rekao, da ćemo u nedjelju svi osim male Marice na svelu izpovied i pričest.

Ja velim velečastni da je to čudo ljubavi Isusove. Muž mi je odonda tako dobar, tako ljubi djecu, tako lijepo razgovara s nama. Ali nismo prestali moliti. Sad molimo da sve to tako lijepo ostane u miru i redu, da budemo sretni i zadovoljni kraj svih venjskih briga u svom životu i mi i svi drugi ljudi.

Svi sed vjerujemo da je istina što ste nam pisali o Presvetom Srdcu.

O kaci bi i drugi ljudi upoznali, da će im presveto Srdce Isusovo udjeliti sve milosti, koje su im potrebne u životu, svi bi se njemu utjecali.

Molite se i vi za nas. Želimo vam svi skupa sretni božić i mir od srdca Maloga Isusa.

Pozdravljaju vas vaši prijatelji

Ivan, Anica
Zvonko, Zorka, Marica

Da dodam koju riječ? Možda ste već i sami nešto slično doživjeli. A ako niste, možete. Čim vas zaskoči kakva nevolja, razcijep, prolom u obitelji, odmah se uleteće Kralju i Središtu svih srdca. Nestal će sumnjičenja, ogovaranja, svade, mrzovolje. Mjesto srčbe i nezadovoljstva zavladat će pod vašim krovom onaj mir, ona sreća, onaj blagoslov, što ga je u rano i vedro uzkrso jutro donio presveto Srdce Odkupiteljevo obitelji svojih apostola. Još se nikko nije prevario u ovome Srdcu, dragi prijatelji, ne čele se ni vi, vjerujte mi!

Mijo Škvorc D. I.

PRIJATELJI SRDCA ISUSOVĀ

+ MARIJA BELOHLÁVEK

Dne 18. travnja 1944. preminula je u Petrinji uslijed raka, okrijepljena više puta sv. sakramentima, Marija Belohlávek, učiteljica u m. Njezin sprovod, iako po njezinoj izričitoj želji skroman, bio je ipak veličanstven. Prisustvovali su mnogi iz velikog štovanja i zahvalnosti poradi odličnih vrlina, napose poradi dobrotvornosti ugledne pokojnice. U ime vjernika oprostio se s njom mjestni župnik, a umjesto »Udruge za narodno vezivo« učiteljica Ljuba Ivandija. Jedva su izrekli nekoliko riječi, ganuti

poradi velikog gubitka njezinom smrću.

Marija Belohlávek rođena je u Petrinići 1. rujna 1875. kao kćerka Venceslava i Alojzije r. Vindiš. Otac njezin, Čeh, koji je svršio gospodarsku školu, bio je kralko vrieme učitelj ratarstva u Križevcima. Zatim je bio članovnik sudbenog stola u Petrinići, Vinkovcima i Osiku. Roditelji su bili svjesni katolici, te su nabožno uzgajali svoju djecu. Osobito se među

braćom izlaknula Marija krštom nevinošću poput sv. Alojzija da svršetka života. Odlikovala se uzornim životom od malene dobi, pa su je drugarice ne samo voljele poradi dobrote, nego i štovale. Posvelila se učiteljskom zvanju. Njezin je život bio svakom na pobudu. Ne samo da je savjestno vršila svoje službene dužnosti, nego je i izvan škole promicala religiozni život kod mlađeži i kod odraslih. Mnogo je godina bila pro-

čelnica Djevojačkog društva S. I., kasnije tajnica u Družtvu sveudičnjog klanjanja, a suradivala je i u Metrinskom družtvu. Kad je našla u kojoj knjizi ili nabožnom časopisu, što poučna i za životna prilike zgodna, priobčila bi to uzhićeno članicama. Poticala ih na čestu sv. Prcesi, osobito na zajedničku sv. Prcesi prvog petka, kad je bivala po njezinoj nakanici prikazana sv. Misa za napredak druživa. Svakog dana je prisustvovala sv. Misi te se pričešćivala, a izpovjedala se svakog tjedna. Revno je širila Glasnik Srca Isusova, Glasnik sv. Josipa i sv. Antuna, Jeronimske knjige; promicala je moljenje sv. krunicе klanjanja presv. Ollar. Sakramentu, pomagala č. sesrema kitili offere, sakupljala mlodare za uređenje crkve. Uobiće nijedna plemenita javna sivar nije pokrenuta niti izvršena bez njezina izdašnog sudjelovanja.

Bila je od djetinstva ozbiljna, ali blage čudi, prijazna prema svakomu. Naslada je njezina bila, kad je mogla komu dobra učiniti. Slebo nadarenog učenike poučavala je posebno u školi i u svom stanu, siromaše je s veseljem primala i darivala, a bolesnicima nosila same hranu u stan. Nikad nije propustila da ih pripravi na sv. Izpovjed i Prcesi, a kad se bojela, da ne će uzpjeli, zamolila je druge, da fo učine, uplivnije od sebe. Marija nije trošila vrieme u nepotrebnim razgovorima, a pogotovo je pazila, da ne bi koga ogovarala. Često puta kad je kamo išla u posjet, zabilježila je na cedulji, što je htjelo saznati, i kad je dobila odgovor povratila se kući. Tako je sebi i bližnjemu prištedila dragocjeno vrieme. O njoj se može reći isto, što čitamo u Sv. Pismu u pohvalu Judite: »Nema nikoga, koji bi zlu rieč o njoj

izustio.« U bolesti je pokazala Jobova strpljivost. Tko ju je posjetio, lako bi mogao reći, da rak nije nipošto težka bolest...

Mila pokojnica bila je 15 godina učiteljica u Gorjenima kod Đakova a 22 godine u Petrinji. Poradi izlaknutog katoličkog uvjerenja i izvršivanja vjerskih dužnosti premještena je za Pašić-Pribičevićeve vlade iz Petrinje u selo Drljače, gdje nije bilo katoličke crkve, već samo grčko-izločna, jer su svi žitelji bili grčko-izločne vjere. Kad su osobe, koje su imale upliv kod vlastodržaca, pomogle, da se vratila u Petrinju, nije bila upozastavljena u školi, već dodijeljena »Udrugici za narodno vezivo«. To poniženje, iako ju je boljelo, mirno je bez prigovora primila i podnosila do umirovljenja. Petrinjski stanovnici, a osobito siromasi često spominju blagopokojnu učiteljicu, koja nas zadužila svojim mnogim dobročinstvima i svojim svjetlim primjerom i koja sada očekuje, da i mi podemo njezinim tragom, pa da dobijemo nagradu, koju je i ona primila od Svetišnjega.

R.

*

MALO ČUDAN SLUČAJ

Desilo se prošle godine. Jednog redovnika zateće na ulici Firenze bombardiranje. Požuri i on i skloni se u najbliže sklonište. No tu bio svjet malo neobičan. Počnu ragedoriti i sve glasnije odavati svoje negodovanje, što im se u skloništu uvukao taj »pop«, da im još donese nesreću... Redovnik šutio, a onda izide i podje gradom. Jedva se malo udaljio, kad tresnu bomba — baš u onu kuću, baš u ono sklonište!... Oko četrdeset osoba — svi mrtvi!

Što ćete reći na to?

Možda ćete to nazvati »slučajem«. Da, bio je to slučaj, ali Božji »slučaj«.

B.

DA DUH SVETI PROSVIETLI SVE NARODE I NIJHOVE UPRAVLJAČE MOLITVENA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE ZA VELJACU 1945.

Na duhovski blagdan vapije sv. Crkva u svojoj pjesmi Duhu Svetom ovako:

»Sjaju svjetla blaženog
Sjaj u srduku puka svog;
Napuni nam dušu svu!
Bez Božanstva Tvojega
čovjek je bez ičega
fone sav u crnom zlu.
Nečiste nas umivaj
suha srdca zalivaj
vidaj rane ranjenim!
Mekšaj čudi kamene
zagrij grudi ledene
ne daj nama putem zlim!

Možemo reći, nikad nije ovaj vapaj Duhu Svetom za pomoći bio potrebitiji ljudima nego što je u ovom krvavom, strašnom i okružnom ratu. Naša su srđa suha kao drvo; a grudi i čudi tvrde i ledene kao kamen, jer u njima nema ljubavi ni pravednosti, sučuti ni straha Božjega. A izranjeni smo i izmrcvareni i na tlu i na duši. Doista su ljudi, narodi pošli putem zlim, Tonemo u crnom zlu.

Treba nam danas više nego ikada pomoći s neba. Kao ono apostoli na uzburkanom moru moramo i mi vapiti: »Gospodine, izbavi nas, propadom!» (Mt 8, 25).

Stoga nas evo poziva u mjesecnoj nekani sveti Olac Papa na molitvu Duhu Svetom. Moramo se usrdno i puno moliti, da bi On, koji je »Svetišlo srdac« i »Duh istine«, prosvetlio svojim božanskim svjetlom sve narode i njihove upravljače, nebi li tako nesretnom i izpačenom čovječanstvu osvanuo što prije dugo željkovani dan pravednog i trajnog mira.

Molimo se za to ponajprije, da svjetlosti Duha sveloga prosvitli sve narode na zemlji. Baš ovaj rat pokazuje, koliko je narodima potrebito božansko svjetlo Duha Svetoga. Jer narodi su kao i ljudi. Jesi li kada vidiš čovjeka, kojega zaslipi kakva strast? Recimo: mržnja, pohlepa, oholost, osveta. Takav čovjek onda izgubi pamet. Što sve on nije kada učinili u tom žalostnom stanju? Znaće učiniti takve stvari i djela poradi kojih se stidi i kaje čitav svoj život. A nekad i sam svoj život i svoju obitelj upropasti. Takav čovjek, kojega vodi i goni sljepa strast — kao razjarena zvier — zaboravlja i na Boga i na dušu. On ne gleda ni na tude, a čak ni na svoje dobro. On samo ništi i upropasćuje sebe i druge. Mi samo kažemo: Bože nas očuvaj od takvih ljudi. Daleko im kuća!

Rekli smo: narodi su kao i ljudi.

Može se u jednom narodu razširiti kakva kriva nauka ili laž ili zabluda, koja truje milijune ljudi. Iz toga može nastati sletinu nesreća. A jedna od tih jest rat. Mogu se među narodima razširiti kojekakve opačine i poroci, koje se protive Božjem a i ljudskom pravu i zakonu. I to onda ne vodi dobru nego nesreću. Može narode kao i ljude obuzeli pohlepa za tuđim, mržnja na druge narode. A to se događa onda, kad se prezire i odbacuje Božji zakon, koji veže narode jednakom kao i pojedince. A najgore je, kad nestane među ljudima i narodima ljubavi i pravednosti. Onda i ne preostaje ništa drugo nego svadjanje, trvanje, osvećivanje, olimanje. Kao kod ljudi, koji ne poštuju pravdu, a rugaju se ljubavi.

Tko bi se usudio reći, da među današnjim narodima nema svih ovih zala koje smo nabrojili? Imal i to mnogo, jako mnogo. I laži i zabluda, poroka i opačina, pohlepa i mržnje. A onda se ne treba ni čuditi, da je ovako kako jest.

Iz svega toga opet vidimo, koliko je potrebno moliti Duha Svetoga, da obrati srdca ljudi i naroda. Moliti ga, da On svojim svjetlom istine i pravde

»obasja one, koji se nalaze u fami i sjeni smrtnoj — a to smo mi svi u ovom strašnom ralu — i uputi noge naše na put mira.«

Ali napose se valja moliti Duhu Svetomu da prosvietli i pomogne upravljače i vode naroda. Ovo je jedna vrlo važna stvar. O upravljačima naroda ovisi u velikoj mjeri mir i blagostanje naroda. Narodni vode snose veliku odgovornost i pred Bogom i pred ljudima. Njih treba, da resa mnoge kreposti i vrline, bez kojih oni ne mogu nikako izpuniti svoje težke i važne zadaće. Oni moraju biti bogobožni i pravedni, pošteni i umni, razboriti i plemeniti. A ipak znademo, da su i upravljači naroda, bili oni ne znam kako sposobni, obični ljudi, koji se mogu lako i često prevariti, koja može kao i druge ljudi zavestiti kakva neuredna strast. A posljedice onda osjećaju čitavi narodi. To je kao kod obitelji. Ako je otac, — glava obitelji — dobar i čestit, onda je čitava obitelj sretna i zadovoljna. A ako otac nije na svome mjestu, onda strada čitava obitelj. — Ima danas ljudi, kojima nitko nije prav. Na sve se ljuče i svemu prigovaraju. Ali od tog svega nema obično nikakve koristi, nego samo štete, jer time škade i sebi i drugima. Takvi bi puno bolje učinili, da se više mole, a manje prigovaraju. Da se osobito mole za one, koji upravljaju sudbinom naroda. Da ih Duh Sveti prosvietli i pomogne, da u težkoj i odgovornoj svojoj službi spoznaju i uvide, kako će narodima koje vode, osigurati mir i blagostanje u pravdi i ljubavi.

O petoj godišnjici ovoga rata rekao je Sv. Olac Papa i ovo: »Bez sumnje mi ništa tako žarko ne želimo kao da što prije ugledamo dan, u kojem će nakon zamukle zveke oružja

folikim dijelovima izmučenog čovječanstva biti vraćen mir, sigurnost, na-predak. Kao što brodolomac izgleda zvezdu Denicu, tako nebrojena srđa uzdišu za tim danom.« A dao Bog, da taj dan dođe što prije! Mi znademo i vjerujemo, da svojim molitvama možemo uskoriti njegov dolazak. Zato ćemo se moliti ovaj mjesec Duhu Svetom, da prosvietli sve narode i njihove upravljače. Psalmista je vanio Bogu: »Pošalji Duha svojega, i postat će. I obnovit će lice zemlje.« (Ps. 103, 30). Neka bi i sad Duh Sveti obnovio lice zemlji, koju je rat tako iznakazio i opustošio.

Stjepan Zec D. I.

DVIE STVĀRI KOJE MORA ZNĀTI SVĀKI KATOLIK

Prema pouzdanim podacima izgubilo je zadnje tri i pol godine u Hrvatskoj oko 150 svećenika život. Pali su bilo radi svoga domoljublja, bilo radi podle osobne osvete, no najveći dio pao je žrtvom mržnje na svetu vjeru, (iako to ubojice većinom nisu htjeli izričito priznati). No na svaki način: Hrvatska ima 150 svećenika manje! I to danas, kad bi ih u ovim burnim vremenima najviše trebali!

Svećenička služba je kršćaninu uvek neobhodno potrebna. On ga prima u Crkvu po sv. Krstu, on ga oslobađa u Božje ime od bremena grieha, on ga hrani Kruhom jakih, on mu blagoslivlje novu obitelj, on ga spremja na put u vječnost. Danas su

vadi progona već tolike naše župe opustjele, a vjernici se bezpomoćno ogledaju i ne znaju, što bi napravili, osobito u dva težka i odsudna slučaja: pri rođenju i u času smrti. Kako da si pomognu? I mogu li oni sami fu nešlo pomoći?

Mogu i moraju!

PRVA VRATA U NEBO

Bez krštenja, bilo vodom (što je redovito), bilo željom (koje nema tko krstili, a oni to ipak živo žele), bilo krvlju (mučenici, koji još nisu bili kršteni), ne može niko postati djetetom Božnjem niti se spasiti. Isto tako nema spásenja bez milosti posvele dobivene po sv. Krstu, koja se po težkom griezu gubi, a sakramentom pokore ponovno zadobiva. Oba ta sv. sakramenta spadaju u svećeničku službu. A do svećenika je eto u današnje doba često težko, za mnoge čak i nemoguće doći. Što treba u takvom slučaju učiniti?

Svećenik je kod dijeljenja svih sakramenata doduće redovito potreban, no nije nadoknadi. Božja se dobrota pobrinula za nas i u takvim slučajevima, pa tako ne smije nikko očajati, nego neka si zapamti ove dvije stvari, a kad zatreba, neka ih učini:

U slučaju potrebe (kad je do svećenika nemoguće doći, a prieli opasnost, da dieci ostane bez svetoga Krsta) može krstiti i svaki čovjek, samo ako učini, što za to treba te ima izkrenu volju, da učini ono, što sv. Crkva želi tim obredom učinili (osloboditi krštenika od izločnoga grieza i omogućiti mu, da tako primi posvetnu milost). U svakom slučaju treba biti prisutan barem jedan svjedok, a čim se pruži prilika valja o krštenju izvestiti župnika ili kojeg drugog svećenika.

KAKO SE KRSTI

Sakramenat sv. Krsta po-djeljuje se ovako: uzmi čiste vode (ne mora biti blagoslovena), polievaj polako po tijemenu krštenika u obliku križa (tri križala) i pritom izgovoraj sakramentalne riječi: Ivane (ili kakvo se već ime želi kršteniku dati), ja te krstim u Ime + Otca i + Sina i Duha + Svetoga (bez Amen).

Time dieci postaje i Božnjim djetetom, stanom Duhu Svetoga i baštinkom kraljevstva nebeskoga. Ako poslije bude prilika da dođe svećenik, valja mu reći, da je dieci kršteno i kako je kršteno (da on prosudi, jesli li dobro učinio), a on će onda još dopuniti crkveni obred krštenja.

Takvo krštenje u slučaju potrebe neka obavi redovito babica, jer ona je tome već vješta, ili ako nje nema, koji mužkarac ili žena, a samo u skrajnjem slučaju (t. j. ako nikoga drugoga nema) otac ili majka djeteta.

Tako treba raditi i u redovitim prilikama, ako je opasnost da dieci umre prije nego se može odnjeti u crkvu.

DRUGA VRATA U NEBO

Po sv. Krstu daje nam Bog milost posvetnu, po kojoj poslajemo djeca Božja i dobivamo pravo na vječnu radost u nebu. No kako smo slabi ljudi, toliko puta padamo ponovno u grieze, često puta i težke, i tako gubimo milost posvetnu. Koga u tom stanju zateče smrt, ne može nikada vidjeti Boga, jer je postao njegov neprijatelj, već ga čeka vječna kazna u paklu. No dobri nam je Bog dao sredstvo, da za života možemo tu milost posvetnu uvek ponovno steći: savršenim pokajanjem.

I ŠTO JE SAVRŠENO POKUJANJE

Savršeno pokajanje je bol i oduravanje, što smo grihom uvredili Bođa, svoga Oca i svoje najveće dobro, a ta bol mora biti uvek spojena s tvrdom odlukom, da fakto što ne čemo više nikada učiniti. Takvim savršenim pokajanjem opravišta Bođ i težke griehe odmah i uvek te nas prima ponovno među svoju djecu, koja imaju pravo na nebo. No to svoje praštanje spojio je on uz jedan uvjet: da se sud nad našim griesima ima podložiti njegovoj Crkvi, kojoj je on predao vlast nad dieljenjem svojih milosti. Drugim riećima: sve griehe, pa i one, koji su savršenim pokajanjem možda već oprošteni, treba prvom zgodom iznjeti pred službenog zastupnika sv. Crkve, svećenika, da nam on u ime Crkve izreče osudu, t. j. dade oproštenje u sv. Izpoviedi. Tu spremnost i volju, da svoje griehe želimo podvrći sudu Crkve mora imati svakog, tko želi, da mu Bođ oprosti griehe. Ako neko radi bilo kojeg razloga ne može doći do svećenika, dosta je, da se savršeno pokaje (spreman, da se i izpovijedi, ako bude bilo moguće), i griesi su mu oprošteni. On je opet diete Božje i može se spasiti. Savršeno se pokajali može svakog i vlasiliim riećima, ali dobro je da zna i koju stalnu molitvicu, da se u slučaju potrebe lakše sjeti. Tačku molitvicu nači ćeš u svakom molitveniku među molitvama za sv. izpovied, a možeš naučiti i ovu:

Kajem se od svega srđa za sve svoje griehe, što sam uvredio Bođa, svoje najveće i najmilije dobro. Mržim na sve svoje griehe i tvrdo odlučujem, da će se popravili i da ne će više griešiti.

Tu ili sličnu molitvicu morao bi znali svaki katolik i često je moliti, najbolje svaku večer prije počinka. No svakako je dužan svaki katolik savršeno se pokajati, kad se nalazi u smrtnoj opasnosti, kad poduzima kakav opasan podrhvat, a osobito u smrtnom času. Zato je dužnost, da tu ljubav izkažemo osobito umirućima, (a i drugima, koji su u smrtnoj opasnosti), te im pomognemo opečujući često s njima rieči savršenoga pokajanja, da im tako osiguramo vječnu sreću u nebu. Dobro je s umirućima moliti i druge pobožne uzdahe i zazivati zagovor Bl. Djevice i svetih zaštitnika, da im oni pomognu u tom odsudnom času. Takve se molitve za umiruće nalaze u svakom većem molitveniku (na pr. Srđe Isusovo ufanje naše, str. 293).

Tko izgubi život tjelesni, izgubio je mnogo. Ali tko izgubi dušu, izgubio je sve zauviek! Zato zapamlimo si dobro ovu pouku!

I. N.

TKO NAM JE VIŠE?

Dva se seoska momka zakvačiše, ne sjećam se više radi čega. Sigurno ne za kakvo dobro, inače ne bi onačko grdno psovvali i to baš sveđo Ime Božje.

Smišljao sam, kako da im se približim i razložim im, da se psovkom ništa ne dokazuje, nego samo odaje velika ljudost. Kad li prepirka svrši na neočekivan način: jedan od njih ne-nadano opsuje drugom — mater.

Čim to ovaj začu, nasrne kao ris na pogrditelja svoje majke, svali ga poda se i nemilo izluče vrišteći: »Ti da meni psuješ mater, mater da mi kućeš... ti... Još samo jednom i više ne ćeš pisnuti!«

Udalij se potresen. Neki novi pogled, neko novo strahopočitanje prostruji mi dušom, kad pomislih na imena jaka.

No osjetio sam još nešto. Neku žalost i bol zbog zaslijepljenosti i neuvjedavnosti ljudske.

Psuje se Bog i — ništa! Nabacuje se u družtvu Njegovim Imenom kao loptom i — nitko da prstom makne. Pogrdje se Majka Božja, Zena bez ljege i — nitko da otvorí usta.

Svakako je pohvalno ne dati vrijeđali roditelja i braniti njihovu čast. Vrlo bi veliku pokvarenost pokazivao sin, koji bi tu bio ravnodušan. Ali, ljudi Božji, zar barem tu istu pažnju ne zasljuže od tebe i Otac tvoja oca i tvoje majke, tvoj Bog?! Zašto Njega psuješ ili dopuštaš bez rieči da se u tvojoj prisutnosti psuje Onaj, koji ti govoriti: »Ako te i majka tvoja zaboravi, ja te neću zaboraviti?«

Ne dajmo više, ako se smatramo valjanim sinovima najboljeg Oca, da nam priede preko usana hula na Njih. A zajmimo također ustali u družtvu na obranu Imena Božjega proti svakome, tko ga blati.

Ne ćeš dakako zameñnuti fučnjavu. Ali opomeni ozbiljnom riečju: po kaži na licu i držanju, da te boli svaka pogrda najsvetijeg Imena. I Otac nebeski ne će zaboraviti sinova, koji se borise za Njegovu čast. Naplañil će nam slostroku.

Franjo Ivanušec D. I.

PITANJA SADAŠNJCICE

- Smije li si žena iz straha pred zlostavljanjem od podivljih i pozivljenih ljudi sama oduzeti život?

Ne smije! Među najveće nepravde spadaju bez sumnje one, koje povrijedu prava i dostopanstvo ljudske osobe. I takve nepravde čovjek najbolje osjeća. Pogolovo ako su spojene s težkim ponizanjem ljudske osobe. Zlostavljanje nemotnih žena i djevojaka sa strane podivljale i pozivljenice čeljadi spada bez sumnje u najteže nepravde ove vrste. No jer sam taj čin (ako žena na nj u privoli u duši i ako se brani, koliko može), nije nikakav grijeh (za svaki grijeh, a pogolovo za težki, traži se sloboda volje, a te ovdje ne može biti!), nego zlo kao i svaku drugu zlo, koje čovjeka u današnjim nesretnim vremenima može snati, valje ga primili u duhu žrtve i pokore Bogu za ljevan, pa će ga Bog onda i nagraditi kao i svaku drugu žutvu podnesenu radi njega. Stoga, kao što nam Bog ne dozvoljava samoubojsvo, da izbjegnemo makar i najtežim bolima i nesrećama — to si je pravo on jedini pridržao — tako nije dozvoljeno ni u tom slučaju oduzeti si život. Žena ili djevojka, ako je snade lakuva nesreću, neka se brani, koliko prema svojim slabim silama može. Smije se braniti i oružjem, pa i uz opasnost, da napadača ubije, premda se time izlaže opasnosti, da i one radi loga budu ubijena. Samo ne smije pristati u duši svojoj na to podlio nedjelo.

PO KĀLIČKOM SVIETU

I KOD NĀS ·

- Jubilej hrvatskih Sestara Milosrdnica. — 5. rujna ove godine navršiće se sto godina, odakako su došle u Zagreb na poziv biskupa i potonjeg nadbiskupa i kardinala Dra. Jurja Haulika prve sestre Milosrdnice sv. Vinko Paulskoga. Bog je obilno blagoslovio njihov rad i rezultat. Danas je Družba podijeljena na tri provincije, ima 130 kuća i preko 2.000 sestara, koje blagoslovno djeluju uglavnom u Hrvatskoj, a osim toga u Italiji, Bugarskoj, Albaniji i Argentini.

- Petnaest godišnjica hrvatskih Križara. — Godine 1929. ukinula je beogradска diktatura među inim i organizaciju hrvatske katoličke mlađeši »Orlove». Kasnije je osnovana organizacija »Križarac« (VKB i VKS), ko-

ja si je postavila za zadaću da okupi u čvrste redove hrvatsku mladež — mužku i žensku — i da ih vodi tragom našeg uzornog i svetlog svjetovnjaka mladog profesora Dra Ivana Merza, čovjeka skroz naskroz Božjeg i crkvenog, i da ne tako izgradenoj mlađezi gradi novu, Božju, sretnu Hrvatsku. Ove godine u sječnju navrjava se petnaestogodišnjica osnutka Križara. Kroz mnoge kušnje je Križarstvo prošlo, ali se održalo — sigurno i uz pomoć s neba od svog velikog Zaštitnika i Uzora! — Prije rata je bilo u križarskoj organizaciji oko 27.000 članova i članica (s naređajem). Danas su mnogi odrasli mužki članovi u bojnim redovima na obrani naše domovine, ali, nadamo se, vratić će se oni i opet nastaviti tih i sveti duhovni bor preporoda i izgradnje naše slobodne domovine i države Hrvatske po Božjim načelima, tom temelju i jarcu sretnе budućnosti i prave veličine hrvatskog naroda.

→ **Papa o ratu i miru.** — Otac svega kršćanstva je na pefu obijelnicu rata (1. IX.) održao na Velikanskom krugovom govor, u kojem je rekao: Stari svjet leži u rutevinama, iz kojih mora izaći novi. Kod rješavanja pitanja mora se paziti da se ne učini ništa, što bi bilo protivno božanskom pravu i ljudskoj sevjeti. O tomu ovisi sudbina kršćanske uljubde Europe. Osobnost čovjeka i njegovog dostopostvra se ne smije krnjiti. — Najjači temelj pravog mira jest načelo družtvovne pravednosti i bratske ljubavi u velikoj ljudskoj zajednici. Vjernost prema baštini kršćanske uljubde i želava njenog obrana protiv bezbožnim i profukršćanskim strujama mora biti svima svela, jer je to stvar, koja se ne smije mjenjati. — Proletarijat se mora pridisci, glavnicaštvu je protivno prirodnom zakonu, jer se ne obazire na zajedničko dobro. Ali opet su štetne i pogubne i one struje, koje hoće ukinuti posebničko vlasništvo. Posebničko (privatno) vlasništvo je potrebno, ali ono mora biti onakvo, kakvim ga zahtjeva pravo i Božja volja. — Nadalje Sv. Otec spominje, kako je već 1939. u svom božićnom govoru predložio, da se stvore međunarodna udruženja, koja bi bila kadro da prema načelima pravde i jednakosti očuvaju mir. — Govori i o ratnim zarobljenicima, koji su već tako dugo odjeđeni od svojih i ne bi li se smjeli iz rata zadržavati dulje nego bude potrebno. — I napokon govori opet o pravednosti, koja „njednakom mjerom daje svakom ono što mu pripada, koja ne može dati svima sve, ali pruža svakom ljubav i ne nanosi nikomu nepravde, i koja je ma-

ti zdrave slobode i zajamčene veličine. Tako Sv. Oče.

Prigodom ovogodišnjeg božićnog blagdana poslao je Sv. Oče Papa svim ratnim zarobljenicima, zatočenicima i svim postralima u ratu ovu poruku: »Predragim našim vjernicima ratnim zarobljenicima, zatočenicima i izbjeglicama, koji u sedašnjem dnevnom sukobu užduju kao žrtve rata i vuku diljem sveta svoje боли, žalosti i suze neka se nakon dugih muke nasmisli Donosilac prave slobode, Spasitelj sveta i jedini moćni obnovitelj razdaljenošćenog čovječanstva. A da bi blaga vjest mira ponovno saobčena preko betleemskega andela uznenirenom svetu bila ljudima glasnikom svršetka njihovih zala i donosiocem živote obnovljene dobrim djelima, podjeljujemo svima apostolski blagoslov, koji neka sazove s neba Božje milosrde. Papa Pio XII.»

→ **Žrtve za vjeru i svoj narod.** — »Borbam,« glasilo »Komunističke partije Jugoslavije« u Beogradu donosi opet imena četvorice hrvatskih svećenika iz Dalmacije, koje su partizani strijeljali. Tako sada prema najnovijim podatcima broj ubijenih svećenika u Hrvatskoj iznosi već preko 100! (Broj poginulih sviju skupa oko 150).

→ **Umro general Franjevačkog reda.** — Dne 28. studenoga 1944. smro je u Rimu preč. o. Leonardo M. Bello, vrhovni poglavac franjevačkog reda. Preč. O. Bello je rođen 16. VIII. 1882. u Mletcima. U franjevački red je stupio 1898., za svećenika je zaređen 1905. Bio je profesor, zatim provincial, a 5. V. 1933. izabran je za Generala velikog franjevačkog reda. Njegovu uspomenu slave velika i krasna djela za procvat franjevačkog reda, kao i za dobro ciele Crkve. U Rimu je on otvorio prvo franjevačko svećuštvo; organizirao je znanstvenu komisiju za izdavanje djela velikog franjevačkog filozofa i teologa iz srednjeg veka Dunc Skota (na čelu joj je hrvatski učenjak Dr. fra Karlo Balic); mnogo se brinuo za uspjeh misija, osobito u Svetoj Zemlji, za procvat Trećeg reda sv. Franje, za širenje štovanja Majke Božje. U Rimu je osnovao dva zavoda za siromašnu djecu poginulih vojnika. Da bi što bolje upoznao stanje i potrebe svog Reda, obišao je Francuzku, Njemačku, Palestinu, Englezku, Španjolsku, Portugal, Albaniju i Poljsku, a bio je i kod nas te obišao svih pet franjevačkih provincija. U občenju s ljudima je bio svakom pristupačan i veoma ljubazan, te je ostavio najlepšu uspomenu kod sviju, koji su ga poznavali. — Počivao u miru!

IZ APOSTOLATA MOLITVE

● **OROSLAVLJE** — Naše Djevojačko društvo Srdca Isusova osnovano je 27. V. 1937. Do tog smo vremena, pripadale Djevojačkom društvu u Donjoj Stubici. Društvo je osnovao tadašnji kapelan u Donjoj Stubici vč. Petar Halužan.

Na početku je bilo 64 članice, a kako ih se došlo udalo danas nas ima oko 40. Vršimo redovito svoje dužnosti idemo mještečno na sv. izpovied i Prijest i brinemo se za uredaj crkve i za crkveno pjevanje. Sastanak smo da sada imali 75.

Od osnutka smo rečile da imamo svoju društvenu zastavu. Davale smo priredbu (Na vrelu milosti; Jairova kći; Bez majcina blagoslova; Čežnja za majkom i neke šaljive igrokaze) i dobiveni novac zajedno sa mještečnom članarinom, spremao se za zastavu koju smo dale izradili u Zagrebu.

Već 1. siječnja 1941. godine osvanuo je veljan dan i za naše društvo: u našu je vredinu došao Preuzv. g. Nadbiskup de otvorio novu župu, pod imenom Uznesenje Majke Božje. Za župnika je imenovan vč. Josip Govedić, pa tako od loga dana imo i naše društvo svoj duhovnika.

Radi ratnih neprilika naše zastava nije mogla biti golovna prije nego istom ove godine. Na Vel. Gospu doživjelo je društvo nezaboravljen dan: svečani blagoslov zastave. U našu je župu opet došao Preuzv. g. Nadbiskup da podieli sv. polvorid, a ujedno je obavio i blagoslov naše zastave. Tako sad imamo i mi svoju blagoslovljenu zastavu. Pod tim znakom ćemo stupati još smjelije i odlučnije šreći kraljevstvo presvetog Srdca Isusova!

Paulina Ljubica, tajnica

● **LUDBREG** — Izvještaj o radu Djevojačkog društva Srdca Isusova u godini 1944. — Naše društvo brojli 140 članica. Naknadnu

Oroslavlje: Djevojačko društvo Srdca Isusov

svelu Prijest primile smo svakog prvog petka i prve subote, a svake prve nedjelje imale smo zajedničku svelu Prijest kod župne sv. Mise. Sastanke smo imale redovito gotovo svake prve nedjelje u mjesecu. Svake pak prve subote imale smo sat klanjanja u čast Bezgrj. Srdcu Marijinu za mir, kroz cijelu smo godinu molile svelu krunicu, i spremale se da što bolje obavimo pokorničku procesiju, koja je bila 5. studenoga u selo Hrastovsko, gdje je ujedno bio blagoslov kipa Krista Kralja. Pokorničku je procesiju vodio kapelan vč. Petar Glavaš. I te veliki blagdan primile smo skupno sv. Prijest. Osim zajedničkog moljenja svele krunice, sve su se članice učlanile u živu krunicu i marljivo je mole. Za crkvu Marije Pomoćnice u Zagrebu poslale smo svotu od 7.500 Kn.

Za 10-godišnjicu jubileja Preuzv. g. Nadbiskupa Dr. Alojzija Stepinca dale smo služiti sv. Mise i sastavile smo kilu duhovnog cveća i poslale ju Preuzvišenom.

Za Sv. Otca dale smo služiti sv. Misi 6. svibnja. Ove godine nismo obavili primanje novih članica. Imale smo priredbu

nate Oroslavlje: Preuzv. g. Dr. A. Stepinac pri posjeti za

Božje sirotček i »Anica se vratila«. — I nadalje ćemo nastaviti s našim radom, s najviše moljenjem sv. Krunice, da nam nebeska Majka izprosi mir duše, mir u našim obiteljima, i tako žudeni mir izpačenoj nam domovini i cijelom svijetu.

Glavarica

DOPISNICA NARODNOG UPRAVITELJA APOSTOLATA MOLITVE

Dragi članovi i članice Apostolata Molitve! Još stojimo na pregu ove nove godine i zamišljeno gledamo i pitamo se, što li će nam ona doneti. Ali ne ostanimo kod loga. To čine ljudi, koji nemaju vjere. Mi pak znamo, da nam se neće ništa dogoditi, a da Otac naš za to ne zna i da to ne priputstvuje. O svemu On vodi računa. Ako nas snade dobro, Njemu zahvalimo, ako nas pohodi zlo, pred Njim suze svoje izplaćimo, sjećajući se, da On zna, zašto je to priputstvo i da tog neće zaboraviti na dan izplate; ako primimo s duhom poniznosti i podložnosti biagoj Njegova Providence i neshvatljivoj Mudrosti, te sve Njemu prikažemo. Samo nastojimo svi uviek biti dušom i srcem Njegovu. Prikažimo Njemu svaki svoj dan — kao pravi članovi AM, pa će sva naša djela, a osobito sve patnje naše i trpljenje biti pretvoreno u neprocjenjivo blago, kojim ćemo sebi, a i mnogim drugim dušama, otvorili vrata nebeska.

Nadajte, Vam želim reći: budimo apostoli! Ne zaboravimo nikada moliti se na one velike nakane, koje nam Apostolat po želji Sv. Olca predlaže. Molimo se mnogo i za samog Sv. Oca, da Bog blagoslov njegovo plemenito nastojanje oko mira, da umekiša tvrdu i gluhe ljudske srda (v. nakazu za veljaču), otvori ih riečima i pozivima Kristova Namjastnika i da se tako uklone razdor, mržnja, nepravde i sebičnost, ti uzroci nemira i ratova. Eto dakle velikih misli, velikih nakana, na koje se moramo moliti bez prestanka.

Ali ne zaboravimo ono, što veli pjesma na počelu Glasnika: Ako hoćemo, da nam se Bog smiluje, moramo se svi okanili i čuvati se griešku, kojim se On vreda i Njegova kazna izaziva. Ta ratovi nisu ništa drugo nego kazna za griešku — izjavila je i sama Gospa u Fatimi. Svi grieši nosi već u sebi kaznu. Zato je griešak najveći i najgori neprijatelj čovjeka i judskog društva.

tval S njim moramo obračunatiti i ne dati se zavarati izpricom: ah, pa svi tako čine! Time sebi nismo zbilja baš ništa umanjili krvlju — dapače, možda je naša krivica još i veća, jer imamo jasnu spoznaju i vaču milost nego drugi. Zato dakle ne igrali se s napastima, ne izvrgavali se pogibimali! Neka nas zadirkuju, ako hoće, nek nam se rugaju, mi znamo, što radimo. Name je mjerilo Bog i Njegova volje, a ne kojekakva pokvarena čeljad. Mi smo dužni svojim primjerom i molitvom druge povući za sobom, a ne povadati se za onima, koji ne buđuju Bog i dušu! —

Osobito Vama, članice Djevojačkih društava, stavljam sve to na srce. Kidajte s ludim praznovjerjem i kojekakvim grješnim običajima, koji u nekim krajevima vladaju. Sve svake nedjelje u crkvu, kako traži crkvena zapovijed i zahvalnost prema Bogu! Ne stidite se onoga, što je dobro pred Bogom, nego onoga, što je zlo pred Njim, a ljudi neka govore što hoće. Ne će nas na sudnjem danu suditi oni, nego Bog! Radi se o spasu duše, a dušu spasiti illi je izgubiti, to nije malo stvari!

Tako činimo! I tako neka po AM zade u naša sela duh Božji, odlučna volja vrši u svomu sveli zakon Božji. Samo u tomu leži i spas i sreća našeg naroda.

Srdačno Vas sve pozdravljam, želeći Vam svima milost i blagoslov presv. Srca Isusova u ovoj novoj godini!

Vaš

Narodni Upravitelj AM

NOVE KNJIGE

◎ Naklada uistina Zagreb, Sullaya ul. 8/1, tiskala je ovih dana ukusne sličice otajstava krunice sa Bratovčinu žive krunice. Svaka serija [15 sličica] stoji 50 Kn bez poštarine.

Na taj način svaki vjernik, pa i onaj nepismeni, može veoma brzo naučiti otajstva preseve krunice, a napose dječa.

◎ Ambrožije Benković: *Sv. Majka Ana, mati molitvenik za kršćanske žene*, izdala: K. M. K., Breza, 1944., cijena 80 Kunar.

U ovom četvrtom malom molitveniku naći ljeplji molitvici, koje se ne nalaze u običnim drugim molitvenicima. Tu su prilazne molitve za majku i ženu u braku, ili opet sv. Misu, molitve i pjesme u čest sv. Ana, majke bl. Djevice Marije, da bi tako sv. Ana postala najlepši uzor i nebuska zaštitnica svih kršćanskih majki. Preporučujemo!

◎ Severin Lamping: *Cetrdesetica govore*, izdalo: prijatelj obraćenika, Zagreb, 1944.

U ovaj nadove zanimljivoj knjizi sami obrazem — mih dždejet — prispovedaju, kako i zašto su postali katolički. Najprezlijčniji su mi ljudi: i po svojoj naravi, i po svojoj nadrebi, i po svojoj narodnosti, i po svojem zvenju, ali se svih slavi kao jedan u tom, da je katoličko vjere jedina prava vjera i da su samo u katoličkoj Crkvi naši pravni vrati i mir. Ova časopis je sigurno onima koji još lutaju pomoci da nado pravu put k vjeri. A naš katolički se potaknu, da još više ljubimo i čestimo sv. vjenu i sv. Crkvu. Preporučujem!

◎ Ivan Jørgensen: *Pefar, preveo Ambrožije Benković*, izdala: K. M. K., Breza, 1944, cijena 40 Kuna.

Ova knjilica je jedno poglavlje iz knjige velikog danskog obraćenika koja nosi naslov: *Slike rimskih svetaca*. Pisac nema živo i zanimljivo prispovedi život i rad te metodičku smrt svečeg Petra, unuka apostolskog.

◎ Ambrožije Benković: *Srđe Marijino, po-moć krčiana*, izdala: Katolička Malá Knjiga, Breza, 1944, cijena 200 Kuna.

Kod nas, kao i drugdje po svijetu, iz dane se u dan sve više gubi pobožnost i bezgrješnost Srdcu Marijini. A nije ni čudo. Želja je to same biće Gospa, kao što nam to svjedoče latinska ukazanja. Zato će sve stotovlje Małke Boże obroduvati ovaj novi molitvenik: Srđe Marijino, pomoć krčiana. Za ovaj molitvenik može se reći, da je vrlo dobar. Vidi se, da ga je sastavila i napisala vješta ruka, koja je već preko 50 po-božnih knjižica poslala u narod. Molitvenik ima dva diela. U prvom se načini sve što je bilo znati o pobožnosti k pred. Srđcu Marijini. To nam govori naslovni, koji glasi: Sto vještina stujudi Srđe Marijino! Povijest Slovanija 5. M. Sto hodočesa od nas! Više i čini pobožnosti k. Srđcu Marijini. U drugom dielu molitvennika načini se razne molitve, pobožnosti, pjesme. Preporučujem!

◎ Knjilica za Upravitelja Bratovštine Srđa Marijina, izdala K. M. K., Breza, 1944, cijena 120 Kuna.

◎ Bratovština svetog i bezgrješnog Srđa Marijina, izdala: K. M. K., Breza 1944, cijena 30 Kuna.

Prva knjilica da dobro dođi svetiteljima, koji iste osnovale i vodili Bratovštinu Srđa Marijina. A u drugoj će naći vjernici sve, što im treba znati o ovoj bogoljubnoj Bratovštini.

◎ Bl. Ljudevit Marija Grignon de Montfort: *PRAVA POBOŽNOST MAJCI BOŽJOJ*, cijena 400 kn., izdala Naklada svetišta Majke Božje Lurdske, Zagreb, 1944.

Pisac ove knjige je poznat kao jedan od najvećih stvoritelja Majke Božje. Dio je je prevedeno na mnoge jezike; pa je dobro, da smo ga i mi dobili u hrvatskom prijevodu. Svaki preuzimatelj Ospinja čitat će ovu knjigu s ulikom i najvećom duhovnom koritom. Najtoplja preporučujemo.

ZAHVALNICE

Babin: Gredu: VK za srednji povratak sina. — Bosnjaci: BA za ozdravljenje majke i mnoge druge milosti. — Bujevac: BR za ozdravljenje djeleta. — Ciglanečki: MJ za mnoge primljene milosti. — Đakovac: KF za primljene milosti. — Garevac: MJ te poslovod u živom opesnosti. — Hramec: SP za izbavljenje iz partizanskih rukava. — Križevci: IF za razne primljene milosti. — Kudice: JS za srednje putovanje. — Mačice: JB za pomoć u nevolji. — RF za primljene milosti. — Podr. Pedagazi: AH za srednju operaciju. — Posavski Brod: JP za oslobođenje. — Popovac: KS za ozdravljenje. — Punjetinci: SJ za izbavljenje iz velike pogibije. — Rašnja: MG muž i sin vrstili se po zagovoru biskupa Langa živi iz partizanskog zaplijenidživa. — Šveta Jelena: DP Prešev. Sudac očuvala natu obitelj; od svake nosioće prigodom borbi. — Sv. Juraj: MFZ za srednje putovanje kroz opasne kreaje. — Sv. Križ: SF za mnoge učinjene molbe i primljene milosti. — Velika Gorica: AP za srednje položeni izpit. — Viljevo: ŠK za ozdravljenje djeleta. — Viborski: LK za razne primljene milosti. — Zagreb: OBa za ozdravljenje djece i mnoge druge milosti. — PD za brzo ozdravljenje od takve bolesti. — FK za srednju operaciju i ozdravljenje drage osobe. — FLJ Što mi se brije veliko vratilo kuti. — CL za mnoge primljene milosti. — obit za razne milosti. — MR za srednje povratke kćerke. — LJS za srednji povratak. — SS i AS za zatilju na opasnom putovanju. — IV za ozdravljenje.

DAROVI

Za sv. Mise: Đurić Elizabeta 300; Kovacević Maja 500; Levadić Slava 200; Majdanić Mandra 1.200; Matković Eva 15 P.; Majovček Slavica 300; Miljanović Marija 3.600; Senik Petar i Marija 400; Spaher Marija 450; Vidaković Eva 300; Vranid Željka 200.

Za potrebe Bazilike Srđca Isusova: Barać Luke 50; Benković Elizabeta 100; Čapek Dr. Bernard 400; Klobočer Ana 200; Varga Veronika 200; Vravić Mira 100.

U čest Srđcu Isusova i Marijini, Majki Božjoj, sv. Josipu i sv. Antunu: Anfolović Slava 1.000; B. M. Kucurov 10 P.; Bodkinac Barica 1.000; Bobanović Marija 600; Čavari Dragulin 300; Dabović Štefan 1.000; Haupl Duško 100; Ivančić Anica 500; J. A. Zagreb 300; Krešević Kala 100; Kovacević Ana 100; Kovačević Mara 100; Kudic obitelj 150; Matić Apolonija 1.000; Marković Janja 200; Matković Kala 1.000; Matković Marija 500; Mikulić Mandra 1.000; Molina Zlatka 100; N. V. Zagreb 50; N. N. Zagreb 100; Pavlić Branimir i Ivanka 200; Pešić Anka 100; Rubil Mira 500; Špolj-Tek Hadža 1.000; Špoljarić Jakob 800.

Za oslikanje Glasnika Srđca Isusova: Balonović Marija 100; Bartković Andra 200; Bodkinac Barica 300; Djelovčić Duško S. I. Ožnček 2.000; Fontana Stjepan 500; Furher Kala 1.000; Grčić Marija 1.000; Hljević Kala 500; Končić Dragi 700; Kraljević Barica 1.000; Kristović Matko 200; Kudic Mara 100; Matijević Kala 100; Miljanović Marija 150; Pilipović Marija 500; Prasnicki Štefanija 150; Popović Karlo 100; Remelin ud. Marića 250; Šipek Aleksandar 200; Špoljarić Jakob 800.

Za kruh sv. Antuna: Barać Ra. 1.000; Čapok Dr. Bernard 500; Galilé Mandra 500; Golparac Štefka 2.500; Kralj Marija 1.000; Senik Petar i Marija 400.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: C. D. Zagreb 200; Dugalić Masa 200; Fijember Stolica 700; Hraslinski Đuro 1.000; Jellinek Dejanija 40; Jurko-

vić Marija 300; Orlić Ivan 3.000; Šemša Marija 200; Staklanac Adela 200.

Za ulje pred »Presvetim«: Kašner Mijo 150; Međovček Slavica 100.

Za svećenički podmladak: Domazetović Paula 200; Eremić Ladislav 200; Marijina kongregacija gradaona, Zagreb 6.000.

Za gradnju Svetih Srda Isusova u Osiku: Luce Banac 500; Debrecin Branka 300.

Darovi u mjesecu listopadu 1944.

Za sv. Mise: Dolac Milka 300; Drvar Barbara 1.200; Hrastinski Antun 700; Janec Ivan 300; Jovinc Eva 300; Jurilić Marko 1.600; Kovacević Mara 500; Lukić Lidvina 400; Majdanić Katica 300; Marjanović Franjo 300; Marković Mandi 300; N. N. Zagreb 300; Novak Anača 300; Ramis Vjekoslava 300; Šušec Tomo 500; Štebl Dorice 1.200; Topolovac Ivica 300; Vukelić 500.

Za potrebe Bazilike Srdca Isusova: Belić Franjo 1.000; Božolić Dragica 200; Bošnjak Ivo 950; Braber Ankica 1.000; Bumeta Jelica 100; Doppelmayr Cecilia 200; Fulli Rosika 250; Gašparić Anka 1.000; Gluhak Hugo 500; Huss Elizabeth 1.000; Keč Ljubica 150; Marinčić Slava 1.000; Revosz Mariška 300; Šušec Tomo 100.

U čas Srdcu Isusova i Marijinu: Barjakterić Josip 300; Bubanj Jovica 250; Damjanović Marija 200; Delić Milka 200; Davčić Čenko 150; Drvar Barbara 20.000; Filic Elizabeth 250; Franićević Marija 200; Jagodić Marija 150; Janec Josip 500; K. G. Burdenc 1.000; Krpan Damica 300; Lovrić Kala 50; Lukić Liza 1.000; Majdanić Janja 500; Miljević Jelena 1.000; N. N. Zagreb 1.000; N. N. Zagreb 500; N. N. Zagreb 20; Pavlić Dragutin i Ivanka 500; Pukos Stanco 2.000; R. S. Zagreb 100; Simčić Agneza 50; Šuper Matra 200; Šarić Anton 1.000; Šilimar Milka 600; Šunk Ankica 150; Vučić Katica 100.

Za razmjenu Glasnika Srdca Isusova: Barović Đorđe 200; Bašić Jelka 330; Belać Đuro 100; Berdić Katarina 150; bošnjički Pero 100; Šublić und Ciro 200; bučinčki Julijana 100; Bulat Štefan 100; Devunar Ljubica 70; rukavčici Karmen 50; Hlagnar Mirko 250; Imanić Ljepčevska 150; Pundak Marija 150; Šešer Kucić 100; Gercovac-Lomarevac 100; Duranec Julijana 1.000; Gilevančić Štefan 600; Glavas A. 100; Golubić Marija 150; Grbac Franjica 150; Gruč Manja 1.000; Hajnogel Ana 150; Izzing Marija 150; Jović Ladislav 150; Jurjević Marija 50; Korenić Emili 150; Kunčić Ana 40; Kurka Antonija 150; Lukumić Toma 50; Matić Jelica 150; Melić Mati 2.000; Petrić Ilijia 250; N. N. Ostrošić 100; N. N. Travnik 700; N. N. Zagreb 1.500; N. N. Zagreb 50; Novak Jelka 100; Ognjenović Božo 100; Pavina Getper 150; Peđa Ana 150; Petrićević Ljubica 80; Pibernik Anka 150; Pleško Vjekoslava 300; Prpić Lucija 250; Rajić Jelena 250; Remenar Jakob 90; Šeđen Josip 150; ŠS sv. Križa, Zagreb 5.000; Skora Dorica 150; Štajerny Helma 650; Šild Marija 150; Schreiber Mička 100; Vergić Marija 50; Žec Franjo 150; Zergolern Kutica 200; Župoni Ured, Feničanci, sakupljeno u selu Dolci 1.000.

Za kruh sv. Antunu: Novosel Marija 150; Šušec Tomo 200.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: Bunelić Jelica 100; Čavari Dragulin 100; Doppelmayr Cecilia 300; Drvar Barbara 4.000; Fehir Katica 500; Fjembri Štatica 700; Hrilić Katica 50; Jelinak Doroteja 50; Kostić Milki 1.000; Krčak Ana 200; Krig Manda 150; Mlađevac Marija 300; N. N. Herf 1.880; N. N. Zagreb: 1.000; 500; 100; Radicević obitelj 5.000.

Za ulje »Vjetrenog Svjetla«: Bechrach Slavko 50; Caluđer Vjeko 500; Mažar Ana 150; Šarić Anton 1.000.

Za Malo sjemenište u Travniku i svećenički podmladak 2.000; N. N. Zagreb 1.500; Pušes Marija 1.000; Štefanović Jovid N. 1.000; Lovrić Kala 600; N. N.

Za gradnju Svetih Srda Isusova u Osiku: N. N. Zagreb 1.500; Živanićević Ankica 200.

Za Dom sv. Terezije, Vrhovec: Drvar Barbara 10.000.

DAROVI U STUDENOM 1944.

Za sv. Mise: Belak Agneta 500; Bobedić Slava 900; Brigljević Vera 600; Čavari Dragulin 1.200; Čojacić Jelica 600; Hrastinski Antun 1.000; Ivanović Stevanović bud; Svit Žozefina 1.000; Štefanović Pero 1.000; Štebl Ivana 500; začinovac Terezija 500.

Za porodice današnje Srdca Isusova: Brigljević Verica 200; Čuric Martin 300; Jelić Mujo 200; Kovacević Stevan 1.000; Kocelić Ivo 500; Ospitellj Š. Blago 10.000; P. A. Zagreb, 500; Remenar Mato 1.000; Rožman Katarina 10; Šantej Magdalena 450; Vidaček Katica 1.000.

U čas Srdca Isusova i Marijine, sv. Antunu i sv. Trima Kraljevima: Barić Marija 500; Belak Agneta 700; Benčović Elizabeta 150; Čujko Karlo 500; Fihić Elizabeta 500; F. Lj. Zagreb 1.000; Hajek Adela 1.000; Kožićević Milja 1.000; Matić Štefka 5.000; N. N. Zagreb 100; N. N. Zagreb 50; Palinić Ivan 4.500; Bindulić Andrija 500; Remenar Mato 1.000; Smrk Katica 50; Šagović Štefan 1.000; Šerlić Ivka 250; Šerlić Kala 100; Štebl Ivanka 250; Tomasević Josip 1.000; Tomašević Matilde 1.000; Vodopivec Marija 1.000; Vuković Kala 500; Zdravac Terezija 600.

Za razmjenu Glasnika Srdca Isusova: Čaćić I. 100; Dudović Kruno 150; Eisenreich Štefanija 300; Cvijić Juliana 150; Grobović Marija 150; Gurzulović Rosalije 200; Išaković Mato 150; Jevšek Ana 300; Jurak Tomo 50; Jurčić Marko 12.000; Kalanić Josip 150; Kovacević Petar 150; Krijan Terezija 80; Marianović Terezija 200; N. N. Bistička 100; N. N. Ogulin 30; Novaković Katarina 150; Orlolić Josip 150; Popović Franjo 100; Pojavec Eva 150; Pouličević Štefan 100; Puljek Katica 150; Puhalj Ivan 1.200; Radečanović Marija 150; Renk Mandžić 500; Remenar Mato 500; Rudek Katica 1.000; Salaj Marija 450; Šimetić Draga 40; Šimić Mato 100; Šulaj Mandi 50; Šukleć Štefan 200; Šuk Adela 150; Thalzić Vraca 90; Tvedenić Matilde 100; Varga Franjo 150; Šestice sv. Franjo, Zagreb 150; Za kruh sv. Antunu: Ernakova Rosalija 100; Gučeg Ivan 200; Pedrotti Tereza 100; Tomić Štilo 2.000.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: Drvar Barbara 4.000; Dujmović Magdalena 150; Galović Alojzije 600; Holcinger Ana 300; Ivanellić Marija 300; Jelinak Doroteja 50; Majorović Agata 100; Miller Marija 100; Poševac Milka 1.000; R. M. Zagreb 200; Šrdanović Josip 300; Welling 150.

Za ulje i sveteće: Bazilike Srdca Isusova: Brkić Vjekoslav 400; Hajdal Viktor 1.000; Zagorec Ana 200.

Za svećenički podmladak u Travniku: Mar. Kongregacija gradaona u Zagrebu 3.000.

N A J N O V I J A K N J I Z I C A

■ URA KLANJANJA PRESV. OLT. SAKRAMENTU — Priredio Ivan Fink — Zgodan priručnik za zajedničko klanjanje Presv. Sakramentu prigodom »klečanja u župi. Molitve su složene za izmjenično moljenje tako, da se uz koju pjesmu izpuni cito sat. — Cijena: 50.- Kn

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

SVETIŠTE DUŠE

Na jednom žrtveniku od biela mramora tri biela ljljana: to su tri mila zaštitnika i uzora kršćanske mladeži. — sv. Alojzije Gonzaga, sv. Stanislav Kostka i sv. Ivan Berchmans. Tri je stvari molio Barbarić svaki dan u sv. Alojziju: 1. da ga primi za svog šličenika; 2. da bi mu izmolio čistoću andeosku; 3. da bi mu svojim zagovorom izhodio onaj stalež, u kojem bi Gospodinu Bogu savršeno služio. I mili ga je svelac uslišao: primio ga je pod svoje okrilje, izmolio mu je čistoću duše i tела, izposlovaoo mu je jesnu spoznaju njegova pravog zvanja. Svetoga Stanka, Gospina miljenika, ljubio je i častio kao zaštitnika svoje Kongregacije, a drag mu je bio i zato, što je bio izdanak slavenskoga stabla. Najviše pak naginjalo mu srdece svetom Ivanu Berchmansu: on mu je bio ljubimac i uzor. Kada ga netko upitao, zašto foliku voli baš ovoga svecata, u čijem životu nema vanrednih slvari, odgovori odprilike ovako:

»Od svih puteva, što vode u nebo, meni se čini najkratim, najlakšim i najpouzdanijim onaj, kojim ide čovjek izpunjući točno i savjestno svoje obične dužnosti. I upravo zato mi je

MILOSTI PO ZAGOVARU SLUGE BOŽJEG PETRA BARBARIĆA

1591. Sarajevo: Zahvaljujem Slugi Božjemu Petru Barbariću, što mi je svojim zagovorom pomogao u staležkim izjavicama. K. P. — 1592. Gundinci (dakov, biskup): Zahvaljuje za sretran porod. M. S. — 1593. Dubrovnik: U velikoj potrebi pomogao mi S. B. Petar Barbarić. H. N. — 1594. — 1598. Osiek (dakov, biskup): Zahvalna za brzo ozdravljenje od teže bolesti. B. M. — Mnoge milosti. K. V. — Zahvaljujem za primljene velike milosti. Vj. M.

sv. Ivan Berchmans tako omilio, jer je i on tim putem udario i sretno prošao... Svetog Ivana Berchmansa može svaki čovjek lasno naslijedovati, jer on nije ništa neobično činio, nego je samo obične dužnosti svoje vršio neobično savršeno.« Način, kako se može dan posvetiti Bogu, a sastavio ga je za sebe sv. Ivan Berchmans, vrlo se svudio Barbariću, pa ga je i prepisao za svoju porabu. Idući tako stopama svog uzora Berchmansa Barbarić je postigao veliku savršenost.

— Prigodom bombardiranja učuoao je Petar Barbarić obitelj. Š. F. — Sluga Božji Petar Barbarić pomogao mi je u težkim časovima. Obećala sam moliti devetnicu. Još nisam ni dovršila, pa sam bila već uslišana. Vj. M. — 1599. Zagreb: Zahvaljujem Petru Barbariću, što me u svim težkim časovima tješi i daje meni jakosti. M. K. — 1600. Karlovac (zagreb, nadb.): Zahvaljujem za izprošenu milost. B. L. — 1601. Đakovo: Velike milosti. K. F.

A P O S T O L A T M O L I T V E

OBĆA MOLITVENA NAKANA ZA SIEČANJ 1945.

Obće i posebne nakane Svetog Oca

MOLITVENE NAKANE ZA SVAKI DAN

- 1 P OBREZANJE GOSPODINOVO.
NOVA GODINA. ★ Pouzdanje u pomoć Božju
- 2 U Ime Isusovo. ★ Vjera u Hrvatskoj
- 3 S Genoveva ★ Djevojka u opasnosti
- 4 C Rigobert. ★ Državni upravljač
- 5 P Talesfor ★ Ucviljene obitelji
- 6 S BOGOJAVLJENJE ★ Upoznanje Isusa

1. NEDJELJA PO BOGOJAVLJENJU

- 7 N Sv. Obitelj ★ Isusov duh u obit.
- 8 P Severin ★ Izbjeglice i progonjeni
- 9 U Julian ★ Ranjenici
- 10 S Agaton ★ Vjernost Hrvata Papi
- 11 Č Higin ★ Sviest domovinske dužn.
- 12 P Taciana ★ Ratne siročad
- 13 S Leontij ★ Brojne obitelji

2. NEDJELJA PO BOGOJAVLJENJU

- 14 N Hilarija ★ Zaluštale duše
- 15 P Pavao ★ Zator psovke u Hrvat.
- 16 U Marcel ★ Due u očaju
- 17 S Antun pušti. ★ Zimska pomoć
- 18 C Stolica sv. Petra u Rimu ★ Mir
- 19 P Marija i dr. ★ Mlađe u radnoj službi
- 20 S Fabian i Sebastian ★ Vojnici u borbi

3. NEDJELJA PO BOGOJAVLJENJU

- 21 N Agneza (Janja) ★ Mjes. zašt. Djev. druživa Srda Isusova
- 22 P Vincencij i Anastazij ★ Umirući
- 23 U Rajmund ★ Smirenje naše države
- 24 S Timotej ★ Naši biskupi i svećenici
- 25 Č Obraćenje sv. Pavla ★ Obrat. grijanika
- 26 P Polikarp ★ Vjera među radnicima
- 27 S Ivan Zlatousti ★ Naši propovjed.

SEDAMDESETNICA

- 28 N Petar Nolasco ★ Katolički lisek
- 29 P Franjo Saleški ★ Hrv. pisci
- 30 U Marina ★ Ratne udovice
- 31 S Ivan Boska ★ Hrv. Salezijanci

OBĆA MOLITVENA NAKANA ZA VELJAČU 1945.

Svielo Duha Sv. neradime i državnicima

MOLITVENE NAKANE ZA SVAKI DAN

- 1 Č Ignacije m. ★ Hrvati u borbi
- 2 P Svetiće nica ★ Duh žrtve
- 3 S Blaž ★ Naša Dalmacija

SESTDESETNICA

- 4 N Andrija Korzni ★ Siročad
- 5 P Agata ★ Djev. druživa Srda I.
- 6 U Tito ★ Očajni
- 7 S Romualdo ★ Redovnice u bohn.
- 8 Č Ivan de Mathe ★ Ranjenici
- 9 P Ciril Aleksandrijski ★ Profesori
- 10 S Skolastika ★ Redovnice u opas.

PETDESETNICA

- 11 N Ukezanje Bl. Dj. M. u Lurdru ★ Pouzdanje
- 12 P Sedam utemeljitelja ★ Kršćanska djelotvorna ljubav
- 13 U Katerina de Ricci ★ Rat. udovice
- 14 S + Pepelnica ★ Duh pokore
- 15 C + Klaudija de la Colombière ★ Ljubav Srdu Isusovu
- 16 P + Onezim ★ Pouzdanje u Srdce Isusovo
- 17 S + Donat i dr. ★ Posveta obitelji

1. NEDJELJA KORIZME — ČISTA

- 18 N Simao ★ Djevojke u opasnosti
- 19 P + Konrad ★ Državni upravljači
- 20 U + Eleuterij ★ Duh vjere u vojsci
- 21 S + Kvatre Severian ★ Svećenici u opasnosti
- 22 C + Stolica sv. Petra u Antiohiji ★ Papa
- 23 P + Kvatre Petar Damjan ★ Papina nastojanja oko mira
- 24 S + Kvatre Matija ap. ★ Redovnici

2. NEDJELJA KORIZME — PAČISTA

- 25 N Viktorin i dr. ★ Obrećenje čedomorki
- 26 P + Aleksandar ★ Umirući
- 27 U + Gabriel Zalostne Gospe ★ Mjes. zašt. Ucviljeni
- 28 S + Roman ★ Obrećenje psovata

Za članove Apostolata Molitve: Podpun uprosi jednog petka i još po volji odabranog dana. Na dan nekadašnje svete Prizete. Na blagdan mjesечnog zaštinskog. — Za članove braniteljstva Štida Isusova: Podpun uprosi prvega petka i prve nedjelje te još jednog po volji odabranog dana.

+ U. 54 - OZUJAN 1945 = BK. 3 +

POSTARINA PLACENA U GOTOVU

GLASNIK SRDCA ISUSOVA

GLASNIK SRDCA ISUSOVIA

GLASILO APOSTOLATA MOLITVE
HRVATSKI KATOL. OBITELJSKI LIST
IZDAJU S DOPUST. CRKV. OBLASTI
ISUSOVCI U ZAGREBU

ODGOVORNI UREDNIK: STJEPAN ZEC D. I.
(ZAGREB 1-147 — PALMOTICEVA UL. 33)
UPRAVA: ZAGREB — PALMOTICEVA 31
GOD. PREDPLATA ZA GOD. 1945.: 500 KN
CEKOVNI RACUN POST. STED.: BR. 33.896
TIŠKARA »GLASNIK« (IVAN NIKOLIC D. I.)
ZAGREB — PALMOTICEVA ULICA 33

OŽUJAK 1945.

U OVOM BROJU PROČITAJ NAJPRIJE

- Jedno veliko obećanje Srđca Isusova svima, koji su u žalosti i fuzi na strani 40
- A ZATIM
- Naša borba za istinu i pravdu u svijetu (Molitvena nekana za ožujak) 35
- Svim učvilenim majkama o Majci boli 42
- Što radi za mir u svijetu naš veliki Papa Pio XII. (prigodom obilježnice njegova krunjenja) 36
- Zašto se milijuni kršćana okupiše u molitvenu vojsku Apostola Moliće 43
- Dvije-tri vesti iz družava Apostola Moliće 45
- Zahvalnice: dokazi dobrote Srđca Isusova prema njegovim šlovatljima 46
- Darovi 46
- Iznutarnjeg života Sluge Božjega Petra Barbarića 47

HRVATSKA ZA PAPU

TIEKOM OŽUIKA 1945.

PRIKAZUJU SE U N. D. HRVATSKOJ
SVETE MISE NA NAKANU SVETOG OTCA
U OVIM MJESTIMA:

Početkom ožujka: Dolina — 2. III.; Garešnica — 2. III.; Križevci — 2. III.; Split — 2. III.; Žakanje — 4. III.; Murter — 7. III.; Bos. Gradiška — 7. III.; Kraljevica — 10. III.; Zagreb — 12. III.; Baška (Krk) — 12. III.; Stara Gradiška — 12. III.; Virovitica — 12. III.; Zagreb — 14. III.; Pos. Podgajci — 15. III.; Mart Savski — 18. III.; Kaštel Novi — 19. III.; Stenjevec — 21. III.; Sumarlin — 24. III.; Mikluševci — 25. III.; Jastrebarsko — 25. III.; Krapje — 25. III.; Sv. Nedjelja — Tiekom ožujka: Split.

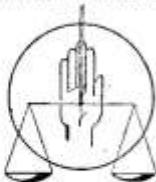
GLASNIKOVE KNJIŽICE

ZA SVAKU KATOLICKU KUCU

- **Osobna posveća Srđcu Isusovu** — Napisao F. Alcañiz D. I. — Lak i kreativni put do nutarnjeg posvećenja i životne sreće. — Cena 50.- Kn
- **Suvremena pomoć obitelji** — Napisao J. Urbaneck D. I. — Sreća i mir kršćanske obitelji po posveti Srđcu Isusovu. — Cena 80.- Kn
- **Papa euharistije** — Napisao I. Kukula D. I. — Kreativni životopis svetoga Papa Pija X., koji je od siromašnog pastira postao Kristov Namjestnik — Cena 50.- Kn
- **Krvavi Ilijan** — Mučenica svele čistoće Marija Goretti — Cena 50.- Kn

PRIRUČNICI ZA CRKVU

- **Kršćani put** — Običajne molitve sa velikim slovima i lepim slikama. — Cena 50.- Kn
- **Mala služba** — Mali česoslov Srđcu Isusovu (za prve pekeli) sa izvornim skladbama — Cena 100.- Kn
- **Ura klanjanja** — Priručnik za skupnu pobožnost prigodom »klačanja« — Cena 50.- Kn

DA ZAVLADA ISTINA I PRAVDA

MOLITVENA NAKANA APOSTO-
LATA MOLITVE ZA OŽUJAK 1945.

Bog je stvorio čovjeka kao druž-
tveno biće. Čovjek živi pored dru-
gog čovjeka, obitelj pokraj obitelji,
selo do sela, narod do naroda. Jasno
je, da tu moraju vredniti i neki zakoni.
Koji? Bog ih je dao, a ljudi ih moraju
obdržavati, da mogu u miru i složi
živjeti. Od deset zapoviedi Božjih sa-
mo tri govore o odnosu čovjeka pre-
ma Bogu, a sedam o odnosu prema
bližnjemu.

Među zapoviedima, koje govore
o međusobnom odnosu ljudi nalaze
se istina i pravda. Sedma zapovied
Božja govori o poštivanju tuđeg do-
bra, o pravednosti, a osma o pošti-
vanju tuđe čestili i uobće o istinolju-
bivosti.

Istina i pravda su najuže poveza-
ne. Tko mi oduzme dobar glas, čini
mi nepravdu isto tako, kao da mi je
oteo koje drugo dobro. I nije jedan
oklevečani izgubio čast, imetak, pa i
život. Odalle, povredom istine i prav-
de, nemir u posebničkom i javnom
životu. Bog je morao postaviti te za-
poviedi, jer bez njih bi bio uzdrman
život ljudskog družstva!

Kako bi se ljudi osjećali, kad bi bilo
dopušteno lagati! Muž ženi, žena
mužu, roditelji djeci, djeca roditelji-
ma, predpostavljeni podložnicima i

ovi njima i t. d. Međusobni život lju-
di se temelji na pouzdanju s jedne
strane i vjernosti s druge strane. Bez
toga bi nastala obča nesigurnost, po-
melnja i razsap ljudskog družstva.

Isto je tako i pravednost nužna
među ljudima. To ima svaki čovjek
upisano u srdcu. Nepravda čovjeka
najviše boli. Čovjek može imati pra-
vo, koje se mora poštivali, makar on
i nemači sile da ga obrani. I malo
diete, čak i ono još nerođeno, ima
pravo na život, a može imati i svoju
baštinu! Tlačiti udovice i sirotčad je-
su »nebo vapijući griesi«.

*

Nažalost, današnji svijet mnogo
grieši protiv istine i pravednosti. Laž
se često puta više i ne smatra zlom
i nedopuštenom. Ali ona truje među-
sobni odnosa ljudi i vodi do svakak-
vih nepravdi. Ona se protivi istini
Božjoj. Istini je otac Bog, sama Istina,
a »otac laži od početka« je davao.
K laži vodi oholost, pohlepa i mrž-
nja — sve đavolske opačine.

Sloga kršćani moraju paziti, da i
njih ne zarazi taj zli duh svijeta. Mo-
raju odlučno čuvati i braniti istinu i
pravdu.

Cuvali istinu. U govoru, u mišljenju
i djelovanju. Isto tako tražili je od
drugih. Osobito roditelji moraju do-
bro paziti, da djecu uzgoje u istino-
ljubivosti.

Gdje ćemo naći istinu? Danas je
svijet tako izprepleten lažima, da je
čestoput težko naći istinu i razlučiti
je od laži. Mi ipak imamo sigurno
mjerilo: Krista i njegovu Crkvu. Krist
je naš učitelj. Tko njega sluša, taj ne-
ka bude siguran, da je na pravom
putu, na putu istine. Jer Krist je »Put,
Istina i Život«. Tko njega slije-
di, taj ne tumara po nesigurnoj lami.
On je zato i došao na svijet, da »svje-

doći za istinu» i svatko, tko je od istine, t. j. tko želi saznavati istinu, sluša njegov glas (Iv. 18, 37). A isto tako treba da slušamo Crkvu, ono, što nas ona uči, jer ona je samo čuvarica i učiteljica Božje, vječne, jedine i ne-promjenljive istine.

A fakto i pravda, koja se temelji na Božjoj istini jest odsjev vječne Pravde i zdrav temelj životu među ljudima. Kako bi liepo bilo, kad bi se ljudi toga držali!

Molimo se, — kako nas poziva Sv. Otac — da se to i ostvari: da u svetu, u posebničkom i javnom životu zavlada istina i pravda, koje su temelji mira i dobrih odnosa među pojedincima i državama. Istina, koja je odsjev vječne Isline, što je sam Bog i pravda, koja ima svoj korien u Bogu i koja, kako govori u svom govoru na petu obljetnicu rata današnji Sv. Otac, »jednakom mjerom daje svakom ono, što mu pripada; koja doduše ne može dati svima sve, ali pruža svakom ljubav i ne nanosi nikom nepravde, i koja je mati zdrave slobode i zajamčene veličine«. Za to se molimo. Ali pogledajmo i u svoju dušu: kako mi stojimo prema istini i pravednosti. S molitvom zdržimo i čudorednu težnju za poboljšanjem te volju i odluku, da i sami budemo i druge nastojimo navesti na to da budu poklonici i izvršitelji Isline i Pravednosti.

Antun Bauer, D. L.

NEDOVJEME

MUŽ I ŽENA

Nedovjeme krajnjim u križanskem životu u obliku rata i vojnog govorca, počesna godina za svu Kristovu crkvu i vjenčanje. Spomeni utemeljene Crkve Svetog Krsta.

ZA VJERU I MUŠKOVAC

Uspomena Svetog Petra na 4. srpnja kada je u Rimu ustanovljen mučeništvo, zgodnjom putom za izpraznjevanje.

ANDJEOSKI PASTIR

Proteklo je šest godina, odkako naš Sv. Otac Pio XII. kao 262. nasljednik sv. Petra izpunja vjerno riječ Kristovu: »Pasi janjce mojel Pasi ovce mojel!« Šest godina Ali kako strašnih i krvavih! Pa se zato mi pitamo: Što je sve moralo kroz ovo vrieme osjetiti i pretrpjeti očinsko srdce dobrog Pastira, kojemu je Krist povjerio svoje stado, da ga čuva i pase? Ali baš ove težke ratne godine otkrivaju nam veličinu Pija XII.

Kad se stanu gomilati tmasti oblaci na nebuh, a iz daljine se začuje grmljavina, vele ljudi: bit će oluje. Tako su prije šest godina pametni i izkusni ljudi, gledajući nemile događaje u svetu govorili: bit će rata. I nisu se prevarili. Dobra ruka nebeskog Ota zaklopila je staračke oči neumornog Pape Pija XI. Kao da je hijela blaga Providence poštediti Papu, koji se je kroz 17 godina pod geslom »Mir Kristov u kraljevstvu Kristovu« mučio i trudio oko mira u svetu, da ne gleda strahote rata, koji je bio pred vratima. Njegov je nasljednik imao, da ponese težko breme briga i žalosti, što će ih novi svjetski rat zadati zajedničkom Otcu sviju kršćana. Nije prošlo ni pola godine od izbora Pape Pija XII., a već je počeo ovaj rat, koji i danas još traje.

Što je radio i što radi Sv. Otac u ovom ratu? Pogledajmo kratko, jer ćemo tu ugledati u pravom svetu veličinu Pija XII.

Rim 19. srpnja 1943.: Otec među postradalom djecom.

MOLITVA ZA PAPU

O Gospodine, mi mili junci vjernika proslavimo se pred Tvojim nogama i molimo te da spasиш, zaštitиш i dugo uzdržis Vrhovnog Svećenika, oca velike zajednice duha i oca našega. Danas se on, kao i sve dane, molii i za nas, prikazujući ti svetim žarom Žrtvu ljubavi i mira.

Daj daleko, Gospodine, obrati blagi svoj pogled na nas, koji skoro i zaboravljamo sebe i molimo te sad osobito za njega. Sjedini naše molitve s njegovima i primi ih u svom bezkrajnjem milosrdju kao presladili miomiris žive i djelotvorne ljubavi, kojom su djeca u Crivi sjedinjena s otcem. Sve ono, za što je on danas molii, molimo od tebe i mi s njim.

Ako se on žalosti ili se raduje, ako se nada ili prikazuje sebe kao žrtvu ljubavi za svoj puk, i mi hoćemo biti s njim. Hoćemo da se vapaj naše duše sjedini s njegovim vapajem. Učini Gospodine po dobroti i ljubavi svojoj, da nikiko od nas ne bude odijeljen od njegova duha i srđca u času, kada molii i prikazuje ti Žrtvu blagoslovijenog Sina Ivoga. I u času, kada uvišeni Pravosvećenik, držeći u rukama Tielo Isusa Krista, Izgovori puku rieči »Mir Gospodnji bilo vazda i vama, daj Gospodine, da Tvoj preslađki mir novom i djelotvornom snagom siđe u naša srđca i na sve narode. Amen.

(Oproštenje: 50 dana jednom na dan. Leo XIII. 8. V. 1896. Sv. Pen. Ap. 18. I. 1934).

Ponajprije, on je učinio sve, da ne dođe do rata.

U svojoj prvoj poslanici katoličkom svetu (20. X. 1939.), koju je napisao na uspomenu četrdesetgodišnjice posveće ljudskog roda Presv. Srdu Isusovu — a Papa želi, da čitav njegov apostolski rad nosi oznaku ove pobožnosti — govoreći o ratu, koji je nastao, Sv. Otac veli: »... Nismo ništa propustili od onoga, što smo mogli poduzeti po našoj apostolskoj službi i sredstvima, koja su nam stajala na razpolaganju, da zapričeimo, kako se ne bi pribeglo oružnom sukobu i da ostane otvoren put čestnom sporazumu jedne i druge strane. Držali smo, da je naša dužnost, od koje ne smijemo odstupiti, dužnost naše apostolske službe i kršćanske ljubavi poduzeti sve, da se poštedi od svjetskog sukoba čitav svet i kršćanstvo. To smo učinili izvrgavajući se opasnosti, da se naše namjere i želje čak i krivo tumače. Ali naše opomene, iako su saslušane s poštovanjem, nisu prihvocene.« Papin glas ostao je glas vapijućeg u pustinji. Započeo je rat, koji se poput požara počeo širiti sve više, dok nije zahvatio, može se reći, čitav svet.

A što radi sada Sv. Otac?

On i dalje opominje. On je savjest čovječanstva. Osuduje nepravdu, okrulnost, mržnju, nalazile se one gdje mu drago. Propovieda — kao anđeo mira — Kristovu nauku pravednosti i ljubavi — i ljubavi prema neprijateljima — pa makar ga drugi zato prezirali i mrzili. On goloruk među narodima koji su do zubi naoružani traži mir u ime milijuna, koji izginuše i stolina milijuna, koji patе. I to pravedan, trajan — kršćanski mir. Njegovo je geslo: **Mir je djelo pravde!** Kad on govori, onda su njegove riječi riječi Otca, koji ne zna,

što je to mržnja, sebičnost i osveća. A ne može drugčije ni biti, jer on je Papa — Otac, zajednički Otac sviju vjernika.

On pomaže i tješí! Mi smo imali prilike ovdje spomenuti, kako je Sv. Otac pomogao naše prognanike Hrvate po Italiji i slao pomoć postрадalim od bombardiranja. Tako je on prema svojim skromnim sredstvima pomagao svagdje. Misli na zarobljenike, ranjenike, izbjeglice, sirote. Zaklinje sve svoje vjernike, da u ime Kristovo budu dobiti i milosrdni prema svima onima, koji trpe. Govori u spomenutoj poslanici: »Olvara se veliko polje kršćanskog ljubavi u svim njezinim oblicima. I uzdamo se, da će se svi naši sinovi, a osobito oni, koji su ostali pošteđeni od ratnih nevolja, sjećati po primjeru božanskog Samarilance onih, koji kao žrtve rata trebaju njihove pomoći i dobrote.«

On moli. Kao Vrhovni svećenik diže ruke svoje k Otcu nebeskomu, da nam oprosti griehe naše, da se smiluje izpačenom ljudskom rodu. Kao Namjesnik Kristov vapije presv. Srđcu: »Jaganje Božji, koji oduzimaš griehe sveta — daruj nam mire!« Kao zebrinuti Otac posvećuje čitav svet bezgrješnom Srđcu Marijinu, da nebeska Majka izprosi djeci svojoj bolje dane — dane mira. A ne moli Sv. Otac sam. On poziva sve svoje sinove i kćeri, da mole — i to bez prestanka mole — za trajan i pravedan mir u svetu. Kršćani, koji mole, apostoli molitve to je vojska, to je oružje Sv. Otcia. Ali vojska i oružje, koja ne donaša nesreću i smrt, nego mir i život.

* * *

I ovaj put slavimo obljetnicu krunisanja našega Sv. Oca Pija XII. u

ku. Prije ovoga rata razširio se kod nas Hrvata divan običaj, da se svake godine na najsvetlijiji način slavi »Papin dan«. Na taj dan progovarala je poslovnična vjernost i ljubav hrvatskog naroda prema Papi po našim selima i gradovima. Mladež, koju je vodio i odgojio katolički prvorobac i papinski čovjek pok. Dr. Ivan Merz zapalila je u našem narodu vatru ljubavi i oduševljenja za Papu i papinski Rim. Svake se godine slavio Papin dan sve svećanije i oduševljenije. Ali onda je došao rat sa svojim strahotama. Mnoga su naša sela opustošena i poharana. Mnogi gradovi porušeni. Mladež na ratištu brani slobodu, vjeru i domovinu. Mnogi oplakuju svoje mile i drage. A nebrojene prištini brige i njevolje svake ruke.

I zato je razumljivo, da danas nema i ne može biti onih veličajnih proslava Papina dana. No zar se zato naša ljubav, štovanje i vjernost prema Papi umanjila? Nije. Nego možemo reći: naša ljubav prema Sv. Otcu je još veća nego prije, jer smo vidjeli, što je nama Papa u ovim našim mučeničkim danima. Mi znademo, da je on naš najbolji Prijatelj, najveći Zaštitnik, pravi Otac. To su bili uvjek rimski Pape hrvatskom narodu. A to je osobito današnji Papa Pijo XII. Zato ćemo mi i ove godine, iako izvana skromno, slaviti Papin dan: obnoviti ćemo se u ljubavi i vjernosti prema Sv. Otcu. Bit ćemo mu poslušni sinovi. I moliti ćemo se za njega i za njegove nakane. A kad prođe ova ratna oluja i povrate se dani mira, onda će opet, hrvatski katolici, kao nakad, javno i svećano slaviti Papin dan po svjitim liepim i slobodnim selima i gradovima.

Stjepan Zec D. I.

NAJBOLJA ŠKOLA

Rat je oduvijek bio kušnja, i za tielo i za dušu. Nije to redovito stanje. To je izvenrednost, koju valja prevesti. Osjećamo. Toliko se borimo i mi iza bojne crte: prehrana, obuća, odievo, liekovi... Eto, želimo svakako da i to prebrodim. Sasvim u redu!

Nu rat je kušnja i za savjesti. Kušnja je, jer je sad teže ostati miran, poslušan Bogu, dobar prema bližnjemu. Ali i to se mora prebroditi fako, da savjest ostane netaknuta. Kao što se kroz ovu oliju probijamo za život i zdravlje i nastojimo ih spasiti, tako se möramo boriti, da i svoju savjest sačuvamo čistu.

Još ima ljudi, koji to dobro znaju i bore se svom silom, da ne ogriše savjesti ni o što. Platit će im se. Bog to ne zaboravlja.

Nu jer su nove okolnosti, nastaju nejasnoće i zapletaji, u kojima i dobra savjest ne zna ponekad naći pravi put. To mnoge zbumjuje i uznemiruje. Osjećaju, da nije dosta dobro htjeti, nego treba i znati što je dobro a što nije.

U ovakovim potrežkočama i nejasnoćama pravi katolik traži savjet i izvedi. Izpoviedaonica nije samo sudnica, gdje se treba obuzili, da se griesi oproste. Ona je i najbolja i najsigurnija škola kršćanskog života. Stoga ako i tebe more sumnje i nejasnoće u stvarima savjesti, počni tu školu. Tu će te svećenik, namjestnik Kristov, i poučili i blagosloviti. Otvorit će ti se oči, u duši ćeš odahnuti i izkusit ćeš da je istina ono što je Isus rekao: »Jaram je moj sladak i breme je moje lako.«

Antun Vlahović D. I.

VJERNO SRDCE ISUSOVО

TREĆE OBECĀNJE SRĐA ISUSOVĀ
TIJESIT ĆU IH
U NJIHOVIM NEVOLJAMA

Upravo sam htio, dragi prijatelju, da opišem dirljiv primjer čovjeka patnika, koji je iz tri težke operacije smogao snage da kaže: Nije mi težko... Moj Bog je trpio za me trideset godina prije svoje okrutne smrti, mogu i ja nešto pretrpjeli kroz ovo nekoliko dana... Baš sam nakanio potanje oslikati tu divnu dušu, koju je patnja brusila, kad mi pogled odlučno daleko, daleko... Odjednom se počeo pred očima duše nizati nedva, tri, nego tisuće i milijuni nevoljnih, blednih, zgaženih, prezenih, zaboravljenih, smrvljenih... Milijuni, razsijani cijelom našom dragom domovinom. Množivo, nad kojim bi Spasitelj izrekao božanske riječi sačešća: Žao mi je naroda! Nebrojeni, kojima je ratni vihor odnio u svom biesu sve, kojima je mržnja otvorila put prema smrti, zatvorivši sve izvore ljubavi.

Cemu nabrajali, prijatelju? Cemu izbrajali strahote, koje si često i sam viđao i sam osjećao? Jedva će se danas u našoj zemlji naći ikogod, koji ne bi vidio paleža, ruševinu, krvi i — smrti. Jedva. Nevolja se postojano šeće svim našim stranama i po nekom čudnom redu hvata u svoje pandže sad ove, sad one. Malko se

zaustavi kod krivih i zlih, a zatim se znade upravo survati na nevine i čiste. I gladom i zimom pohadja »stavnike šuma«, ali ih baš time natjera, da opljačkaju naš čestili svjet i poubijaju tisuće nedužnih.

Dok tako mislim na tisuće prognanih, razstavljenih, poderanih, gladnih, golih, bosih, prozeblih, bolestnih, na pô mrtvih i uništenih — dolazi mi na um jedno veliko pitanje: Kako ti ljudi, ta naša braća, mogu sve to podnjeti i ne očajavati nad životom? Odakle snaga otcu, koji fu po zuri u garište svoga doma, kamo je mislio smjestiti svoju ženu, svoju djecu, kojih više nema? I oni su, naime spaljeni na tom svetom tlu. Kako to da ne zdvaja majka, kojoj su sinovi poklani, a kćeri obeščaćene? Kojoj je muž odveden — ni sama ne zna kamo — a ona bezpomoćna ne nalazi pravoga razumjevanja za svoju strahovitu bol i muku? I te tisuće nevinih naših prognanika — izbjeglica, koji ne znaju više ni za što svoje jer ničega nemaju, kojima popališe sela, poubjijaše drage svećenike, uništiše svu krv i rodbinu — i te tisuće, zar još uvek mogu snositi tupu bol, nad kojom im presahuju suze, a koju izriču nejasnim jecajima i nerazumljivim uzdasima?

O, prijatelju, za mnoge i mnoge od njih znadem veliku tajnu. Znam, odakle im snaga i postojanost. Znam, gdje nalaze vrelo prave utjehe i razumjevanja. Znam, gdje stišavaju svoje grcanje i kamo gledaju s nadom i s pouzdanjem.

Njihov je zaklon tamoz, gdje je bio oduviek za sva naša mukotrpna stoljeća i pokoljenja. U Onome, koji je pozvao k sebi sve patnike čitavog svijeta i sviju vremena: »Dodatak meni svi, koji se mučite i savijate pod teretom živo-

*Dodite k meni svi, koji ste umorni i obterećeni,
i ja ću vas okriepiti!*

ta, i ja ću vas okriepiti!« Iz toga Srdca, iz kojega probijaju izdani vode žive, očekuje patničko srdce svoju utjehu i svoje Uzkrstnuće. Iz toga Srdca, koje je, po riečima prorokovim i apostolovim, podnijelo sve muke i boli, proosjetilo svaku našu tjeskobu i straholju grozne osamlijenosti, očekuje patničko srdce s podpunim uvjerenjem zoru svoga vječnog počinka. To je Božje probodenno Srdce, kako piše Sveti Margareta Alacoque, »bez dan dobrote, u koje treba da sirotinja sespe svoje težkoće; bez dan radošti, u kome moramo utopiti svaku svoju žalost; bez dan milosrđa za sve nesretne; bez dan ljubavi, u koji moramo baciti sva svoja zla!«

Prijatelju dragi! Brate patniče! Upitaj iskreno sam sebe — svoje srde, da li je tako?

Zar li ono ne će odgovoriti, kao što odgovori junacički salnik, o kojemu si već možda čuo ili čitao: Za prvog

svjetskog rata u malom mjestu Neu-moulier (biskupija Meaux) pretvore crkvu u previjalište i brzo bijaše puna bolestnika. Među najtežima jedan salnik. Odmah ga polože na oltar, da izvedu operaciju i to bez uspavljanja. Bojnik-liečnik ga sokoli, nek буде srčan. A salnik odgovara: »Hoću, doktore, jer Nelko se već prije mene i za mene žrljovao na tom mjestu.« Operacija je obavljena, a da bolestnik nije ni pisnuo ni jauknuo. Liečnik mu čestita: »Živili, salniče! Ta vi ste se držali divno, nadljudski!« A salnik pogleda križ nad oltarom i prousti: »A On?«

Mijo Škvorc D. I.

MĀJKĀMA
PRED MĀJKOM BOLI

Mnogo Vas je, majke, danas zavjenih u crno. Svaki ratni dan umnaža vaš broj. Domovina, naša zajednička mati, zastražila je od vas najveću žrtvu: krv i život vašeg djeteta. Poslali ste na bojište sina zdrava i jaka; pred njim se smiešio život i budućnost, njegova i vaša. A sada nemate ni te utjehe, da se izplaćete nad njegovim grobom. Ne znate možda ni gdje je..

Što znači vaša bol i žalost nad tolikim gubitkom, zna samo onaj, tko razumije, što znači majčinska ljubav.

Mnoga će kršćanska majka dostojno primiti ovaj križ. Uza svu gorčinu imat će toliko duševne pribranosti da kaže s Jobom: »Gospodin je dao, Gospodin je uzeo; kako se Gospodinu svidjelo, tako se dogodilo; bilo ime Gospodnje blagosloveno« (Job 1, 21).

Ali nekima će se ova žrtva činiti pretežkom za bledno materinsko srce. Potresti će čitavim njihovim životom. One će očajnički kukati nad »svojom strašnom sudbinom«. Izpast će iz mirne kolotečine života. Život bez tog njihova djeteta učinit će im se bezmislen. Možda će u svojoj ogorčenosti olvoriti usta i na Nebo. »Zašto me Bog toliko razlužio..? Kako može tražiti toliku žrtvu od jedne slabe majke..? Gdje je tu očinska Božja ruka..?«

• Majke, u čije duše je pao mrak beznadnosti, dopustite, da u njih uđe zraka utjehe sv. vjere; da u vaša ranjena srdca kapne kap okrepe i olakanja.

* *

Eto upravo je korizma. Vrieme ozbiljnih misli, među kojima kraljuje bol. Pred oči našeg duha donosi nam Crkva uz najvećeg pačnika Isusa i ženu boli Mariju. Sva njezina duboka bol bila je baš bol majke. Svi njezini sedam žalosti i svih onih sedam mačeva ranjavalo je njezinu majčinsko srdce. Koja majka je igda tako ljubila svog sina, kako je Bl. Djevica ljubila Isusa? Koji je sin bio veća radost i sreća svoje majke, nego li je bio Isus svojoj majci Mariji? I koga je Bog s neba radije gledao i blagoslovao od Majke svoga Sina?

Pa ipak ne pozna svjet bolnije tragedije od tragedije ove Majke. Vlastitim je očima gledala kako njezino milo Janje razdiru okrutni vuci. Pročutjela je u svom srdcu svaki udarac bića, svaki trn, svaki čavao, što je probadalo one svete udove. I kraj križa je ona stajala. Stajala je ova junakača mati do zadnjeg daha svoga Sina, koji je na žrtveniku križa izgarao u najgroznjijim mukama. A kad koja umjetnička ruka hoće da prikaže vrhunac materinskog stradanja, onda nam se predočuje prizor Isusa skinuta s križa i položena na Marijino krilo.

Majke, to je elo »sudbina« najbolje, najježnije i naplemenitije majke. Nije li to najveća zagonečka životu? Za nekršćane jest. Za nas kršćane ne. I Marijina Kalvarija nama je jedno veliko odkrivenje; jedna velika objava, bez koje bi i kršćanski život ostao nerazumljiv, a s kojom dobiva svoj božanski smisao. Bl. Djevica je znala,

da je veličina i uzvišenost kršćanskog života u veličini i uzvišenosti žrtve. I da se Bogu možemo toliko približiti, koliko mu možemo žrtvovati. Zato mu je ona mnogo žrtvovala, i zato je ona prikazala Bogu, što joj je bilo najdraže, svoga božanskog Jedinca.

Kršćanske majke! I vašu djecu za tražio je Gospodin kao žrtvu. Bišto sad kao žrtvu zadovoljštine za to-

like dugove današnjega sveta, bilo kao zalog bolje budućnosti onih, koji dolaze.

I dok sada oni, kako se nadamo u Gospodinu, stoje pred priestoljem Božjim kao ugodan miris ublažujući gnjev Gospodnji nad sinovima nepokornim, ne dajte, da moraju gledati, kako oko istoga Gospodina baca na vas svoj prieđor. Prikažite i vi svoj »Neka bude«, pa će i vaša materinska žrtva poput Marijine doneti vama i mnogima spas i blagoslov.

Franjo Ivanušec D. I.

UPISNICE U APOSTOLAT MOLITVE
sa litopom slikom Srdca Isusova, sa tumačenjem Apostolata Molitve na 6 strana malog oblike na najfinijem papiru. Cijena 5.— Kuna

ČEMU ? UPIŠIVANJE?

— Baš Vam hvala, velečastni, na onako liepoj propoviedi, što ste nam je prošle nedjelje održali! Dakle ipak nije naš znoj i muka uzalud! A ja sam dosada uviek žalio i sebe i sve svoje supatnike seljake i radnike, što se patimo i mučimo cito život, a na smrtnoj postelji pitat ćemo se: da li je to uobće imalo kakva smisla. A siguran sam, da ni drugi ne misle drugčije. Zbilja je Bog dobar, a naša vjera divna! Samo kažeš ujutro: Srde Isusovo, danas sve Tebi za ljubavl i ešto od dnevnoga posla molitve!

— Tako Ti je to, Ivane! Pa zato moramo Bogu bili uviek zahvalni, što nam je dao tu milost, da cito svoj život možemo posvetiti i obratiti u molitvu, i što nam je dao tako svetu vjeru, koja nas tu istinu uči. E, kad bi ciela naša župa shvatila tu istinu i provela je u životu! Bilo bi manje srđe i svade, psovke i nezadovoljstva, a više ljubavi i Božjega blagoslova.

— Nego, velečastni, još me se više dojmilo ono, što ste nadodali o onoj zbilja blagoslovenoj novosti: da mi možemo taj svoj pomolitvenjeni, kako li bih rekao, život prikazati Bogu u tu nakanu, da se što više ljudi obrati, popravi i spasi, pa da time možemo postati čak apostoli. Velečastni, znate, nije li to ipak malo previše rečeno?

— Nije, Ivane! Tko radi za spas svjete, za koji je Spasitelj poslao svoje sive apostole, zalaže se za

istli posao, pa prema tome može se i on zvati apostol.

— Sada i to posve razumijem. Samo mi nikako ne ide u glavu, što ste nam još rekli, da bi se trebalo upisati još u nekakvo društvo, koje se zove Apostolat Molitve, kako li. Pa zar nije dosta, da ja svako jutro kažem: Bože, danas ču radili sve Tebi za ljubav, da se što više duša spasil pa tako prikažem Bogu svoje poslove? Čemu još nekakvo upisivanje?

— Hajde, Ivane, da Ti i to razlučim. Istina je, svaki kršćanin može sam za se prikazati Bogu svoje molitve, djela i trpljenja preko dana da to postane molitvom. A može to prikazati i na nakanu, da Bog proširi i učvrsti svoje kraljevstvo u dušama. Ali gledaj! Ti kao načelnik ideš na pr. kotaškom predstojniku, da bi on izhodio kod vlasti pripomoći za popravak občinskog puta. Ti ne ćeš ići k njemu sam, već ćeš povesti i sve občinske odbornike, da predstojnik vidi, da to ne molis samo Ti, već čitava občina. Ili uzmi u velikom svetu ovaj strašni i krvavi rat. Ljudi hoće da nešto postignu ili da se od nekakva zla obrane, pa se ujedinjuju u milijunske vojske, da postignu, što žele.

— Kamo sreće, kad bi se tako složno ujedinjavali, da čine dobro svome bližnjemu!

— Eto vidiš! Kad ljudi hoće postići nešto veliko, ujedinjuju se, pa onda to doista lakše ostvaruju. A nešto Ti je slično i u duhovnom svetu. Mi smo ljudi veliki siromasi. Na svakom koraku trebamo pomoći Božje. Mnogo toga daje nem on doduše, a da ga ni ne molimo, na primjer život, pa milost, da smo se rodili od kršćanskih roditelja i bili kršteni. Ali ima mnogo toga, što mi doduše ne možemo nikada pravo zaslužiti, ali evo,

Bog je u svojoj dobroti odredio, da će nam to davati ili izključivo ako ga za to molimo, ili da će nam dati radije, u većoj mjeri i brže, ako se na nj obratimo s pouzdanom molitvom.

— Izkusio sam ja to, velečastni, već toliko puta!

— Pa uzmi sada, da za jednu takovu stvar moliš Ti sam. Tvoju molitvu preporučuju jedino Tvoja dobra djela i kršćanski život.

— Jadna je to preporuka kod Boga!

— Ali kad se za to moli čitava Tvoja obitelj, e to je već nešto drugo. A kad se za nešto moli čitava naša župa ili čak čitav naš narod, tada u toj četi složnih molitelja stoje i foliko duša, koje su radi svoga krepostna i sveta života Bogu napose mile. I onda dragi Bog radi tih ljudi daje toj zajednici molitelja mnoge stvari, što ih molitve ostalih ne bi tako lako ni tako brzo postigle. Osim toga, gledaj: Ti si otac. Recimo, Tebi jednom dođu sva Tvoja djeca pa te svi zajednički za nešto usrdno mole. Mislim, da ih ne ćeš baš tako lako odbiti, ako je pametno i dobro, što Te mole. A vidiš, dragi Bog je naš otac. Pa ako svi ili barem velik dio nas dođemo k njemu sa jednom zajedničkom molbom, jasno je, da će nas prije i radije uslišati, nego ako ga pojedinci svaki za se istu stvar moli. Eto to su naravni razlozi, zašto Bog uslišava na poseban način molbe, koje mu upravljaju skupno mnogi molitelji.

Ali što je najviše, sâm božanski Spasitelj dao nam je jedno veliko obećanje. »Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime ondje sam ja među njima« (Mt 18, 20). A kad je Isus s nama, onda možemo po molitvi postići sve, jer on sam veli: »Šta-

god zamolite Otca u moje ime, dat će vam (Iv. 16, 23). To vredi za svaku svar, koja je Bogu na slavu, a nama na duševno dobro. A kudikamo više za ovako svetu svar, kao što je spas duša. Zato i Pape Iohano-Potiću sve vjernike, da pristupe Apostolatu Molitve, da bi Božje kraljevstvo zavladalo čim prije u srđima sviju ljudi.

Ivan Nikolić D. I.

IZ APOSTOLATA MOLITVE

◆ **ZABOK.** — Naše je Djevojačko društvo od svog obnovljenja (8. travnja 1944.) pokazalo veliku revnost i ljubez naprava presv. Srdu Isusova. Tako smo već 8. prosinca, na Bezgrješno Začeće Bl. Djevice Marije, imale drugo primanje novih članica. Sada nas ima 73 članice. Svakog prvog petka u mjesecu revno primamo svetu izpovied i Pričest. Sastanak smo prošla godine imale 8; držimo ih svake prve nedjelje u mjesecu. Na njima se razpravljaju razne pitanja našeg društva. Radivo lo nam je naš vr. g. Upravitelj održao i nagovor, davajući nam razne pouke, upozorujući na pogreške društva i pojedinih članica. Slike nadjelje naše društvo pjeva pod svetom misom. Članice se mnogo brinu za red u crkvi, pa je tako naša crkva uvek lijepo okićena i očišćena. 19. i 20. kolovoza hodobučile smo na proštenje Majci Božjoj Bistrickoj, pod svojim družvenim berjakom. Na drugi dan Božić i na Novu Godinu imale smo malu priredbu; čist prihod ove prirede ide za osnivanje društvene knjižnice. Utvrdimo se, da ćemo ubuduće još više uraditi za kraljevstvo najboljega Srda.

Katica Ladislavić, tajnica

◆ **STRIZIVOJNA** — Društvo žena Apostolata Molitve. Naše društvo broji 134 članice. 47 ih vrši tri vježbe, 87 dve vježbe. Na blagdan Srda Isusova svake godine primimo sve zajedničku sv. Pri-

čest i imamo klanjanje. Osnovale smo planc slike Pričestia i klanjalačku sekiju. 30 članica, svaki dan po jedna, primi naknadnu sv. Pričest, 37 članica ima u klanjalačkoj sekiji, pa tako u svakom mjesecu imamo 37 sati klanjanja i 77 svetih Pričesti. Druge ostale mole »živu krunicu i »svetu uruu, a često molimo zajednički devenhice; nakane su ponajviše za mir u svetu. Svake prve nedjelje u mjesecu imamo sastanak, na kojem nas naš vr. g. Upravitelj poliče dobrim štim i svetim primjerima, da budemo uztrajne i jakе članice i pobornice Kristova Kraljevstva. Tako naše društvo neumorno radi već osam godina na čest Presv. Srda Isusova i proširenje Njegova Kraljevstva, a sada ga osobito molimo da nam se smiluje u ovim težkim danima. — Revniteljica

DOPISNICA NARODNOG UPRAVITELJA APOSTOLATA MOLITVE

Dragi članovi i članice Apostolata Molitve! Vidim, da čitale moje poruke i da nisu bez ploda. AM se — morati to i opet reći — sve više širi, osobito iz proslave jubileja i posirske poslanice preuzv. g. Zagrebačkog Nadbiskupa. Nepreslano slizu nove naručbe za upisnicu. Iz jedne župe u Bosni moli g. župnik po 200 upisnicu za svaku vrstu vjernika. Jedan drugi g. župnik, u Zagrebačkoj nadbiskupiji, želi osnovati u svojoj župi AM i moli odmah 500 upisnicu. Jedna je tajnica Djevojačkog društva naručila 100 upisnicu. Na Upravu Glasnika i u sakristiju svišta Srda Isusova dolaze nepreslano pojedinci i moli da budu upisani u AM. Hvala Bogu, sve to pokazuje kako je AM koristan, važan i svremen. Ulijevo je, da hrvatski narod pokazuje takav smisao i volju za nj. Presv. Srde Isusovo nam ne će ostati dužno!

Nadam se, da sile pročitali u 1.-2. broju Glasnika članak »Mrvi kapitalik. Članice Djevojačkih društava, čitajte ga i drugima, kako to Vaša pravila traže. Pa im raztumije i nastoji ih oduševiti da se i oni upisu u AM. Revnjute za čest predobrog Srda, njega čete time zadužiti, a dušama uvelike oklešati tegobe života i zasladići žrtve, koje im osobito današnji život nalaže. U ovom broju Glasnika imate nastavak o istom predmetu u članku »Čemu upisivanje?

Još Vam nešto moram reći. Neki se tuže što ne dobiju Glasnika na vrijeme, pa ne znaju nakane za onaj mjesec i ne mogu se

na nju moliti. Razumijem. I nama je žao da je tako, ali čitati ste obavijest Uprave, gdje je razlog. Što se tiči nakane, dosta je već da se molite na onu nakantu, koja je odredena, pa makar Vi i ne znali koja je. I u "Svagdanjam prikazujemo milimo za sve potrebe preporučene članovima AM". Uostalom, kad dobijete Glasnik, samo se Vi molite i naknadno na tu nakantu, to treba uviek činiti!

Pregnите, dragi članovi i članice, da što bolje izpunimo dužnosti i zadaće svojih. Nije naš AM nešto sladunjava, ili nešto, što je samo za stari svjet, nego nešto veliko, jako i borbeno. Mi smo kadri i u najgorjem međeu, uz jeku topova i prošljivanje krv slaviti jubilej, vršiti i širiti svoj program. AM je za život svakog čovjeka, u svako vrijeme, a osobito u vrijeme kušnje, suza, boli i patnje. U vrijeme najudsobonosnije za našu domovinu i za hrvatski narod. Dok se nešta braća bore na fronti s puškom u ruci, mi se borimo s krunicom i sklopljenim rukama; mi prikazujemo Bogu po rukama Bezgrještne Djevice svoje molitve, suze i boli — sjedinjeno sa zaslugama Srđca Isusova — da mu dedemo zadovoljstvu za težke uvrede ljudi; da izmolimo njegovu pomoć i utjehu sebi, svojima i svom mukotrpnom narodu; da se spasu duše, koje su u pogibiji da se zaувiek izgube; da pobede načela istine i pravde i da svetuđenje žudenje pravedni mir, kako ga propoviede Namjesnik Isusa Krista; da dode hrvatskom narodu i cijelom svetu Kraljevstvo Božje.

Ze to se molimo! Za to se borimo i žrtvujmo! Uzrajmo i budimo postojanit!

Srdačan pozdrav svima u Presvetom Srdcu Isusovu!

Vaš

Narodni Upravitelj AM

ZAHVĀLNICЕ

PRESV. SRDCU ISUSOVU, BL. DJ. MARIJI I SVETIM ZAŠTITNICIMA ZAHVALIĆU:

Bojničić: ZD za primljene milosti. — Brkot: AP za povratak muže iz rata. — Brlenić: KK za oslobođenje muže iz robstva. — Bukovje: LJK za očuvanje djece u opasnosti i za nadenu stvar. — Đorđević Mihajlo: MK za mnoge milosti. — Črnojević: SJ za izjavljenje iz velike opasnosti. — Košćić: RZ za mnoge primljene milosti. — Krapina: LJK za mnoge milosti. — Orljevac: KC za jednu veliku primljenu milost. — Ošuković: SS za tri izvanredne milosti udjeljene obitelji. — Ošuković: MD za razne milosti primljene po zagovoru P. Barbarića. — PB za primljene milosti. — Perkovčić: EKD za dobivena milosti po

zagovoru biskupa Lenga. — Posavski Podgajci: JA, za pomoć u reznim ratnim neprijekama. — Potočnjak: AudP za mnoge milosti i pomoći po zagovoru sv. Alfonza Ligurijskog. — Pešok: MB za isjavljenje iz velike pogibelji. — SJ za srednu smrt rođaka. — Samobor: OJ za ozdravljenje od reume. — Sarajevo: Fra ER za izvanredne primljene milosti. — Satnica: VJ za srednu operaciju na želudcu i ozdravljenje od malarije. — Šv. Ivan Želina: MG za milosti primljene za moje dieče. — Vidovec: KM za ozdravljenje od opasne ranе na nosu. — Vrpolje: SJ za uslijedene milosti. — Zagreb: RD za primljene milosti. — TD za ozdravljenje i sredno putovanje. — IH za primljene milosti. — OH za primljene milosti i pomoći. — TK za čudesno ozdravljenje sina od teške bolesti. — MK za mnoge primljene milosti. — ZKM za sredno putovanje i smrtna dobročinstva. — MV za mnoge primljene milosti. — Zajednica: SP za oslobođenje od teškog napadaja na čast. — Željati: DS za sredno putovanje.

DAROVI

Za sv. Misu: Blaženović Jelka 300; Čavopina Ljubica 350; Dragmeđić Terezija 500; Erlić Marija 600; Genovac Ana 1.200; Ivanković Sljepan 350; Koren Tomo 3.000; Slibišić Ivanka 500; Vlašek Berica 300; Zorić Marija 1.500; Žugec Ljuba 1.500; Zupni Ured Novo Čile 1.600.

Za potrebu Basilike Srđca Isusova: Akšamović obitelj 1.000; Kočić Sljepan 350; Ležaić Slavka 150; N. N. Zagreb 1.000; Skaric Marija 2.000; Veljacić Marija 2.000; Zabec Sljepen 500; Žugec Ljuba 1.000; Župančić Branimir 5.000.

U čast Srdcu Isusova i Marijinu, bl. Djevice Mariji i sv. Josipu: Bočvarach Slavko 200; Belak Vladimir 20.000; Benčetić Marija 2.000; Čavizović Sljepan 1.000; Kalčić Ljubica 1.000; Koren Tomo 1.000; L. S. Zagreb 500; Lipovac Cvjetko 500; Markulinčić Tomo 150; Matijević Ana 100; Milolić Ruža 100; P. D. Zagreb 500; Petrač Slavica 500; Pichler Ana i Terezija 200; Prpić Ana 250; Robić Bora 5.000; Sabolović Marija 700; Smržić Mihajlo 200; Sokolović A. 250; Stančić Kala 200; Šarić Boja 1.000; Turek Amalija 2.000; Zorić Marija 150.

U čast sv. Franje, sv. Antuna, sv. Terezije M. I., sv. Alojzija, bl. Nikoli Tavildžu i bisk. Langu: Bac-hrach Ivana 100; Burđević Pavle 1.000; Matolić Vinko 100; Sabolović Marija 600.

Za razinarenje Oslasnika Srđca Isusova: Baraćević Ivan 100; Čarensko Duro 150; Čorković Pero 150; Đorđević Dragutin 1.000; Đurić Zorislav 1.000; Đurđević Kala 1.000; Filipović Ivica 600; Filipović Andelka 1.200; Golubović Marija 500; Gregorij: Vladimir 500; J. S. Punjavić 100; Kidić Ljubica 200; Krasojević Ždenka 250; Ljubić Anka 150; Lovrić Kala 500; Matina Marko 4.300; Mihalić Kalica 50; N. N. Zagreb 100; N. N. Zagreb 1.000; Nemec Franjo 250; Nosek Eva 1.500; Pešalić ud. Štefanić 500; Pokoš Ljuba 450; Posavec Dragačić 1.000; Šešira: Milosrdnice Dušica Rasa 1.000; Ševar Kala 1.240; Ševar Mara 350; Uzelac Roza 650; Vinčak Josip 150.

Za kruh sv. Antuna: Marković Terezija 50; Soban Franjo 300.

Za fond beatifikacije Peira Barbarića: Holcinger Regina 5.000; Hraslinski Duro 1.000; Jelinak Dorela 50; Joculli Mara 500; M. S. Bakovo 1.000; N. N. Zagreb 400; N. N. Zagreb 1.000; Novosel Darijka 500; S. K. milosrdni. Zagreb 500; Soban Franjo 100; Spehar Ana 1.000; Vučelić Manda 1.000.

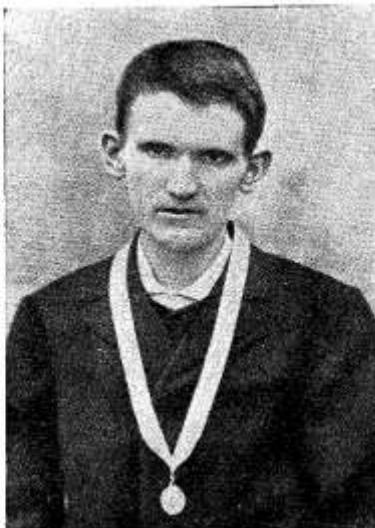
Za ukrat Božićnih Jastuća: Gregorij Vladimir 500.

Za Malo Sjemenište i svećenički podmladak u Travniku: Hojlek Kala 500; Hrelac Josip 100; N. N. Neri 2.000; N. N. Zagreb 2.000.

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ DUŠEVNA HRANA

Rado je čitao životopise Svetaca, tih najvećih junaka čovječanstva, dike i krune svete katoličke Crkve. Čitao ih je pak pomno, pa je često znao pripovjedati crlice iz života Svetaca. Žiča sv. Slanka i sv. Alojzija poznavao je u tančine. Svetkovine Božjih ugodnika pobožno bi slavio, a često bi se na njih pripravljao devevnicom. Devevnice je činio tako često, da bi se jedna malna hvalala druge. Čitava mu je godina bila kanoti dugačak ljetac devevnice, jedna neprekidna molitva. Napose freba da spomenemo »milostnu devevnici u čast svetom Franji Ksaverskomu«, koju je on vršio s velikim pouzdanjem svake godine od 4. do 12. ožujka. Da je mogu lakše praviti i njegovi drugovi, on je s latinskoga jezika preveo na hrvatski molitve, kako se vrše u Rimu. Sačuvao nam se taj prijevod napisan olovkom na dve strane četvrtine običnog arka.

Najprije donosi postanak devevnice, kako je naime sv. Franjo Ksaverski Isusovca O. Marcela Mastrilli-a, koji je nesretnim slučajem bio težko

ranjen na sljepočici, čudom ozdravio i izjavio mu, da će oni, koji mu se uteku devevnicom od 4. do 12. ožujka, zadobiti njegovim zagovorom svaku stvar, za koju se budu molili, ako je samo po volji Božjoj. Sliedi Mastrillieve molitva sv. Franji Ks., molitva sv. Franje za obraćenje nevjernika i napokon jedna kratka, ali vrlo lijepa molitva.

MILOSTI PO ZAGOVORU SLUGE BOŽJEG PETRA BARBARIĆA

1602. Makarski (splitska biskup.): Sretnevo rješenje lješkobe. B. K. — 1603. Harkanovići (dekor, biskup.): Zahvalna sam za sretni porod. M. D. — 1604. Zagreb: Osobito velika milost. B. D. — 1605. Našice (zagreb, nadb.): Zahvala na primljenoj milosti. F. R. — 1605. Varaždin (zagreb, nadb.): U velikoj nevolji i potekločama duševnim i tjelesnim pomoći. A. B. — 1607. Nova Subotica i Lipovljani (zagreb, nadb.): Od srca zahvaljujem Petru Barbariću, što je po njegovu zagovoru ozdravilo moje bolestno diele. K. S. — 1608. Visoko (saraj, nadb.): Bila sam u velikoj nevolji. S. B. Petar Barbarić me uslišeo. B. N. —

1609. Orubica (zagreb, nadb.): Zahvaljujem Slugi Božjemu Petru Barbariću za ozdravljenje moje prijateljice. M. S. — 1610. Kanizija (pošte, Orlovac, zagreb, nadb.): Ozdravljenje od težke bolesti. M. P. — 1611. Novi (senjska biskup.): Mnogo puta pomogao mi je Sluga Božji Petar Barbarić. Tako i ovaj put. Na uburkanom moru zavala sam ga u pomoći, pomogao mi je, te sam sretno prispijela kraju. B. K. — 1612. Sonnenberg (Thür. Njemačka): Nalazila sam se u velikoj nezgodi i nevolji s djecom. Ulekla sam se devevnicom milome ugodniku Božjem Petru Barbariću. I već drugi dan devevnice bila sam uslišana. M. K.

2. OŽUKA

PRVI PETAK

NAKNAĐNA SV. PRIČEST

3. OŽUKA

PRVA SUBOTA

SV. PRIČEST ZA MIR

Božansko Srđe Isusovo
 prikazujem ti po Bezgrješnom Srđcu Marijini
 sve molitve ♦ djeļa ♦ i ♦ trpljenja ovoga dana
 u naknadi za naše uvrede i na sve one nakane
 ♦ na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru
 osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu ♦ za sv. Otca
 i za sve potrebe preporučene
 ♦ Članovima Apostolata Molitve ♦

OŽUJAK 1945.

Nakana Apostolata Molitve: Da posebničkim i javnim životom zevlade istina i pravda.

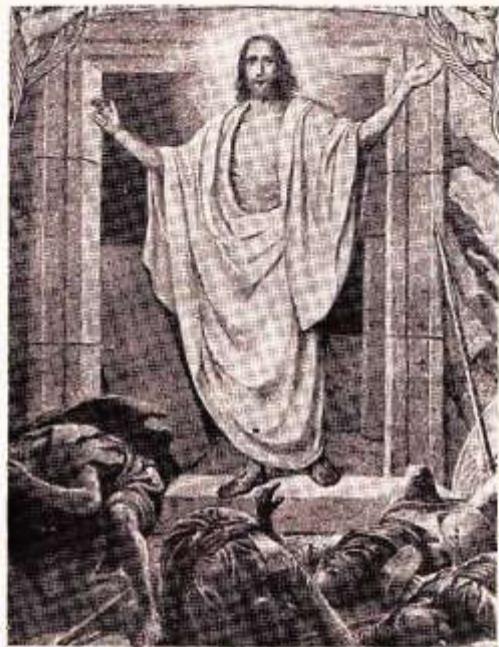
P O S E B N E M O L I T V E N E N A K A N E Z A S V A K I D A N

1 Ć Albin * Mir po ljubavi i pravdi	17 S Patricij * Vjernost Hrvatske Bogu
2 P Simplicije * Pouzdanje u Srđe Isusovo	5. NEDJELJA KORIZME — GLUHA
3 S Kunigunda * Posveća Srđu Marijinu	18 N Čiril Jeruzalemski * Ratna siročad
3. NEDJELJA KORIZME — BEZIMENA	19 P Josip, zaručnik Bl. Dj. M. * Vjera i poštje
4 N Kazimir * Državni upravljači	20 U Nicela * Smirenje naše države
5 P Ivan Josip * Obraćanje pravača	21 S Benedikt * Redovnici i redovnice
6 U Perpetua * Felicita * Posveća obitelji	22 Č Benvenuto * Naši ranjenici
7 S Toma Akinvina * Naši profesori	23 P sedam Žalosti Bl. Dj. Marije *
8 Ć Ivan od Bođa Mjes. zašt. * Progonjeni	Duh vjere u palnji
9 P Frančiska Rimskia * Ratne udovice	24 S Gabriel ark. * Redovnice u opasnosti
10 S 40 mučenika * Hrvati pali u borbi	6. NEDJELJA KORIZME — CVJETNA
4. NEDJELJA KORIZME — SREDOPOSTNA	25 N BLAOVIEST * Spoznajte vjere
11 N Eulogije * Duše u očaju	26 P Irenej i dr. * Djetolovorna ljubav
12 P Grgur Veliki * Papina mirovorna na-	27 U Ivan Damatičanin * Katolički tisak
stojanja	28 S Ivan Kapistran * Vjera naših vojnika
13 U Nicanor * Vojnici u borbi	29 Ć Veliki četvrtak * Uzkr. Pričest
14 S Matilda * Djev, druživa Srđe Isusova	30 P Veliki petak * Duh žrtve
15 Ć Lujza Marillac * Djevojke u opasnosti	31 S Velika subota * Pouzdanje
16 P Herbert * Umiruci	

Za članove Apostolata Molitve: Podpun oprijet jednog pečka i još po volji odabranog dana. Na dan Naknadne sviće Pričesti. Na blagdan mjesnog zaličnika. — Za članove Bratovštine Srđa Isusova:
 Podpun oprijet prvog pečka i prve nedjelje te još jednog po volji odabranog dana.

POŠTARINA PLACENA U GOTOVU

• 54 = TRAVANJ - SVIBANJ 1945 = BR. 4 - 5 •

GLASNIK SRDCA ISUSOVA

GLASNIK SRDCA ISUSOVIA

GLASILO APOSTOLATA MOLITVE
HRVATSKI KATOL. OBITELJSKI LIST
IZDAJU S DOPUŠT. CRKV. OBLASTI
ISUSOVCI U ZAGREBU

ODGOVORNI UREDNIK: STJEPAN ZEC D. I.
(ZAGREB I-147 — PALMOTICEVA UL. 33)

UPRAVA: ZAGREB — PALMOTICEVA 31
GOD. PREDPLATA ZA GOD. 1945.: 500 KN
ČEKOVNI RACUN POST. STED.: BR. 33.896

TISKARA »GLASNIK« (IVAN NIKOLIC D. I.)
ZAGREB — PALMOTICEVA ULICA 33

TRAVANJ - SVIBANJ 1945.

U OVOM BROJU PROČITAJ NAJPRIJE

→ Obědání Srca Isusova za odlučan čas života . . . na strani 60

A ZATIM

- Uz četvrtu obljetnicu Nezavisne Države Hrvatske 51
- Poslanica Hrvatskih Biskupa . . 52
- O opasnosti, da iza rata ostanemo bez svećenika 55
- Uzkrš na Golgoti 58
- 35 milijuna molitelja 62
- Srđe Marijino — naše spasenje 64
- O našim majkama za majčin dan 67
- Par riječi našim vojnicima 68
- Čudotvorna medaljica Bl. Gospe 70
- Tri prijatelja Srca Isusova . . . 71
- Diele, gladno Isusa 72
- Po katoličkom svetu i kod nas . 73
- Dva suvremena pitanja 74
- Neslo iz Apostolata Molitve . . 75
- Sluga Božji Petar Barbarić . . . 79

HRVATSKA ZA PAPU

TIKOM TRAVNJA I SVIBNJA 1945.
PRIKAZUJU SE U N. D. HRVATSKOJ
SVETE MISE NA NAKANU SVETOG OTCA
U OVIM MJESTIMA:

Početkom travnja: Dolina — 1. IV.; Novska na Pagu — 1. IV.; Zagreb — 4. IV.; Bos. Gradiška — 7. IV.; Kraljevica — 10. IV.; Orešnik — 12. IV.; Zagreb — 15. IV.; Naš Savski — Tiskom mjeseca: Split — Početkom svibnja: Dolina — 1. V.; Davor — 1. V.; Mali Ston — 1. V.; Požega — 1. V.; Zagreb — 4. V.; Bos. Gradiška — 5. V.; Turopolje — 6. V.; Željezica Gornja — 7. V.; Kraljevica — 8. V.; Pučilice (Brač) — 10. V.; Strizivojna — 15. V.; Naš Savski — 16. V.; Dubrovnik — 24. V.; Zagreb — 31. V.; Derentva — 31. V.; Ludina — Tiskom mjeseca: Split.

IZLAZI NASKORO

Miroslav Vanino D. I.

DANI SREĆOM OBASJANI

Druge izdanje obljužljene knjižice o dobroj djeci, koja su ljubila Isusa u Presv. Oltarskom Sakramantu. Knjižica je ukrašena crtežima, pa je liep dar ne samo propričestnicima, nego i svoj drugoj djeci, osobito radi svoje izvanredne odgojne vrednosti. Knjižica obseža 144 stranice u ukusnom obliku 10,5x16,5 cm i dvobojnim koricama. Cijena 350.- Kn.

MALI PUT

Novo izdanje kratkog životopisa sv. Terezije Maloga Isusa (»Poziv malim dušama«) u novom obliku, na finom papiru i u ukusnoj opremljenosti, s omotom u dve boje. — Cijena 280.- Kn.

UPIŠNICE U APOSTOLAT MOLITVE

s liepom slikom Srca Isusova u jednoj boji, s tumačenjem Apostolata Molitve na 6 stranica malog oblika na najfinijem bijelom papiru. — Cijena: 1 kom. 12.- Kn, 100 kom. 1.000 Kn.

Nikto nema prava obtuživati bilo kojega građanina Hrvatske Države za to, što podniva neodstupnu volju hrvatskog naroda na slobodu i nezavisnost u vlastitoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, kad on ima na to pravo po Božjim i po ljudskim zakonima. — (Iz Poslanice Hrvatskih Biskupa od 24. III. 1945.)

UZ ČETVRTU OBLJETNICU NEZAVISNE DRŽAVE HRVĀTSKE

Gledamo dnevice strahote oko sebe i nad sobom-i svi se pitamo: Gospodine, kako će još dugo trajati križni put Hrvatske domovine? No Isus s križa uljeva ovih velikih dana Muke i Slave u naša srdca svjetlo nade u skoro Uzkršnuće. Pa nas onda Uzkrš izpunja opet nadom, da će i iza patnja našeg narodnog križnog puta doći uzkršnuće, mir i život.

Tu nam nadu jača naše pravo na slobodu i nezavisnost, na vlastitu državu, što ga imamo po Božjim zakonima i po Božjoj volji. U Bogu je temelj našega prava. Zato je naša nada čvrsta, jer se oslanja na nepromjenljivu vjernost Božju.

To Božje pravo baš su pred Uzkrš opet ponovno u ime Katoličke Crkve kod nas naglasili odlučno naši Pastiri — biskupi u svojoj zajedničkoj poslanici. Zato će naša vjera u pobjedu biti jaka, makar i kušnje rata bile strašne.

Sloga uz četvrtu obljetnicu naše nezavisnosti upiremo oči prema nebu: Gore srdcal! Nek prema nebu zaviori naš stieg! Tamo stoji u Božjoj svetoj volji zapisano naše pravo. Naše i Božje!

Odelle ćemo »izpunjeni pouzdanjem u Božje milosrđe i Božju Providnost«, očekivati mir i blagostanje Hrvatske. Ali Hrvatska će biti sretna samo onda, kad budu svi sinovi i kćeri Majke Hrvatske, oni veliki i oni mali, oni neznačni i neugledni, kako i oni od škola i vlasti: kad budu svi klekli na koljena, odano sklopili ruke i priznali, da se samo od Boga možemo nadati dobru za našu domovinu. Kad budemo Boga priznali kraljem svojih njiva i domova, svojih srdaca i svojih obiteljskih ognjišta.

Stavimo radi toga ruku na djelo i poradimo, da u svom srdcu i u srдcima onih, što nas okružuju, zakraljuje Bog! Tako će Bog u slavlju proći hrvatskom zemljom i hrvatskim domovima i obiteljima i obnovit će lice naše Majke-patnice.

Prinosimo dnevice, kao apostoli molitve i apostoli svoje domovine, svoje žarke molitve Božanskom Srdcu Isusovu, izvoru prava, mira i poredka, da našem narodu osigura srećan izlaz iz užasnog današnjeg meteža. Izmolimo od Boga ostvarenje svih svetih prava hrvatskog naroda, koja su tako odlučno i tako jasno naglasili naši biskupi u svojoj poslanici.

PRESVETO SRDCE ISUSOV
OSTVARI SVOJE KRALJEVSTVO U HRVĀTSKOM NARODU!

POSLANIČA HRVĀTSKIH BISKUPA

Poslovni odbor Hrvatskog katoličkog episkopata sastao se koncem ožujka 1945. u Zagrebu, da reći važna vjenska pitanja u našoj državi te je 24. ožujka izdao u ime hrvatskih biskupa slijedeći zajedničku poslanicu:

Predragi vjernici

Kad god smo se u prošlosti mi, hrvatski katolički biskupi, obraćali vama, svome duhovnom stazu, činili smo to uvek u zgodama, koje duboko zasiecaju u život naših duša. U ovim težkim ratnim prilikama nije nam bilo moguće dôleziti u dodir sa svojim vjernicima, da svagdje, u svakoj župi, na licu mjesa vidamo težke rane, od kojih krvare naši vjernici širom hrvatskih biskupija. Budući da se boli naših vjernika, ili bolje čitavoga Hrvatskoga naroda, povećavaju iz dana u dan, i njihove brige za budućnost bivaju sve veće u moru neština, laži i kleveta, što se sa svih strana smišljeno i proračunano slijpu protiv našega naroda, Poslovni odbor Biskupskih Konferencijskih zastupnika čitavoga Hrvatskog Katoličkog Episkopata smatrao je za svoju dužnost, da vama, svojim dragim vjernicima, upravi nekoliko riječi i da već sada razkrinka neke smišljene klevete i podvale, upere ne protiv najsvetlijih interesa Katoličke Crkve i Hrvatskoga Naroda, u kojem ona djeluje.

Duboko osjećajući važnost vremena, u kojem živimo, i svjetni težke odgovornosti, koju nosimo pred sadašnjotu i budućnošću, pozivamo prije svega svoje vjernike, da se još uže sjedine s nama u izpoviedanju prave vjere u Boga, kao začelnika, zakonodavca i svrhodavca života, misleći u svim svojim djelima na bezsmrtnost i neprocjenjivo čudoredno dostojanstvo svakoga čovjeka, koje je danas gotovo podpuno prezreno.

Ujedinjeni s Nasljednikom Sv. Petre, običajemo kao i naši predjedovi u doba Pape Agatona i Ivana VIII., da nas od Svetе Stolice ne će rezlaviti ni prostorna udaljenost, ni vlastite muke, ni krive obtužbe neprijatelja Svetе Crkve, pa došlo što mu drago.

Ogleđujući patnje, koje su zadefavale Hrvatski Narod u 20. stoljeću i koje su u posljednjih nekoliko godina dosegla bolnost Jobovih rana, pozivamo sve očalošćene, ponizene, uvriedene i izmrovere, da ne klonu duhom i da se uz cijenu mučeništva ne odriču Katoličke Crkve i ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Povjavili su se lažni svjedoci, koji nas oblužuju, da su hrvatski katolički crkveni poglavari zajedno sa svojim svećenstvom i najboljim svojim vjernicima krivi sadašnjem krvavom obračunavanju u Hrvatskoj Domovini. Ali ima svjedok, koji bolje vidi, a to je Bog, koji zna, što smo mi hrvatski katolički biskupi sa svojim svećenstvom i sa svojim vjernicima učinili i kakve smo žrte same posljednjih dvadesetak godina doprinisili, da u Hrvatskom Narodu sačuvamo mir i djelotvornu kršćansku ljubav. A to znaće i cjele svjetsku javnost. Miroljubivost je bila osnovna crta hrvatske duje, koju su osobito od godine 1918. uz najveće potreboće i s najvećom pomnjom uzgajali i nalažeavali hrvatski svjetlovi vođe kao i hrvatski duhovni poglavari.

Ali naše su nestojanje lišavali podpunih plodova oni, koji su političkim umorstvima hrvatskih narodnih pravaka i oduzimanjem rođene grude onemogućivali hrvatski pacifizam i tjerali Hrvatski Narod u sve veći nemir i nezadovoljstvo. Hrvatska nedužna krv proljevala se u mnogim hrvatskim gradovima i selima, dapače i u samoj beogradskoj skupštini u vreme između dva rata.

Tamo je na sremotan način pogažen najsvetaniji međunarodni ugovor, Konkordat, sklopljen između Svetog Apostolske Stolice i bivše Jugoslavije, pa su tako hrvatski katolici u svojim pravima oslavljeni na milost i nemilost vlastodržaca, a da ne govorimo o

svim isto tako sramotno pogaženim nagodbama, koje su bile sklopljene s predstavnicima Hrvatskog Naroda. To je tekoder dobro poznato cijeloj svjetskoj javnosti.

Kada je pak i drugi svjetski rat pohodio naše krajeve, a koji rat na ovom području nije izazvao Hrvatski Narod, jer nije imao nikakve političke vlasti, nego nešto drugi, i dok još Hrvati nisu imali niti jedne puške u svojim rukama, već su neodgovorni neprijatelji izvršili pokolje nad hrvatskim putanjem u nekim mjestima, navještajući zator i iztriebljenje našemu narodu. Poslijetoga našli su se nažalost i među Hrvatima ljudi, koji su prihvatali borbu istim načinom. Hrvatski su biskupi to uviek odlučno pobijeli i osudivali, ne pazeci na zamjere i pogrde bilo s koje strane. Oni su pojedinačno i skupno, na primjer na Biskupskim Konferencijama godine 1941. digli svoj glas protiv prekoračivanja nužne samoobrane i protiv nasilnika, nalezili se oni gdje mu drago, zauzimajući se za nedužne žrtve bez razlike narodnosti i vjeroizpoviesti. Uviek smo našli načina, da svoje prosvjede i zauzimanje dostavimo onamo, gdje smo držali da će naš koraci najsigurnije pridonići ublaženju bide, koja se bez naše krvnje srušila na hrvatsku zemlju. Osudivali smo sve struje, doktrine, bilo sa skrajne ljevice ili desnice, sugestije, kao i pojedince, koji su pozvali sa stajališta, da smiju kršiti Božje zapoviedi i lišavati bližnjega njegovih ljudskih prava, jer je možda druge narodnosti, rase ili stalež.

I danas tražimo jednaku zakonitost za sve, pozivajući pojedince, skupine i narode, da »ne vraćaju zla za zlo i psovke za psovku« (I. Petr. 3, 9).

Svoj poziv šaljemo i onima, koji su u posljednje vrijeme počeli sustavnom promičbom razdražavati neodgovorne i zlu sklone pojedince i skupine, da pod izlikom sudjenja »ratnim zločincima« smeknu što veći broj Hrvata, osobito svećenika i intelektualaca dobrih katolika, lišavajući ih ne samo života nego i njihova dobra glase.

Svi zločinci s bilo koje strane neka budu potegnuti na odgovornost i kažnjeni prema njihovoj krvnji. Ali jasno je već unapred svim istinoljubivim i pravdoljubivim ljudima, da mržnja ne može fu krvnju prosudiči, ali ni svestrano ni pravedno.

U izuzetnom slučaju, ako se je koji zalutali svećenik ogriješio o prava svoga bližnjega, mi se nismo žcali udariti ga crkvenim kaznama, dapače i udaljenjem iz svećeničkog ili redovničkog staleža.

Ali danas moramo najodlučnije prosvjedovati pred Bogom i svjetskom javnošću protiv sustavnog ubijanja i mučenja nevinih hrvatskih katoličkih svećenika i vjernika, od kojih je veliki broj živio upravo svetim životom, a mržitelji Katoličke Crkve oduzeli im život protupravnim osudama osnovanim na liktivnim krivicama.

Neprijatelji Katoličke Crkve, a pristaše materialističkog komunizma, koji je Hrvatski Narod plebiscitarno odbio, (protivna tvrdnja bila bi mistifikacija svjetske javnosti), počeli su i u Hrvatskoj Domovini iztriebljivanjem svećenstva i izlaknutih najboljih vjernika prema svojem sviletnom programu. Njihova nepravda vidi se već po tome, što oni unapred obužuju sve biskupe, svećenike i redovničke pokrajine, da su »ratni zločinci«, a pojedinim nepočudnim osobama podmeću, da su one krive zlodjelima, koja su počinjena u ovom ili onom kraju. Međutim nitko živ u uljudbenom svetu neće moći odobrili tu unapred smišljenu samovoljnu osnovu, niti će vjerovali, da bi hrvatski katolički biskupi, svećenici, da bi člave crkvene pokrajine uglednih i po svemu sviletu poznatih i priznatih katoličkih redova mužkih i ženskih, da bi tisuće katoličkih staraca, muževa, žena i djevojaka bili »ratni zločinci«, koji su zasluzili, da budu poubijeni i da im imena budu vezana uz pokolje, o kojima nisu ni znali. Njihova mučenička smrt je trajna obužba onih, koji su umorstva i ubojstva učinili sredstvom svojih ideja.

Hrvatski Katolički biskupi voljni su, da svaki pojedini slučaj dadu prosuditi i izpitati točno ne samo od stranih crkvenih predstavnika nego i međunarodnih svjetlovnih povjerenstava, pa se i na taj način može ustanoviti, da je obtužba radi vratnih zločinstava samo izlika i sredstvo za iztrebljivanje onih ljudi, koji su po rečunu komunizma zapreka ostvarivanju njegova strenačkog programa.

Radi toga će hrvatski katolički biskupi imenovati posebni odbor, koji će sve slučajeve izpitati, prikupiti sve dokazala, koja će se moći objektivno međunarodnom predstavničtvu kad god zažeći, predložiti, da se vidi, na kojoj je strani istina, i da se vidi, kako je tež postala sredstvom jedne ideologije, koja se bori za gospodstvo sveta makar je upravo izcezavajuća manjina u čitavom svetu, a u katoličkoj Hrvatskoj ne predstavlja možemo reći, nikoga.

Naglašavajući suverenost Katoličke Crkve u duhovnim pitanjima, priznajemo i svjetovnu suverenost, pa kao što mi nosimo odgovornost za upravljanje Crkvom tako i svjetovne oblasti odgovaraju za djelovanje na svom području. Hrvatski su katolički svećenici i vjernici imali po naučavanju Crkve, da daju uviek Bogu Božje, a Hrvatskom Narodu, što je njegovo. Poviest svjedoči, da Hrvatski Narod kroz cijeli svoju Isučgodišnju prošlost nije nikada prešao plebiscitarno naglašavati, da se ne odriče svoga prava na slobodu i nezavisnosti, koju on od srđa želi i svakom drugom narodu. A kad je u drugom svjetskom ratu ta misao još jeće naglašena i oživljena u vlastitoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, hrvatski su katolički biskupi poštivali volju Hrvatskoga Naroda. Nitko prema tome nema prava obužavati bilo kojega građanina Hrvatske Države, pa ni hrvatske biskupe zato, što poštivaju tu neodstupnu volju Hrvatskoga Naroda, kad on na to ima pravo i po Božjim i po ljud-

skim zakonima.

Hrvatski katolički biskupi su sa svoje strane učinili sve, što je bilo u njihovoj moći, da se u Hrvatskoj Državi svuda provede prava zakonitosti prema načelu: »Justitia fundamentum regnum» — Zakonitost prema svima, bez obzira na rasu, narodnost, vjeru ili stalež.

Predragi vjernici!

Ulagimo u Veliki Tijedan, spomen muke Gospodina Našega Isusa Krista. I čitavo čovječanstvo proživjava danes svoj veliki tijedan. Kakva nas misli u tom Velikom Tjednu moraju obuzimat, uči nas Vječna Istina i Ljubav, Božanski Spasitelj Isus Krist. Onima, koji su Ga razapeli na Krž svojim lažnim obužbama, odgovorio je s Krža na Veliki Petak: »Otče, oprost mi, jer ne znam, što čine.« Znamo da danas krvari lisiče hrvatskih srdaca. Pa ipak moramo doviknuti danas svima time ranjenim srdcima: Tko želi biti učenik Kristov, taj se mora ravnati Njegovim duhom. A duh Njegov progovara kroz prava ljudska srdca isto, što je rekao na kržu svojim neprijateljima: Otče, oprost mi, jer ne znam, što čine.

Na koncu Vas, kao Vaši duhovni pastiri pozivljemo, da, izbjegavajući najpomnije sve, što nije u skladu sa zakonom Božjim, puni pouzdanja u Božje milosrđe i Božju providnost, uzrajujete vjerno uz Svetu Crkvu, dok Gospodin sliša ovu strašnu oluju u svetu i udiali čitavome čovječanstvu i našemu izpaćenom narodu svoj sveti mir. Neka Vas sve blagosloví Svetog Bog Otcac, Sin i Duh Svetilj.

U Zagrebu, dne 24. ožujka 1945.

Za poslovni odbor Predsjedništva Biskupskih Konferencija:

Dr. Aleksi Stepinac, nadbiskup zagrebački i predsjednik Biskupskih Konferencija

Dr. Ivan Ev. Šarić, nadbiskup vrhbosanski

Fra Jozo Garić, biskup banjalučki

Dr. Antun Ačamović, biskup, apostolski administrator dekovački

Dr. Janko Simrak, vladika križevački.

DA NE UZMANJKA SVEĆENIKA

MOLITVENA NAKANA APOSTO-
LATA MOLITVE ZA TRAVANJ 1945.

VELIKA OPASNOST

Iza prošlog rata osjetila se, po svetu, pa tako i kod nas, osobito po nekim našim biskupijama, velika nestaćica svećenika. Stari su umirali, mlađih nije bilo. Mlađeži je mnogo u ratu izginulo, a što je ostalo, zaželilo se sveta i njegovih radosti, bježalo od teže svećeničke žrtve. A duše su ostajale zapuštene, gladujući za duhovnom hranom. Ljuto nam se to osvetilo: narod nam se u nekim krajevima, oslavši bez svećenika, strašno izkvario i — nestajao...

Stanje je bilo težko. U zagrebačkoj je nadbiskupiji godišnje znalo umirati po 20 svećenika i više, a ređeno je 2-5 novih. A k tomu su se potrebe množile: nove župe, škole i t. d. Osjećao se manjak od nekoliko stotina svećenika! Stvar je bila opasna.

Naši su biskupi pregnuli, da se ta opasnost susvije. Učinilo se mnogo za sjemeništa, a vjernici su neprestano pozivani na molitvu. I Bog je pomogao. Stanje se donekle popravilo.

Uto dođe elo i ovaj rat. Strahota se survala i na nas. Još daleko od toga da budemo obskrbljeni dovoljnim brojem svećenika, počesmo opet nazadovali. Opet u sjemeništima manje pripravnika, a 156 svećenika pa-

doše dosada kao žrtve za vjeru i domovinu. Sada radi kod nas nekoliko stotina stranih svećenika, ali oni će nas uglavnom opet ostaviti. I mi ćemo se opet naći u nevolji.

Manjak svećenika. Nešto će se to mu poveseliti. Neprijatelj ljudskih duša se svakako raduje. Vesele se i njegovi služe. Ako je to drago i po kojem mlačom i ravnodušnom kataliku, kojem biedrom mladiću i djevojci, za njih možemo samo moliti: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!«

Jest, ne znaju što čine. I oni naivni dobroćudni, ali prema vjeri ravnodušni »uljudeni« ljudi, koji misle, da su svećenici barem suvišni; i onaj da-najnjom lažnom uljubom namaljani svet, koji se kadšto hrusti, da ne vjeruje u Boga, da mu Boga ne treba, da do vjere i svećenika ne drži ništa, a ipak se, kada susretnye svećenika hvata za puce ili prostački pljune — i time očituje da ipak vjeruje, no u glupo praznovjerje — svi ti ne znaju što čine.

SVIET BEZ SVEĆENIKA

Svet bez svećenika — prevorio bi se u pustoš! Ljudi bi podivljali. Jao narodu od upravljača, jao upravljačima od takova naroda! Ljudi bi se poklali kao divlje zvieri. I ovako se kolju — jer nisu slušali glasa Crkve i njezinih svećenika. A kad bi svećenika i nestalo! Ovako, oni su još uvek tu barem kao savjest i opomena čovječanstvu, oni vidaju rane, i tvarne, a još više one nutarnje, do kojih ne dosiže nijedan liečnik ni zakanodavac, a koje su ponajglavnije. Svećenici su trublja Papina, koja pokazuje put, izlaz iz labirinta, u koji je svjet zašao. Jedini put, jedini izlaz, koji je obasjan vječnom, neprevarljivom i nepromjenljivom istinom,

i koji vodi do objektivne pravde i prevoga mira.

Tu zadaću ima u svetu Crkva, tu nauku Crkve propoviedaju svećenici.

SVEĆENIK U ŽIVOTU ČOVJEKA

Svećenik prati čovjeka od kolievke pa do groba kroz mukotrpni njegov život. Gledajući da ne izgubi svoju dušu on ujedno spasava druge. On je bolestnoj duši liečnik, žalostnoj i očajnoj tješitelj, slaboj pomoćnik, duši u dvoumici učitelj, strastima uzburkanu smiruje, gladnu hrani Kruhom nebeskim, onu, koja polazi s ovog sveta, izpruće na put u vječnost i preporučuje milosrdnoj ljudbavi Olca nebeskoga.

Nije li žalostno, kada na poljima propada ljetina, jer nema tko da je skupi? Žalostnije je, ako duše stradaju zbog manjka svećenika!

Prorok Jeremija, opisujući bolnim plaćem nesreću svog naroda tuži ka-

ko »Mališani išču kruha, a nema tko da im ga dade« (Jer. Tuž. 4, 4). Još je žalostnije, ako nema svećenika da hrane duše ljudske. Duše, koje gladuju i žeđaju za svjetlom, istinom, očišćenjem, utjehom i smirenjem u Bogu.

Tužno je, ako zavlada bolest, a nema liečnika. Tužnije je, ako nema svećenika da lieči bolesti duše. Toliko tužnije, koliko je duša važnija od tела.

Biti bez svećenika znači bili bez sv. Mise, te najuzvišenije i Bogu najmilije žrtve. Mi smo čestoput u životu lakouni, ne cienimo ono što imamo. Kada to izgubimo, onda ga naučimo cieniti. Poznato je, kako su u ovom današnjem meležu neka mjesita ostala i po više mjeseci bez svećenika i proživljivala užasne dane i jezive prizore od poživinčenih ljudi bez vjere. A kada se stanje promjenilo i u njihovoj se sredini našao svećenik te im držao sv. Misu, ciela je

crkva plakala. Oni, koji prije nisu cienili svećenika, sad su ga naučili cieniti, a oni, koji su ga cienili, cienili su ga odsad još više.

Kad je narod bez vode, zlo je; kada su duše bez vode, gore je. Kad su ovce bez pastira, jao njima; kada su duše bez pastira, gore njima!

Spas je današnjem svjetu jedino u Kristu, u njegovoj nauci i njegovoj milosti. Svećenici propovijedaju Kristov nauk i diele po sakramentima njegove milosti!

Naš je narod u nekim krajevima upravo podivlja, jer nema svećenika, ili ima po jedan stari i iznemogli svećenik na župi sa 6-10 selal. Tamo su se uvukle najteže opečine i poroci te raztaču i upropalašju nam narod — propadamo.

Jedna od najtežih kušnja i nesreća što bi mogla snaći hrvatski narod bila bi ta, da ostanemo bez svećenika. Neprijatelji bi se naši tomu veselili kao ničemu drugomu.

Zato mi ne smijemo dopustiti da do toga dođe! Moramo svi složno poraditi oko toga, da hrvatski narod dobije dovoljan broj svećenika.

ŠTO DA ČINIMO?

Tu treba prije svega molitve. Jer svećeništvo je božanski poziv, taj može potekći samo od Boga. Radi se o milosti, i to velikoj, izvanrednoj milosti, koja će potaknuti mладо srđe i dati mu snage da se velikodusno odrekne vremeniljih radoši i zamama, a prigrli žrtvu. Da bude u njemu ljubav prema Bogu i dušama jača od svega drugoga. To može dati samo Bog, gospodar milosti i gospodar ljudskih srdaca. Zato nas i opominje Božanski Učitelj: »Molite Gospodara žetve, da izašalje poslenika u žetu svojulu!« Ali uz Božju milost moreju sudjelo-

vali i ljudi. Prije svega mladić, komu Bog uputi svoj poziv. Da ga ne odbije, nego zahvalno prihvati. Da surađuje s nezasluženom milošću. — A onda, roditelji. Da ne smatraju nesrećom ono, što je neizkazana čast: ako Bog pozove njihovo diele u svećenički stalež. Da ne prieče sinu poći za pozivom Božnjim. Zlo bi bilo diele silili da ide u svećenike, ali je isto tako zlo to mu branili, ako ima pravo zvanje. Radi se o njegovoj duši i o tolikim dušama! Zato pravi roditelji ne samo da ne će svom djetetu priečiti, ako želi postati svećenik, nego će mu u njegovu zvanju pomagati, da se ono razvije i užučava. Uljevac će na sinu primjerom krepostna i bogoljubna života, omogućiti će mu školovanje, pazit će na njega, osobito u praznicima, i napose mnogo se za nj moliti.

Pomagali mladiću do oltara mogu i drugi. Time da savjetuju njega i roditelje mu, osobito da ih opominju, ako se nerazumno protive sinovu zvanju. Da siromašnim mladićima, koji žele postati svećenicima, pomažu u školovanju. Da podpomažu sjemeništa. Da potiču i druge u tu svrhu.

Napokon, svi vjernici mogu, a i dužni su za to učiniti barem nešto. Svećenik nije svoj, on je baština, službenik svete Crkve, službenik vjernika. On je njihov. Kod ređenja pita biskup narod, ima li tko što reći protiv kandidata. Svećenika predaje Crkva Božjem puku, a puk opet njemu, da se u njeno ime brine za nj: da ga vodi, uči i hrani duhovnom hrabrom. — Sloga svi vjernici treba da se i brinu za to, da bude službenika oltara. Zato:

Pomaži sjemeništa. Daj svoj prilog za njih.

Ako imaš prilike pomoći kojem mladiću koji želi biti svećenik, učini to.

Moli se mnogo za svećenički podmladak: da ga bude i da iz sjemeništa izlaze svi svićenici.

Ne daj da se u tvojoj prisutnosti govori protiv svećenika. Kad je prička, hvali taj uzvišeni poziv, osobito pred mlađeži.

*

Jest, svećeničtvo je žrtva. Ali jao onomu narodu, koji ne smogne fakovih žrtava!

Molimo se svi mnogo, da hrvatski narod ne stigne taj »jao«. Da mu ne uzmanjka svetih svećenika. Treba nam ih sada, trebat će nam ih osobito iz ovoga strašnog rata, kad bude valjalo liečili zla, osobito duhovna, koja nam je rat donio. Trebat će izgraditi čestite i koristne državljane naše države, čvrste značajeve, prave rodoljube, koji će jedini biti kadri izgraditi ovu našu vjekovima željno izčekivanu i bezprimjernim žrtvama izvođenju, ali i pretežkim ranama izranjenu državu, i tako osigurati sretnu i od Boga blagoslovljenu budućnost novim pokoljenjima hrvatskog naroda. Uzalud i najbolji i najspobojniji vođe, ako podanici ne valjavu! A u tomu će radu imali jednu od glavnih zadaća svećenici. Molimo se i radimo, da ih ne uzmanjka.

Antun Bauer D. I.

Mi se ne bojimo reći, pa i uz pogibelj, da budemo po drugi put proglašeni »ratnim zločincem«, ovo: ako svi narodi imadu pravo na osiguranje života i nezavisnosti, onda se ne može narivavati rješenje, koje on svojom slobodnom voljom ne će, ni hrvatskom narodu, koji ipak sam najbolje znaće, što mu je na propast, a što mu je na korist. Jer, »malo i veliko stvorio je Gospodr

(Zagrebački nadbiskup Dr. Alojzije Stepić, hrvatskim sveučilišarcima i sveučilištarjkama u Bazilici Srdca Isusova 18. III. 1945.)

UZKRS NA GOLGOTI

Žrtva na Golgoti je dovršena. Krist je na križu mrtav. Ugasnuo je najsvetiji život. Ljudska zloba izkalila je na njemu sav svoj gnjev. Osramoten pred narodom i ponižen do zločinca i varalice, sa razmrskanim telom, zgažen poput crva u prahu svršio je Sin Božji — Spasitelj sveta. O strahovita tajno boli i trpljenja! Ti si bila vječna tajna djeci Adamovo. Tko je god htio da te razumije, ostao je nemoćan pred tobom. Čim se čovjek rodi na svjet, primaš ga u svoj zagrijaj i pratiš ga slazom života sve do hladnoga groba. Tko će izbrojiti tvoje žrtve, tko će odkriti tvoje tajnovito biće?

Mrivo telo Gospodinovo leži u kamennom grobu. Nad njim lebdi sveti mir i duboka tišina. Tek večernji povjelerac lagano njiše ponosne čemprese i navješta osvit novoga života. Subota je prošla. Novi dan se spremi. Sunce već izdaleka javlja zoru. Jedva čeka da svoje svjetlo izlijie zemlji u krilo. Ali i Božanska duša Isusova, to sjajno rajske sunce, hrli iz limba prema svetom grobu, da se sjedini s telom i da mu dade novi, prebraženi život. Prate je nebrojene pravedne duše iz limba, prate je sv. Andeli. I u tren oka dogodi se velebitno čudo: Isus uzkrnu slavno iz groba. —

Kako je sada Isusovo čovječanstvo neizmjerno sretno i blaženol! Prije smrtno, a sada bezsmrtno u punini blaženoga života. Prije slabo i povrgnuto trpljenju i slabostima zemaljskog života, a sada puno snage i ne može više trpjeti.

Slavno uzkrstnuće Isusovo jest kruna sviju njegovih napora i palnja u ovom zemaljskom životu. Premda je On kao Sin Božji imao pravo na ovu slavu i blaženstvo i bez trpljenja i smrti, On je hotimice odabrao trpljenje i smrt poradi nas grješnika, da nam zasluži što veću puninu odkupnih malištosti. »Ja imam vlast položili život svoj i imam vlast opet ga uzeti...«

»Ja sam došao, da imaju život, i da ga imaju u izobilju.« Njegova neizmjerna ljubav prema ljudima zaronila ga u ocean boli i poniženja. Znao je On, da je to nama korisnije. U svome Božanskom sveznanju, gledao je Spasitelj gorku stazu djece Adamove. Gledao je patnje svakog pojedinca, obitelji i naroda. Vidio je sve vjekove ljudske povijesti, koja je sva krvlju izpisana i natopljena bolima. Vidio je i ovaj svjetski rat u svoj njezinoj okrutnosti i svim njegovim užasima. Tko će utješiti bolno srdce ljudsko, tko će mu dati jakosti, da izdrži ovu težku kušnju i ostane Bogu vječan?

Dā, On je sam rekao, da će čovječanstvo morati proživjeti tako težke dane, kakovih nije bilo od postanka svijeta, niti će ih biti, i da se ne skrate dani oni, ne bi se nitko spasio.

Doista, težko i dugo trpljenje sa blažnjuje i same vjernike. Mnogi gube i vjeru i nadu u Boga, a u očaju neki počnu i mrziti Boga, što pripušta kolika zla na čovjeka, premda su si ljudi sami to skrivali i spremili. To su iz broja onih, za koje veli Spasitelj, da brzo i spremno prihvate rieč Božju, ali u vrieme kušnje odpadnu. Slađa čovječja duša i još slabija njezina vjera brzo počne kolebat u nevoljama i počne sumnjati u dobrotu Božju i njegovu neizmjernu ljubav prema čovjeku. Koliki su i u ovom ratu pomislili i pitali: a ima li Bog, kad se

toliko zlo na svetu događa? Malo ih je, koji imaju duboku i jaku vjeru, koja ima pred očima i pravednost Božju. A mnogi njegovu dobrotu i ljubav shvaćaju naivno kao djeca, koja misle, da ih otac samo onda ljubi, kad im sve dopusti i u svemu im ugada. Baš je takođe ljubav često okrutnost i slabost. »Tko štedi šibu, veli Sv. Pismo, mrzi na diele svoje. Jer su ljudi skloni na zlo i često veoma opački, prava i istinita ljubav zadać će čovjeku i bol, da ga osviesli i da ga spasi od propasti. Jer bol i palnja često su jedini put, da se čovjek dozove k pameti i da prestane griešiti i da se spasi.

A opet Božja dobrota i neizmjerna ljubav ne poznaje slabosti. Ne može dobiti Bog dopustiti, jer uistinu neizmjerno ljubi ljudi, da ga ljudi na račun njegove neizmjerne dobrote i ljubavi izsmjejhivaju, da mu se rugaju, da ga vrijeđaju, sve njegove zapoviedi gaze i preziru ga kao opačka djeca slaboga i nemoćnog starčića. — To svačko može vidjeti i razumjeti.

Stoga je i Bog priupustio ovu težku operaciju na čovječanstvo, jer je svjet pun opačina i veliki grješnik pred Bogom. Uza sve to nepojmljiva je i divna ljubav Božja prema bolnom i grješnom čovjeku. On je usadio cijelom svetu na pogled u zemlju Križ, a na križu visi razapet njegov jedini, nevin Sin. Krvav i smrškan od boli, pretekao je sve boli svojih vjernika i postao im primjer i vrelo utjehe i jakosti. Pa makar kako gorki kalež mora da piye krščanin, ne će nikad biti tako gorak kao Spasitelj, jer Isus je bio nevin i On je bio Božansko Veličanstvo, a mi smo grješnici i obični ljudi. Kao što je pogled na mjestu zmiju vraćao zdravlje grješnim izraelcima, kad su ih ujedale

zmije, fako i pogled na Razpetog Spasitelja daje snagu bolnim kršćanima, da strpljivo podnose muke i ostanu Bogu vjerni. Ali tek uzkrsnuli Spasitelj skida tajni veo s lica boli i palnje. Sva slava i blaženstvo njegova uzkrnsnuća plod je njegove gorke muke i smrti. »Zar nije trebalo, da Krist ovo pretrpi i tako uđe u slavu svoju?« (Lk 24, 26).

Kaošto je Isusu duboko poniženje donieslo najveće užvišenje, sramota — slavu, bol — radost i blaženstvo, smrt — puninu života, i to navike, fako će i nama doneti, ako budemo s Isusom strpljivo trpjeli. Treba s Isušom trpjeli, da budemo s Njime i proslavljeni. Kaošto je električna sila po sebi nasilna i razorna, ali zgodno primijenjena rađa svjetlo i toplinu, tako i bol, podnesena za ljubav Božiju, rađa život, slavu i blaženstvo vječno. Velika tajna da nas ne slomi bol i da je koristno pretrpimo jest u tomu, da je primimo ponizno iz ruke Božje: »Oče, ako me ne može mi moći ova čaša, neka bude volja Tvoja.« Treba onda da promatramo Isusa Razpeloga, da se s njim sjedimo i mnogo ga molimo, da nam dade jakosti u trpljenju; da trpimo za ljubav svome Spasitelju, koji je iz ljubavi prema nama tako gorko trpio. Kad se dostojno pričestimo, onda smo napose dionici Isusova uzkrnsnuća. Uzkrsnuli, slavni Isus, dolazi k nama i sjedinjuje se s nama. A njegova je Božanska riječ: »Tko blaguje Tielo moje i pije krv moju, ima život vječni i ja će ga uzkrisiti na sudnji dan.« Obratimo se dakle Bogu svim srcem, vršimo zakon Božji, budimo gorljivi kršćani, pa će prestati ratne strahote, a što bude trebalo trpjeli, to će nam zasluzili slavno uzkrnsće...!

Tomo Jagrić D. I.

VJERNO SRDCE ISUSOVО

ČETVRTO OBEĆANJE SRDCA ISUSOVА
BIT CU IM SIGURNO UTOCISTE ZA ŽI-
VOTA A OSOBITO NA ČASU SMRTI

Kad vam sve izpričam, onda mi recite, da li je istinito gornje obećanje ili nije.

Ja sam Ivana poznavao tek nekoliko godina. Bio sam onda još dječarac pučkoškolac. A on, naš dragi Ivan, već je tada poboljevao. Mnogi su govorili, da mu život visi na minufama...

O da ste ga poznavali! Uviek velim: Hvala Bogu, što sam izblizega upoznao toga čovjekal Nije pred svjetлом ne znam šta. Ništa, kažem vam, ništa izvanredno. Pomiclile: mlađić, šegr i naučnik u kovačkoj radionici. Ugodan, fin, triezan, miran... ali kovački naučnik, i ništa više. Što je tu osobito? I čemu da se divimo? Tomu sigurno ne. Ali...

Jednoga dana reče mi olac: »Pogledaj dobro, kakav je to momak!«

I ja sam gledao. Odonda sam tražio svaku priliku, da budem blizu njega i da ga — motrim. Izpočetka, mi je bio malo neugodan radi svoje mirne naravi. Mi smo — mali — bili hajduci. Voljeli smo one, koji su se znali i htjeli s nama igrati i natjeravati. A Ivan — Ivan je bio tako ljubezan, tako miol! Da bi on kome rekao nešto nažao? Da bi se na koga razljutio? Ne znam, pamli li ikogod nešto slično o njemu.

Gazda ga, vjerujte mi, nije šedio. Morao je raditi i mučiti se kao konjeće. Tjerao ga svakud, kamo se ne bi njemu dalo. Uviek — od svanuća do smrkuća, pa i kasno u noć na nogam, vasdan u nekoj trci, neprestano oboružan težkim oruđem, svojim čekićima i klieštim, željeznim prierornicama, obrućima... i šta ti ja sve ne znam.

A osim toga — kovačeva kršćanka, bila žena žustra i vična zapovedati. Pa i ona znala sasuti litanije zapoviedi Ivanu na leđa. To sam i sâm češće i viđao i slušao.

Jednom ga na putu — a baš se pošteno žurio i znojio — upitam:

»Ivanel Kako to, da stignete na sve? Da se ne ljutite, kad vas toliko muče?«

A on? Razkopča košulju, razgali je — i na golim prsim bljesne medaljica.

»Vidiš. Ja uviek mislim na ovo Srdce, koje je trpjelo za me i koje se dalo probosti za griehe cielega svete. I na to Srdce i na njegovu Majku... Onda se odmah smirim, budem li nerazpoložen. Zadobijem snage i utjehe, bude li mi težko.«

Nisam ga više ništa pitao. Razstali smo se. Bilo mi je dosta jasno, odakle jakost mladom patniku. Jer — da vam odmah reknem — Ivan je bio zbilja težko bolestan. Kašljucao je, kadikad se onesvjestio usred posla, znojio se kroz čilave noći, nešto ga izjedalo u prsim, kljuvalo i dražilo na bacanje... Mi smo to znali. Zato smo se još više mi mali čudili, kako to da ne psuje, kao drugi, koji su bolesni.

Kad smo bili najveseliji i najpustošniji, počeli bi infaćiti: O Ivane, Ivane, što to ljudi divane? — Mislite, da se ljutio? Da nas je tukao? Makar šta! Samo se nasmjehnuo i rekao: Ni-

je važno što divane ljudi, nego što divani Bog.

Eh, ono je bilo proljeće, kad je Ivan umro! Sve nasmijano, ružičasto, vedro, jasno, toplo, puno mirisa. A on je umro. Ali — proljetno. Vedro i nasmijano.

Na koncu su mu dali u ruke i krunicu i križ i njegovu dragu medaljicu.

Vidio sam, kako je križ prilisnuo na usne. Snažno, mledenački. I ljubio, ljubio Kristove grudi... Iamo, gdje je Srdce...

Kad je umro, nismo plakali samo mi mali, kojima je ipak omilio. Nisu plakali samo njegovi... Selo je pla-

kalo. Samo se on smiešio, sav zasut
prvim proljetnim cviećem... držeći
ukočenim prstima — križ.

Kad je već lies bio spušten u grob,
rekao je župnik samo ovo:

»Predragi mojil Bolje je da ovđe
svi šutimo, svi mi, koji nismo razum-
jeli ovoga prekrasnoga mladića. Mi
smo ga držali nespretnim i bez živo-
ta, a nismo znali, da je njegov život
bio sav u Bogu Razpetomu, koji je
baš smrću namro svetu Život. Nismo
shvatili, da je Ivan pronašao pravo
vrelo snage i utjehe na križu, gdje
je ono provrelo, kad je vojnik Lon-
gin udario kopljem u grudi Kristove.

I sada je bolje, da mi šutimo, a da
on govori. I kad bi u ovom času
mogla progovoriti njegova zamrla
usta, znate li, što bi nam rekao? Ja
znam! Rekao bi nam veliku i svetu
rieč svoje oporukel! I to riečima svoga
Učitelja i Odkupitelja! Pokazao bi na
Srdce Gospodinovo i opelovao nje-
gove rieči:

Dodite k Meni svi, koji se umoriste
noseći terele svog života, i Ja će vas
okrijepli... I u životu i na smrти nači
će pokoj dušama svojim!«

Župnik je ušutio. A sva su ona srd-
ca oko groba odkucala — Amen!
Tako neka bude!

Mijo Škvorc D. I.

SLIKE PETRA BARBARIĆA

izrađene vjerno prema izvornom sjeljopisu
snimljenom malo pred smrt Sluge Božjega.
Veličina slike: 35×50 cm — 400.- Kn
Veličina slike: 25×35 cm — 200.- Kn
Veličina slike: 17×25 cm — 100.- Kn
Postoje također iste slike, ali s medaljicom
Marijine Kongregacije, u istoj izradi, istim
veličinama i istim cijenama.

Troškovi odpreme i poštarine
računaju se posebno!

UPRAVA GLASNIKA SRDCA ISUSOVA

35 MILIJUNA MOLITELJA

— Velečastnil Zadnji put ste mi
lijepe raztumačili, kako naše molitve
vriede pred Bogom daleko više, kad
mnogo ljudi mole za istu stvar. Pa
ste mi spomenuli i nekakvo druživo
— zaboravio sam mu ime.

— Apostolat Molitve.

— A da, Apostolat Molitve! A koliko
njih ima?

— Trideset pet milijuna!

— Trideset pet milijuna?

— Jest, Ivane, oko trideset pet mi-
lijuna, širom čitavoga sveta. Svi uje-
dinjeni sa Srdcem Isusovim.

— Pa to je čitava vojska!

— Jest vojska, i to Božja vojska,
kojoj nema ravne na svemu svjetlu
I kad bi svi kršćani stupili u nju,
drugčije bi svjet izgledao.

— Oproslite, velečastni, što Vas
prekidam! A za što se zapravo mo-
le ti folikl ljudi?

— Za jednu veliku i svetu stvar.
Za stvar, radi koje je sam naš božanski
Spasitelj postao čovjekom, trpio i umro. Svi su se ti ljudi složili, da
svojim molitvama izmole i pospješe
proširenje i učvršćenje Božjega kta-
ljevstva na zemlji. Zato su si uzeli
za načelo Spasiteljeve rieči iz Oče-
naša: »Dodi kraljevstvo Tvoje!« A to
je zapravo bio i cilj svetih Isusovih
apostola. Stoga se i to našlojanje zo-
ve apostolat. A jer tih 35 milijuna
duša želi tej cilj postići molitvom, zo-
ve se i cielo to udruženje A p o s-
tolat Molitve.

— E dobro, sada napokon razu-
mijem.

— Ali to je samo obćenilo rečeno. Brinuti se za ostvarenje Božjega kraljevstva na zemlji znači nastojati, da Boga priznaju svi ljudi i čitava ljudska zajednica, da njegove svele zakone obdržavaju kako pojedinci, tako obitelj, škola, javni život, država i tako dalje. Te stvari uzimaju si članovi Apostolata Molitve kao na-kane, za koje će se moliti.

— Pa kako tih 35 milijuna znaju, za što treba da se zajednički mole? Tko to odlučuje?

— Zna to i odlučuje, Ivane, onaj, koga je Spasitelj postavio, da upravlja njegovom Crkvom: Sveti Otac. On prima izvješća iz svega sveta,

Milijuni okupljeni oko Namjestnika Kristova, za istim teže i isto mole od nebeskoga Oca: Dodi kraljevstvo Tvoje!

pa vidi, što Crkvi najviše treba. Stoga je on Apostolat Molitve uzeo za svoju vojsku. Kada treba izmoliti koju veliku milost za Crkvu ili odvratiti od nje koju opasnost, ili izprositi svjetlo, ili vapiti za pomoć u javnim nevoljama, on samo javi apostolima molitve, i 35 milijuna ljudi prikazuje Bogu svoje molitve, djela i trpljenja, da dobri Otac na nebu ostvari svezte želje Papine.

— A kako Sveti Otac javlja tolumkim ljudima, što želi?

— Vrlo jednostavno! Poznaš li Ti »Glasnik Srdca Isusova«?

— Kako ne! To mi je najbolji prijatelj. Jedva ga čekam svaki mjesec!

— No pa jesli viđao tamo u svakom broju po jedan članak, izpod kojega piše: Molitvena nakana Apostolata Molitve za taj i taj mjesec?

— Jesam, i uvek sam se pitao, što to zapravo ima značiti.

— E sad ćeš čuti. To Ti je stvar, koju Sveti Otac želi preporučiti u molitve svim apostolima molitve. On svaki mjesec daje po jednu takvu nakenu, a »Glasnik« je razlumači svojim čitateljima. Ali ne samo za to, da se za nju mole, nego da je i promisle, pa možda i sami sebe poprave u toj stvari, za koju mole. A na zadnjoj stranici »Glasnika« daje opet naš Hrvatski Upravitelj Apostolata Molitve posebne molitvene nakane za svaki dan, koje se odnose na potrebe naše domovine, pa ih preporučuje u molitve sviju članova.

— Zbilja je to krasno i sveto društvo! Pa još s toliko članova!

— A ne bi li i Ti htio stupiti u nj i postati apostolom molitve?

— Pa, skoro, da i bih! Ali znate, ne bih se htio prenaglići, pa obećati mnogo, što ne ću moći izvršiti. Zato ću još malko promisliti.

Ivan Nikolić D. I.

SRDCE MARIJINO NAŠE SPASENJE

MOLITVENA NAKANA APOSTO-
LATA MOLITVE ZA SVIBANJ_1945.

Svibanj, Gospin mjesec, je tu. Pomicljena priroda zove ljude na novi život, na radost i veselje. Ali mi smo još u tuzi, boli i tjeskobi. Klonuli smo, pali smo. Čovječanstvo leži i grči se na razvalinama, tvarmim i duhovnim. Čuju se doduše razni glasovi, koji navještaju spas, preporod, uzdignutje. Ali kako je to čestoput varavo, lažno. Podjavruje se mržnja, kiju se planovi o novim nepravdama, stoput gorim i strašnjim od predašnjih. A u duhovnom pogledu kane učiniti od zla gore, prouzročili najstrašniju površljajlost, pravu duhovnu pustoš.

Ne, nije nam tu spasal Strast je loš savjetnik, bezbožstvo ne izvida ljudskih rana.

U jeku prvoga svjetskog rata spustila se u Portugal u s plavelnih nebeskih visina zabrinuta Majka ljudskoga roda, s nježnim Srdcem punim majčinske ljubavi, da opomene zavadeni i izmrcvarenu djecu svoju, da im kaže gdje je izvor zala, koja ih taru, da im pokaže put spasenja, i pomogne im na njemu. Njezine samilostne riječi zvone nam i danas u ušima. Osobito zato, jer je svjet nije poslušao i doživio ono, čime se ona u ime Božje zaprijetila. Ali riječi njezine ostaju. I istina o uzroku zla i putu spasenja.

Sadržaj Gospinih riječi o uzroku navedoli je: »Grieh unesrećuje narode« (Posl. 14, 34). Tako reče starozavjetni Mudrac. A Marija u Fátimi: »Ratovi nisu ništa drugo nego kazna za griehe.« To vjerujemo, a drugčije ne može ni da bude. Otac, koji ljubi djecu i hoće njihovo dobro, mora ih kazniti u njihovoj obiesti, da uvide svoj grieħ i da se poprave. Strašno je zlo rat, ali je strašnije, da tolike duše padaju u pakao. Užes spopade male Fátimske vidioce, kad im je nebeska prikaza pokazala pakao. Poslijesu se samo čudili, da nisu od užase umrli. I ta su nježna djece počela činiti herojsku pokoru i napokon prikazala i žrtvu života za obraćenje grješnika.

Bog kažnjava grieħ, on ga mora kazniti. Uostalom ne mora on uzimati šibū u ruku i udarati. Grieh se kažnjava sam. Dosta je da Bog uzlegne ruku i prepusti ljude onom, što sami odabrali. Kazne im veće ne treba.

Put spasenja iz ove dvostruke propasti — vremenite i vječne — jest po Marijinim riječima: pokora, obraćenja i pobožnosti u prezimu prečistom Srdcu.

Pokora. Ona zaklinje ljude, neka čine pokoru, nek daju Bogu zadovoljštinu, neka promiene život i više ne vredaju Boga, »Dolazim — veli ona — da upozorim kršćane, da promiene život i da više ne vredaju griehom Gospodina: jer je već i onako previše vredan... Treba da se popravel i neka mole za oproštenje svojih grieha.«

Pobožnost Srdcu Marijini. Ta će se promjena najlakše i najdjelotvornije izvesti po pobožnosti, napose po posveli, Bezgrješnom Srdcu Marijini. »Htjela bih, veli Gospa, da se cieli svjet posveli mojemu Bezgrješnom Srdcu i da na prve su-

POD TVOJU OBRANU UTJEĆEMO SE, SVETA BOGORODICE!

boće u mjesecu pristupa k naknadnoj sv. Prcestii... »Isus hoće da se razširi po cieolu svetuš Štovanje mojega Prečistog Srdca.« I obećaje, ako ljudi prihvate njezin poziv na pokoru, obraćenje, te Štovanje njezinog Srdca, da će »zlo bili uklonjeno ili ublaženo« i svetu će opet zasjati doba mira!«

To su elo poruke naše nebeske Majke. A i jest, pobožnost Bezgrješnom Srdcu Marijinu veoma prikladna, da donese svetuš spasenje i da ga pridigne. Ponajprije, ako štujemo Srdce Marijino, imat ćemo moćnu i Bogu milu zagovornicu. Ona će naštiti, izprositi nam uviek potrebne milosti. A zatim, Štovanje Srdca Marijina, napose posvetu njemu, je sama u sebi divno sredstvo našeg spašenja i posvećenja.

Štovati Srdce Marijino znači ujedno nastojati biti mio nebeskoj Majci. Čovjek, koji to čini ne može biti okorjeli grješnik, ne može ne htjeti popraviti se, ne hajati za zakon Božji, biti hladan i nemaran kršćanin. On mora izporediti svoje srdce s onim Srdcem, koje štuje i ne će moći trpjeti nereda, u sebi, morat će se promienniti.

Srdce znači ljubav. Marijino je Srdce bilo puno ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu. Štovanje njezinog Srdca mora unjeti i u naša srdca nešto od te ljubavi. A toga danas tako treba. Danas, kada smo tako duboko pali, baš po pomanjkanju ljubavi prema Bogu, a onda dosljedno i prema bližnjemu. Kada je kruta i bezčvršna sebičnost zavadiла ljudi, razirovala obitelji, a narode natjerala da idu s noževima jedni na druge.

Srdce znači i cielu nutrinu čovjeka. Krepsti ili mane, koje čovjekom vlađaju. Velimo za čovjeka, da ima srdce čisto ili pokvareno. Marijino je

Srdce bilo puno svih kreposti. Osobito poniznosti, čistoće, požrtvovnosti, jakosti i postojanosti u vršenju volje Božje. A toga i nama treba.

Treba nam poniznosti nasuprot današnjoj oholosti, koja izdiže ljudе, ne samo nad druge ljudе, i tako izaziva nesreću, nego čak i nad samoga Boža, te viču, da ga ne trebaju, da ga ne će. Ni njega ni njegove Crkve!

Treba nam čistoće, da ustanemo iz ove smradne kaljuže nečistih, putenih i sebičnih užilaka, u koju smo se zavalili i u njoj tonemo — na svoju i svoga polomstva vremenitu i vječnu nesreću. Po Štovanju Srdca Marijina treba da se preporode pojedinci i obitelji, a po takovim novim — čistim — obiteljima da se preporode i narodi. Da nam iz takovih obitelji izdiže što više svetih svećenika i katoličkih voda i upravljača naroda. Onda će se na nama izpunili riječi: »Blago narodu, koji služi Gospodinu Bogu svojemu!« (Ps 143, 15). Da se naša mladež diže u visine i ne preda se mekušnosti, putenosti i sebičnosti. Da bude novo, svjetlo pokoljenje, pokoljenje čistih i idealnih mladića i djevojaka, radnih i požrtvovnih. Takva će mladež biti prava naša uzdanica, graditelji sretne hrvatske budućnosti.

Da se po posveti Srdcu Marijinu odtrgnemo od ove zemaljštine, koju sada gledamo na svoje oči, kako je razpadljiva — uključivši i ljudsko tijelo, koje toliko ljubimo i njegujemo — da srdca svoja dignemo k svetim, nebeskim željama, k vječnim, nebeskim dobrima. Da prije svega mislimo na dušu — na koju mnogi uobče ni ne pomišljuju — i za nju se skribimo, pa će nam se i sve ostalo dodati.

Marijino je Srdce bilo mačem probodeno. Ona je znala za žrtvu, bol i odricanje. Njoj je bilo sveto vršenje volje Božje i uz najboljnju žrtvu. I

toga treba današnjem čovječanstvu, koje traži samo užitak, samo bježi od žrtve i odricanja, ne obazirući se ni na zakon Božji, a ne vidi, što više teži za užitkom i radosnim, da ga to veće boli i žalosti snalaze. Od Marije treba da naučimo, da je najveća sreća za čovjeka vršiti volju Božju, pa ako treba snositi i bol, da je ta bol na sreću i blagoslov, a ne na prokletstvo kao onima, koji je silom izbjegavaju.

Tako se elo možemo po štovanju Srdca Marijina izdići iz bledi, u kojoj se nalazimo. Neka nam divni mjesec Gospin što više uveća u srcu ljubav i pobožnost Srdcu Marijinu! A ta pobožnost neka nas potiče da činimo pokoru, zamrzimo grijeh, naučimo svladavati se i pravo trpjeli, pravo živjeti jedni uz druge, naslijedjući kreplosti Marijina Srdca, pa tako ugodimo njoj i njezinom Sinu, i zavriedimo, da nam se izpune ulještiva i radostna obećanja, koja nam je ona u ime Božje dala.

Antun Bauer D. I.

telje. Ali on toga nije htio. Njegova je uzvišena nakana bila, da stvaranje novih života bude djelo Njegovo, ali i roditeljâ, osobito majki. I tako majke pripremaju ono, u što sâm Stvoritelj udahnuje duh životni. One spremaju telo, a Bog dušu bića, koje je određeno, da uvek gleda Boga u Vječnosti. Zato s pravom i ponosom može reći svaka majka ono, što je rekao apostol za se u drugom smislu: Pomagači smo Božji.

Ipak mnoge današnje žene rado puštaju, da budu bez te časti Božje suradnice. One se klone materinstva. One dapače hoće uvesti shvaćanje, da je sramota biti majkom, kao što je nekoć bila sramota i poniženje ne imati dijete. Odakle to današnje shvaćanje? Nije ono crpljeno sa čistog izvora Božjih nakana i nacrla, nego iz široke i očužene rieke čudoredne

MAJČINSTVO MISLI UZ MAJČIN DAN

Dvije crte uzdižu i krase lik svake dobre majke: Ponosna sviest, da je Božja suradnica u davanju novih života i živi osjećaj materinske požrtvovnosti.

Svaka majka jest Božja suradnica. Mogao je Bog sâm stvarati sve ljudi, kao što je stvorio naše prarodi-

pokvarenosti. A možda je jedan od glavnih razloga te zablude, što ovakove žene nemaju one druge označke, koja resi svaku čestitu majku: smisao za žrtvu i pregaranje.

Biti majkom, znači mnogo trpjeli. Svaka žena znade za onu rieč Evi: U bolovima češ rađati djecu.

Kao neko čudo razglasilo se ono, što je učinila jedna majka. Sin joj je nesretno pao i težko se ozlijedio. Ranu je trebalo izpunili svježim mesom. I majka je dala od svoga. Dobila je odlikovanje kao priznanje za tako veliku žrtvu.

No, kolike majke znale bi iznijeti ovakovih i većih čudesa nesebične žrlve samih sebe. Poznavao sam jednu lakovu. Njezino ju čedo stajalo tolikih boli, da bi ih bila rado zamjenila sa samom smrću. Pa ipak je bila opet spremna na ponovno umiranje. Nakon godinu dana čujem: "novi slanovnik u kući. »Eto, nasmieši se majka, kad tako Bog hoće!«

Tko da izbroji one sakrivene i nezapažene žrlve, koje pale svaki dan tolike majke na žrlveniku obiteljskog života. Osobito danas, u ovim našim bolnim danima. Kolike brige, kolike suze, koliki križevi prilištu slaba ženska ramena. Ne razglasuje se to po svetu. Ne daju se zato odlikovanja. Ali će doći dan, kad će se i to razglasiti, kad će se i zato primati odlikovanja. —

Samo što će biti od onih žena, koje su se čuvale, da ne zasluge ovakovih odlikovanja? Koje su se »čuvale djece«, jer djece znači žrtvu. Koje su ubijale vlastitu djecu, da ne moraju žrljovati nešto od sebe. Kako će ovakove priznati Gospodin, kad budе na njima tražio one dve uzvišene crte što ih je Njegova ruka uklesala kao oznaku žene i majke!

*

Tako nam evo sviće Majčin dan u svjetlu i sjeni. Donosi nam udivljenje, a i zabrinutost. O da bi pogled na Svinjsku Kraljicu, najuzorniju majku i dalje kriepio majke, koje idu firmovitim putem svoga poziva. O da bi lik nebeske Majke frgnuo i prosviello one, koje su joj tako malo slične!

Franjo Ivanušec D. L.

PISMO HRVATSKOM VOJNIKU VOJNIK-ZAROBLJENIK

Kad je u stara vremena vojnik zapao u neprijateljske ruke, bilo je gotovo s njegovom čašcu i s njegovom srećom. On je postao rob, koji se kao marva prodavao iz ruke u ruku, dok se ne bi našao u bogzna kojem kraju svjela i bio upregnut u neznam kakav težak posao, u kojem je živio bez ikakva prava. Gospodar ga je mogao ubiti n. pr. samo radi zabave. Od tih se vremena i danas uhvaćeni vojnik zove sličnim imenom robu, zarobljenik. Danas se, barem kod većine naroda, fjudske postupu sa zarobljenikom. Ipak ni jedan vojnik ni danas ne želi, da ga zapane sudbina zarobljenjnika.

No vojnik može postati zarobljenik i u vlastitom faboru. Živa je to istina! To je onaj vojnik, kojega njezina majka, žena ili zaručnica ne mogu više prepoznati, kad ga nakon nekoliko mjeseci vojničtva opet ugledaju. Otišao od kuće sa svojim osobnim uvjerenjem, sa vlastitim čestitim

navikama iz roditeljskog doma, sa tvrdim poštenjem i vedrinom u očima, neslomivošću u srcu. — A erto, sed je postao sasvim drugi. Ne misli više svojom glavom, ne radi svojom voljom. Mjesto čestilih navika uvukle se zle, mjesto poštenja zavladala u njemu pokvarenost, mjesto vedrine ugasle oči, mjesto neslomivosti postao promjenljiv i prevrtljiv... Jednom riečju: njega više nema, on je bio i prošao! Ili bolje: on je još tu, ali nema više njegove prijašnje osobnosti. Ona je zarobljena.

Kako je postao zarobljenik? Eto ovako. Sluša on n, pr. stegovnu dnevnu naredbu, da se toga dana mora ovo i ovo uraditi, da se mora temo i temo odstupati, da se mora ovo i ono podnjeti i pretrpjeli... Naredba, dužnost! Mora se! Ali nade se nekoji drug, koji svima upada u oči svojom duhovitošću, koji najljepše zna začešljati kosu i nakriviti vojničku kapicu, još moguće divno uz gitaru pjeva...; dogodi se, velim, da takav oblijubljeni drug nije zadovoljan s naredbom. Počne potajno bjesnil, prigovarati i, naravno, predpostavljenom kleći i psovati sve bez iznimke. Pa to jednom, to dvaput, to desetput...

Sluša to naš novak i to ga izpočetka vrieda. Zašto ne bi čovjek bio pokoran naredbi starijih? Bez posluha nema ni vojske, ni države... I zašto čovjek, osim toga, mora odmah tako prostački kleti? To ne spada u hrvatsku vojsku, to je jezik pokvarenjaka i propalica...

Ali mu se na to nekoji drugovi počnu izrugivali: »Ti seljačino, glupane! Šta ti znaš kako se vlasti! Ove svoje primjetbe možeš čuvati za sebe i za svoje šumnjake. Nih ih podučavaš!...« Naš se junak na to zastidi i drugiput, u sličnim slučajevima, po-

vuče dušu u se, a trećiput pomisti, da je izražaj zbilja ljepši kad se opsuje, da je suvremeniji i manje seljački ako i on počne prigovarati svemu, da je kulturniji ako i on počne voditi bezsramne razgovore, pohađati sumnjiva mjeseta i t. d.

I tako se u mladoj vojnikovoj duši nešto mjenja. Mlađić na mahove osjeća, da u njemu nešto umire i propada. Nešto, što ga je činilo onim, što treba da jest: čist, pošten, kremeni i nepokvaren hrvatski momak. Propada i izumire u njemu sveta baština kršćanskog djedovskog poštenja. A mjesto toga oblači on na se lik, koji mu je sasvim stran, usvaja tuđu patvorinu, smradnu, trulu i pokvarenu. Ali, — on sagiba glavu, prima na se jaram. Radi koga? Radi ovog ili onog, radi društva jednika, kukavica i šupljih glava, pred kojim on ne će da izgleda zaostao, nekulturnan, glup i previše seljak.

Evo, ovako hrvatski vojnik postaje u vlastitoj vojsci zarobljenik. A uvjeren sam, da mu manjkaju još samo dva koraka da postane i ratni zarobljenik. Jer tko se ne zna boriti u svakdanjem životu proti ljudskoj gluposti i zlobi, tko za volju nekoliko izživljenih drugova gazi najsvetlje što ima — čistoču duše i savjesti, — taj će jedva znati izdržati za domovinu deselke neprospavanih noći, krvave sate borbe. Bacit će pušku prvom prilikom. On će i u drugoj prilici poslušati propale duše, a ne glas svestri i djedovske krvi.

Hrvatski vojničei Nikako ne bih želio, da u gornjim redcima sebe prepoznaš. Želio bih, da Ti ostaneš vječno sloboden. Sloboda je najveće blago. Ali ne samo politička, nego i duhovna. Tu nam slobodu oduzimaju sramotne grješne navike i oni, koji nas na njih navode. U vojsci, kao i

svagdje gdje su ljudi neprestano zajedno, moć je zlog primjera strašna. Tako strašna, da je mladić radi njega kada zaboraviti i Boga i dušu i poštenje, pa poći putem, kojim ne bi nikad pošao, da ga nije drugi za sobom povukao. Tebi želim, da se takovom zarobljivanju odupreš. Tu se često traži pravog junačtva. Ne boj se borbe! Božje zapoviedi, svest vjere i blagoslov, koji ćeš zasluziti vredni su svakog napora. Ne poklekni stoga pred raznim jedincima i ne daj se od njih povući u kaljužu. Stupi i ti u navalu i brani svoje uvjerenje. Na taj ćeš način možda svog propagologa druga još predobiti za dobro. Dao Bog! On će ti svakako to uračunati, jer si mu vratio izgubljenu ovcu, a Hrvatska će Ti biti zahvalna, jer si joj ozdravio bolestnog sina.

Zdravko.

ČUDOTVORNA MEDA LJICA

Medaljica, koja čini čudesala! Koja je to medaljica?

To je jedna osobita medaljica Majke Božje. Ne, ne kaže se, da će svaka takva medaljica učiniti čudo, i to još svakom i svakiput kada zaželi. Ali ipak, pomoći te medaljice su izprošene folike milosti, uslišanja, pa i prava čudesa, da ju je narod nazvao »čudotvorna medaljica«.

Kako izgleda ta medaljica? Evo ovako: s jedne je strane Gospin lik; iz ruku joj padaju na zemlju zrake, a unaokolo je nadpis: »O Marijo bez grieha začela, moli za nas, koji se k tebi utječemo!« Na drugoj strani je

tebi utječemo!« Na drugoj strani je slovo M, iznad njega križ, a izpod njega dva srdca.

Zašto baš tako? Evo zašto.

Početkom prošlog stoljeća je živjela u Parizu pobožna redovnica Katarina Labourè. Danas je već slavimo na oltaru. Bila je odlikovana posebnim ukazanjima Majke Božje. U jednom takvom ukazanju, kad ju je njezin andeo čuvar po noći probudio i odveo u crkvu ka Gospi, reče joj Majka nebeska: »Vremena su vrlo zla, diete moje. Zemlju će stići mnoge nesreće... Ali dodi k oltaru! Ovdje te čeka moj sveti Sin. Ovdje ima za svakoga obilno milost... uslišenja... pomoći. Nikad ne ću uzkratiti svoje materinske pomoći... Doći će čas, kad će svjet misliti, da je već sve propalo, ali i onda ću biti s vama! Uzdajte se u мене...! Diete moje, spušta se žalost na cijel svijet...«

Drugiput joj se javi Gospa u slavi i pokaže joj se kako je danas vidimo na Čudotvornoj medaljici. Tada je naime od Katarine za tražila da dade načiniti takovu medaljicu i obeća, da će svi, koji je budu pouzdano nosili, biti dionici mnogih i velikih milosti. Medaljica je načinjena, a mnoge i velike milosti su polvrdile Gospino obećanje. I Crkva je medaljicu odobrila.

Jedan primjer iz naših dana i naše sredine. Pripovieda vojnik, koji se nedavno vratio iz Bosne: »Bio sam u velikoj borbi. Ljudi oko mene padaju kao snopljie. Ja uzeo u ruke Čudotvornu medaljicu, ljubim je i govorim onaj uzdan: O Marijo bez grieha začela, moli za nas, koji se k tebi utječemo! Drugi su oko mene izginuli, a ja sam ostao živ. Očuvala me Majka Božja po Čudotvornoj medaljici. Ja sam o tomu podpuno uvjeren.« Tako je pripovjedio č. sestri, koja mu je bila dala medaljicu i dodaо je,

da će popravili svoj život i odsele bolje obdržavati 10 Božijih zapoviedi.

Nedavno je izšla knjižica od 30 str., s naslovom »Čudotvorna medaljica«. U njoj se priopoveda iz života Bl. Katarine poviest Čudotvorne medaljice i nekoliko velikih milosti. Naručuje se kod naslova: »Dom sv. Vinkov, Osiek Strossmayerova ul. 69. (Ciena 30 Kn). Tamo se dobiju i medaljice. Medaljicu može blegosloviti svaki svećenik kao i svaku drugu. Ali ako je tko hoće nositi kao škapular, mora mu je blegosloviti za to ovlašteni svećenik. Tu ovlast mogu svećenici dobiti od Generala Misijskih svećenika (Naslov: Preč. g. Antun Zdešar C. M. Jastrebarsko).

PRIJATELJI SRDCA ISUSOVĀ

Danas, u ova tužna vremena, već se i ne čudimo kada čujemo, da ovo-ga ili onoga nema više među nama; gotovo da se više čudimo, što još živil... Tako se iznenadisimo i ne-iznenadisimo, kad su zadnjih mjeseci zaklopila oči i trojica neumornih radnika na njivi Gospodnjioj: Vlč. Olci Petar Perica, Bogoljub Strižić i Antun Alfirević, sva trojica iz Družbe Isusove, sva trojica dobro poznata mnogima od vas, dragi naši čitatelji. Evo stoga barem nekoliko riječi o njima.

O. Petar Perica. (Rođen je 27. I. 1881. u Kotišini kod Makarske). — Tko ga nije poznao! Split, Dubrovnik, Šibenik, dā, čitava njegova uža domovina Dalmacija, bila je pozorište njegove apostolske revnosti i rada. Vodio je Mar. kongregacije gospoda, gospodica, gospode, đaka; osnivao

Djevojačka družtva Srdca Isusova, radio s Križarima, brinuo se za radnike, držao ankete protiv psovke; vrstan i moćan misionar i duhovnik u sjemeništu; pravilni apostol Presv. Srdca Isusova i Majke Božje, riečju, primjerom i perom. Pisao je u časopisima, izdavao brošure, a i dve naše najobjektivnije pjesme: »Do nebesa nek se oni« i »Zdravo, Djevo, svih milosti punul« potekle su iz srdca i pera O. Perice.

Malema stasa, nježna zdravlja, duge brade, izvanredno pronicava i blaga pogleda, iskrenost mu govorila iz svake riječi, imao je srdca za sve, pa je stoga svakoga i osvojio, s kim se upoznao. Osobito se to pokazivalo u radu među mlađeži. To je, čini se, bilo i uzrok, da je kod zadnjeg pada Dubrovnika s nekoliko drugih uglednih svećenika bio i o. Perica odveden od neprijatelja hrvatskog naroda na otočić Daksu blizu Dubrovnika i tamо strijetan. Za slike ideale, za koje je živio i radio dao je napokon i život svoj. Neka mu Bog bude plaća!

O. Bogoljub Strižić. Rođen 10. IV. 1880. u selu Vratima (Fužine), zaređen je za svećenika 1903. god. u Zagrebu, a u Družbu je Isusovu stupio g. 1923.

I kao vanjski svećenik i kao redovnik uviek je neumorno radio. Bio je izkusni vjeroučitelj i profesor pedagogike na učiteljskoj školi, pa profesor bogoslovije u Sarajevu. No obavljao je u svom životu i druge službe: bio je Superior kod čč. ss. u Sarajevu, pa duhovnik u bolnici čč. ss. u Zagrebu. Mnogo je izpovedao, propovjedao, držao duh, vježbe, vodio Mar. kongregacije.

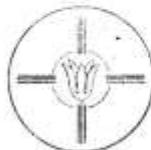
Uz taj mnogostruki rad imao je uviek i pero u ruci. Javlja se u mnogim našim kat. časopisima, a pisao

je i prevodio vredne suvremene knjige, važne, da ih naobraženi katolik upozna. Osnovao je časopis »Za vjeru i dom«, surađivao u »Životu«, napisao »Čist naraštaj«, »Svetovni nazor«, te preveo ili preradio više knjiga (»Svet i nadsvjet« od Banghe, »Podpuni ljudi« i dr. od Mädera), a napisao je i govore o Presv. Srdcu Isusovu.

I tako ga usred puna rada zateče tragična smrt, dne 12. prosinca 1944. u Osieku, kad je poginuo na ulici pogoden od granate.

O. Ante Alfrevit. Rođen 26. siječnja 1875. u Kaštel-Sućurcu kod Splita. Toga trećeg revnog radnika Božjeg shrvala je starost i težka bolest. Umro je 17. I. 1945. u 70. god. života. Pokojnik je bio do god. 1919. vanjski svećenik, a onda je stupio u Družbu Isusovu. Bio je to čovjek velika ugleda, izvanredno marljiv i revan, zagrijan za stvar Božju. Kao mladi svećenik bio je desna ruka biskupa Mahnića u njegovu preporednom radu. Uređivao je dugi niz godina ugledni katolički časopis »Hrvatsku Štrežu«, koji je osnovao biskup Mahnić. A u Splitu je mnogo radio kao gimnazijski katehet, pisac i javni radnik. U Zagrebu je kao Isusovac uređivao 6 godina časopis »Život«. A pisao je i u našem Glasniku. Od knjiga, koje je izdao spominjemo: »Euharistijski Kongres u Zagrebu«, »Život sv. Roberta Bellarmina«, »Svetost katoličke Crkve u XX. veku«, »Sv. Josip«, »Bliže k Bogu« i dr. pa je radeći već uz biskupa Mahnića kao njegov prvi i glavni pomoćnik stekao velike zasluge za hrvatski Katolicizam. Svagdje je sudjelovao u katoličkoj djelatnosti, svagdje poticao, dok ga nije nakon težke bolesti Bog pozvao k sebi.

Molimo u zahvalnosti prema tim velikim muževima, da im Gospodin Bog dade pokoj vječni na svom Srdcu, za koje su živjeli i radili na zemlji!

OVĀKOVIH JE KRĀLJEVSTVO NEBESKO

Kakav je tko u dnu duše, to odkrivaju časovi životne opasnosti, kad čovjek radi i govori više nesvesno, iz dubine srca. Danas ima časova životne opasnosti po svakoga, vrlo često. Bombardiranje je lakav čas. Čovjek se zgraže nad ponašanjem i govorom tolikih ljudi u tim časovima, kada smrt visi u zraku. Toliko je propalih duša, koje u tim odsudnim časovima dižu pestnicu uvis i rigaju najgorje psovke i prostože prema nebu, kao da im Bog šalje bombardere i buni ih u njihovu životinjskom, sebičnom uživanju života, ako se to njihovo životanje može nazvati životom. Većina ipak ostaje tupa, bez misli. Pa kada dove smrt, umiru tupi, kako su i živjeli. Bez pomisli na Boga, na dušu svoju, na vječnost.

No hvala Bogu, ima i ulježnih primjera. Pravih biseru od duše. Takav je bio i mali Mladen, trinaestgodišnji dječak crne bujne kose, crnih očiju, nježna lica. Sligla ga je bomba 20. studenog 1944., kad se s drugovima igrao na ledini blizu otkinske kuće. Kad se iza strahovitog praska i muklog potresa slegla pršlina i dim, pokupila ga je momčad »Zaštitni skupu sa izmrcvarenim drugovima i drugaricama. Njemu je krhotina raznela desni kuk. Odpremje ga smjesiti na kliniku, da mu spase život, ako, se bude dalo. Dok su ga nosili slepenicom na nosiljci, olvori umorne, okrvavljene oči i spezi jednu častnu sestraru, koja se žurila, da ga primi. I taj pogled otvoril najdublje preline Mladenove zlatne duše.

— Častna sestra, stade izmučeno diele upravo vjekati, častna sestra, dajte mi Isusa, dajte mi Bogal

Sestra potresena izvuča izpod blele bolničarske pregače svoje redovničko rezpolo, i pruži mu ga. Mladen ga prihvati žvrsto, stisne ga na srđe, a zatim posu cjelovima.

— Isuse moj, ja te ljubim! Ja te tako volim, Isuse moj!

A onda prosećim glasom nastavi:

— Častna sestro, dajte mi svećenika, da se izpovedim!

Svećenik je došao i saslušao obtužbu te nevine duše.

— Velečastni, hocete li mi dati Isusal Dajte mi Isusal! Dajte mi Isusal! molio je i zaklinao mali patnik.

No Isusa u sv. Pričesti nije mogao primiti, jer je neprestano povraćao.

Dosao mu je i otac. Niem i skršen stajao je pokraj smrtnе postelje svoga djeteta, kojemu nije mogao pomoći.

— Tačice, tješio ga je mališan, ja sam se izpovedio, ali sestra kaže, da se ne mogu pričestiti. O dajte mi Isusa!

— Ne pleći, sinkol Isus će doći sutra.

— Ali je ču umrieti, a ne mogu primiti Isusa!

— Ne češ umrijeti! tješio ga je otac kroz suze ne vjerujući sam sebi.

Navečer iza težke operacije stanje je bilo bezizgledno. Smrt se približavala naglim korakom. Osjećao je to i mali patnik, pa je opeč zaklinjao:

— Sestrice, dajte mi Isusal! Umrijeti ču bez Isusal! Dajte mi ga!

— Mladene, ne češ ti umrijeti, mirila ga častna sestra. Isus će doći sutra. Sada je već kasno.

Mladjen ipak nije dočekao sutra. Predeo je Isusu svoju lepnu dušu još iste noći. Čežnju njegove andeoske duše za nebeskim kruhom nisu mogli izpunili na ovom svetu. Ali zato ju je izpunio sam Isus svom svojom puninom u vječnoj radoći.

Mladene! Izprosi svoj hrvatskoj djeci tu čežnju za Isusom!

Uz mrtvo fiolo ljubljenoga djeteta stajao je niem otac i gušio se u suzama. Častna sestra ga tješila, kako je znala, nad tolikim gubitkom.

— Ah, sestrol! Kako mi je težko!... Izgubio sam ga... Ali net! Vjerujte mi, ja sam ga tek sada dobio!

Sestra se zadivila tolikom duhu vjere i kršćanskog shvaćanja. I shvalila je, odakle Mladenu ona neulaživa čežnja za Isusom.

N.

VAZNO — Ako ne dobijet odmah »Glasniku III« koju naručbu, ne ljeti se! Uprava nastoji udovoljiti svakoj molbi, ali i predstavnici moraju imati na umu potrebita u likari i u prometu. Ako naručbu ne dobijet za mjesec dana, piši ponovo, jer se je možda izgubila.

PO KATOLIČKOM SVIETU I KOD NAS

► **Papa i mirovna konferencija.** — Katolički biskup u Liverpoolu zauzima se u svom pastirskom pismu, da na buduću mirovnu konferenciju mora biti pozvan i Papa, koji je kao čuvar božanske istine i branitelj vječne pravde te najnepristraniji sudac i otac svijeta, prvi pozvan, da sudjeluje u rješavanju međunarodnih sporova i skloni državnike, da mir postave na jedino zdrave temelje pravde i ljubavi.

► **Pravo Hrvatskog naroda na državu.** — 15., 16. i 17. ožujka održao je o. Ivan Koželj D. I. uobičajene uzkrne konferencije za sveučilišnu mladež kao pripravu za uzkrnu sv. Pričest. Konferenciju su završene na Glahu nedjelju 18. ožujka, kad je iz ruke preuzev. g. Nadbiskupa Dr. Alojzija Stepinca oko 300 sveučilištaraca i sveučilištarke na čelu sa rektorkom Hrv. Drž. Sveučilišta Ing. Stjepanom Horvaltom primilo sv. Pričest u Bazilici Srca Isusova. Na koncu sv. Mise održao je preuzv. g. Nadbiskup vrlo značajnu propovijed. Mir i sreću ne može hrvatski narod očekivati od ljudi, koji pjevaju o vjerskoj slobodi, a ubiše nam već 156 svećenika i uništio na stotine crkava. — Ako prema riečima Sv. Olca svaki narod ima naravno pravo na svoju državnu samostalnost i nezavisnost, onda to ima i hrvatski narod i nitko mu ne može odrediti sudbine bez njegova prislanja.

► **Za pale svećenike.** — U Zagrebu priredjen je 16. ožujka 1945. svečan spomen svim palim hrvatskim svećenicima, koji su izgubili život od upostave Nezavisne Države Hrvatske do danas. Žalobna svečanost priredena je u Hrvatskom Državnom Kazalištu, a prisustvovao mu je uz predsjednika vlade Dr. N. Mandića mnogo crkvenih i državnih dostojanstvenika te mnoštvo naroda. Govorio je rektor Sveučilišta Ing. Stj. Horval, koji je objavio porazan broj ubijenih svećenika (najmanje 156), iznio jezovit opis načuvanog mučeništva mnogih od njih, zatim objasnio razloge, radi kojih su oni položili svoja živote, i uslanovio, da

su oni prolili svoju krv vršeći svoju svećeniku i domovinsku dužnost i pravo.

→ **Napadaji na Vatikan.** — Kako čitamo u novinama učestali su u zadnje vremena napadaji na Vatikan sa strane moskovskih novina. Glavna krivnja Pepe bila je u tom, što Papa nevodno zaštićuje i brani fašiste, koji je su glavni krivci ovoga rata i svega zla. A evo što je na stvari: Papa kao čuvan Isusove nauke propovjeda ljubav i pravednost prema svakom čovjeku pa i neprijatelju, bio on ne znam koje vjere, stranke ili naroda, a osuđuje nepravdu i nasilje, doživilo ono bilo od koga. To je Papina dužnost i njegovo pravo. To mu ni jedan čovjek dobre volje ne može zamjeriti. Zato mi lakovke napadaju duboko žalimo.

→ **Crkva i komunizam.** — Komunisti rado govore i pišu, kako oni nemaju ništa protiv vjere i kako svaki katolik može bez opasnosti po vjeru biti ujedno i komunista. Tu promiču prave već odavna na poseban način francuzki komunisti. Radi toga uputio je francuzki biskup iz Montaubana, Msgr Théas, javno pismo predsjedniku komunističke mladeži svoga kotara, gdje mu je jasno izložio stav Crkve prema nekim bitnim pitanjima današnjice i pozvao ga, da i komunisti izlože svoje stanovištva, da tako svaki pošten čovjek može vidjeti, da li je tu moguća ikakva suradnja. Crkva smatra proletarijat družbenim zlom, koja mora nestati, ali ne uništavanjem posebnog vlastništva, nego uklanjanjem njegovih zloroba. Bog je izvor i temelj svih prava, zato Crkva odabija odlučno svaki družstveni poredek, koji se temelji na bezbožtvu i materializmu, jer inače dolazi na vlast nasilje i prevare. Za Crkvu je obitelj temelj ljudskoga društva, zato ona odabija svaki sustav, koji uništava nerezreživost braka i nieće roditeljima prava na odgoj djece.

→ **Isusovci u Travniku.** — Kad su se koncem veljače 1945. naše oružane snage povukle ponovno iz Travnika, ostali su Isusovci na svom mjestu u Nadbiskupskom Sjemeništu, iz kojeg su izistri foliki svećenici i naši naobraćeni svjetovnjaci. No parizani su dva dana iz svoga dolazka po noći pokupili sve Isusovce i prošterali ih preko bojne crte prema Lašvi, kamo su stigli iz naporna pješačenja — a bilo je među njima i više staraca od 70 godina! — po cijoj zimi. Uzput je jedan od njih prigodom borbe postradao životom. Tako su Isusovci morali ostaviti obadva svoja sjemeništa, sa svime, što je bilo u njima.

→ **Posvetu obitelji.** — Zagrebački Nadbiskup izdao je 28. studenog 1944. okružnicu, gdje toplo preporučuje svim svećenicima i vjernicima svoje nadbiskupije posvetu obitelji Srdcu Isusovu, kao moćno sredstvo naše vjerske i narodne obnove, i kao utočište i spas u strahovitim nesrećama, što zadesiće skoro sve hrvatske obitelji.

→ **Naše oružje.** — Zagrebački Nadbiskup preporučuje u svojoj okružnici od 20. siječnja ponovno svima, da uzrajno mole Gosipinu Krunicu. Ona je naše oružje. Njom ćemo izvojiti mir.

PITANJA SADAŠNJCICE

● Smije li katolik prisustvovati t. zv. spiritističkim sjednicama, gdje se "zazivaju duhovini"

Ne smije! Između nas i sveta duhova stoji je Bog težka vrata smrти, kroz koja se može samo na jednu stranu ući. Niš nam je da mogućnost, da saznamo, kako duše pokojnika živu, ili da s njima obćimo. Samo u iznimnim slučajevima i radi posebnih razloga pravi Bog od tega zakona iznimku. A takve iznimke zacielo ne pravi na spiritističkim sjednicama. Dokazano je, da je najveća većina pojava, koje se događaju na spiritističkim sjednicama, vješta varka, kojoj na sjedištu lakovjera i radoznala čeljad ili se dedu raztumačili naravnim silama. A ako se u kojem slučaju koja pojava ne bi dala nikako raztumačiti naravnim zakonima, onda ona može potjecati samo od duha laži i prevare. Jer Bog ne čini čudesa niti daje objave o drugom svjetu, da zadovolji bolestni i grijesni ljudski radoznalost, nego samo u iznimnim slučajevima, da ljudi obrati i privede k sebi. Prisustvovanje spiritističkim sjednicama s ozbiljnom nakonom, da dodemo u vezu s duhovima, jest težak grijeh, jer odaje praznovanje i grijesnu radoznalost volje, koja bi htjela i mimo Božje volje doći u dočaj sa svetom duhom. Tko prisustvuje koji put takvim sjednicama samo iz puke radoznalosti,

ali se iskrenim uvjerenjem, da je to varka, taj samim time ne čini težak grijeh. No bilježe jo obično težak grijeh, jer se takav izvjeđljivac izlaže opasnosti, da počne u lešijeparije vjerovati, i jer takvim prisustvovanjem sablažnjuje dobre, zavodi slabe, a zle utvrđuje u zlu. Osim toga može težko naškoditi svom životnom zdravljiju, osobito ako se to češće opetjuje. — Knjige i časopise, koji zavode na spiritizam, zabranjeno je katolicima čitati pod težak grijeh.

● »U selu Slavonskom Petrovcu pojавila se velika svjetlost. Narod mislio, da je u selu vatra, pa kad došli bliže, vidješe devet stupova, a medju njima Majku Božiju. I progovorila im je: „Avlave cijelom svetu, da se pokaju. Jedne nedjelje čut ćete glas Sina Božjega.“ Svaki, koji vjeruje ovo, neka zamoli dragog Boga za oprost. — Jedna žena nije vjerovala, pa za devet dana oslade bez sina, jer je primila ovaj list, a nije ga poslala među narod. Pazi! Prepiši ovo deset puta. Devet pošalji, a desetog zadrži!«

Ovo je pismo jedina predplatnička Glosnika, pa pišta, što je to i što treba učiniti. — To je jedan vlastiti. Ovaj put nije sv. Ante, nego bismo ga mogli nazvati vlastitim Majke Božjom. A ima već i vlastaca sv. Terezije Maloga Isusa, a valjda i drugih. Bezbožice sapinje davao lancima bezvjerja i mržnje na Boga i na sve što je Božje, a duše, koje barem nekako služe Bogu, nastoji on okovati lancima straha i trepela. Da to lakše postigne oblači ih on pobožnoću. Nisu to naime ni lanci Majke Božje, ni lanci sv. Ante, ni lanci sv. Mače Terezije, već vratjili lanci. Na prvi pogled potiču li slanci ljudi na koje dobro djelo i na pokoru, ali rep ih odaje: pri kraju stoji uviek: prepiši toliko i toliko puta — inače jao tebil! A Bog ne običaje ljudi tjerati na pobožnost i pokoru kao stoku bićem straha, već otčinskim pozivanjem i poticajima punimi ljubavi. On nije naime Bog straha i terora, već Bog ljubavi i mira. Stoga običaje po svojoj Crkvi obdarivali molitve i pobožnosti oproštenjima, a vrag eto svoje molitve i pobožnosti podkrepljuje zastršenjima i teroriziranjem. — Zato: kad dobiti bilo kakvu molitvu sa nalogom, da je prepisat nekoliko puta i dadej dalje — pogolovo ako na koncu stoji vratje »oproštenje«: ako to ne učiniš, jao tebil — poderi i bac i taj plod davolskog praznovanja, a neuke pouči da ne nasjedaju takvim glupostima, prevarama i teroriziranjem. Neka te ništa ne smela, što stvar izgleda pobožna.

IZ APOSTOLATA MOLITVE

● **MARTIJANEC** — Naše Djevojačko društvo Srdca Isusova broji 230 članica. Prošle godine povećalo se za 35 novih članica. Nutarnji duh i vanjska djelatnost hvala Bogu lijepo cvalu. Primanje novih članica obavljeno je na blagdan Krista Kralja, a priprave za svećenost bila nam je zajednička sv. Pricač. Prošle godine obavile smo skupa sa cijelom župom dvije pokorničke procesije. Jednu u čast presv. Krvi Isusovoj u Vrbanovcu, gdje je tom prilikom obavljena posveća novoga kriza, znaka naše nade u ovim težkim danima; a druga u čast precišćem Srdcu Marijinu u Hrustovljano. Obje smo svećenosti proslavile zajedničkom sv. Pricaču, a puštem smo molile zajednički sv. krunicu. Na dan klanjanja u našoj župi (25. siječnja) izmjenjivale smo se cio dan pred Presvetim klanjenjući se u molitvi i pjesmi Spasitelju i zadovoljavajući mu za uvrede. — **Martica Simunić**, glavarica

● **ROVIŠĆE** — Izvješaj o radu Djevojačkog Društva Srdca Isusova. — Naše društvo postoji sada 3 godine. Imamo 96 članica. Prošle je godine primljena 31 djevojka. Svečano primanje smo imale na blagdan Krista Kralja. Kako su u to vrijeme nastupile u našim krajevinama borbe s partizanima, neke djevojke nisu mogle doći na dan primanja u crkvu. Prigodom povijedi je došao vč. gosp. kapelan, a primanje je obavio preč. gosp. župnik. Misili smo na taj dan održati i procesiju, ali se to zbog prilika u župi nije moglo.

Na prve petke u mjesecu imademo zajedničku sv. izpovied i Pricač. Neke članice dolaze na sv. Pricač i na prve subote i prve nedjelje. U zadnjih deved mjeseci, t. j. od prošlog izvješaja, primile smo 715 načnadnih sv. Pricači.

Sastanki imademo svake prve nedjelje poslije polidanice. Prošle nam je godine vč. gosp. Upravitelj govorio o misijama i pomaganju misija. Tada smo počele sakupljati

članove za »Druživo za širenje vjere«, pa ih dosada imamo oko 50. U prosincu nam je g. Upravitelj prikazao stanje svećenika kod nas, i govorio o brizi za svećenički podmladak. Nalo smo sakupile među sobom i među ljudima 74.000 kuna i to poslale na Dužovni stol u Zagreb za svećenički podmladak.

Prošle smo godine šire ljetke protiv psovke i opominjale psovače, ali nažalost s malo uspjeha. Možda prati naš rad premalo molitve.

Crkvu redovito klijimo, a neke od nas i pjevaju za vrijeme službe Božje. Crkveno pjevanje učimo svake nedjelje poslije podne, a zimi nekad i u radne dane. Koje smo bliže crkvi sudjelujemo kod svih crkvenih pobožnosti, kao u listopadu, pa u korizmi kod križnoga puta i sl. Članice iz okolnih sela obavljaju ove pobožnosti u svojim kapecicama.

Sve su djevojke učlanjene u živoj krunici, pa se nadamo, da će nam zagovor Bl. Djevice Marije izprositi blagoslov Božanskog Srđca Isusova.

Andinka Klimek, glavarica

● **BROD NA SAVI** — Rad naše Bratovštine Srđca Isusova bio je doste ograničen radi teških zračnih napada, koji su nas zadesili. Uz sve što može smo obavljati pobožnosti prvoga petka i prve nedjelje se zajedničkom sv. Misom i Pricaču. Sastanke smo također mogle držati svaki mjesec, osim u srpnju i kolovozu, kad su napadaji bili češći. Kada je iz strašnog napada 27. lipnja većina ljudi ostavilo grad, ostala je i naša crkva bez zvonara, pa smo mi preuzele brigu oko uređivanja crkve. U prošloj godini dale smo tiskati i letke proti psovci te smo ih dijeliće kako po prorušenom gradu, tako i po okolnim selima. Razpačala smo i 2.600 sličica Srđca Marijina sa posvetom Pape Pija XII. Dosadejni naš upravitelj vlč. S. Divić, koji nas je vodio u svim apostolskim podhvatima, nastupio je koncem godine vojnu službu, pa je upravu druživa preuzeo preč. g. župnik Dominik Šarićević. — **Lucija Kučinić**

● **ORUBICA** — Naše je Djevojačko Druživo Srđca Isusova osnovano god. 1936. Brojilo je 50 članica i lijepo na predavača. Imamo i barjak Srđca Isusova, ručni rad samih članica. Budući da neko vrijeme nismo imali vlastitog župnika, koji bi naše druživo vodio, ono je zamrlio. Kad je god. 1943. preuzeo našu župu vlč. g. Antun Ravši, probudio je iza sna i naše

Djevojačko druživo. Sada nas ima 77 članica.

Sastanke imamo svake druge nedjelje u mjesecu. Na sastancima nas vlč. g. Upravitelj upućuje na krepovan, pobožan i čist život, što je najbolji i jedino siguran temelj naše sreće na ovom i na drugom svetu, a ujedno i najbolja priprava za naše buduće zvanje. Na sastancima učimo i povevamo kršćanski nauk. Prvi petki i prve subote su u našoj župi osobito lijepi. Osim naših članica pristupa tada k naknadnoj sv. Pricači i mnogo djece i žena. Divan je prizor, kad cijela crkva pristupi k pricačnom stolu i pjeva dirljivu pjesmu: Gospodine, Gospodine, ja nisam dostojan... Blagdan presv. Srđca Isusova svetujemo kao zapovjedni blagdan sv. Misom i procesijom. U procesiji nose članice u bijelini okićenu sliku presv. Srđca Isusova. Na taj smo se blagdan pripravljale devetnicom, a na sam dan smo primile naknadnu sv. Pricač. Procesija je na taj dan došla veličanstvena, jer u njoj sudjeluje i mnogo muškaraca te oni gromok iz muških grla pjevaju pjesmu u čest presv. Srđcu Isusovu.

Bogzgrijšno Začeo je naš staležki blagdan. Dočekale smo ga s devetnicom, a na sam blagdan smo primile sv. Pricač. Poslije podne smo imale sastanak. Kako nemamo u našoj župi orguljaša, naše djevojačko druživo pjeva u nedjelje i blagdane pod sv. Misom. Kod svibanjske i listopadске pobožnosti naše je druživo svaku večer moralo zajedničku sv. krunicu, pjevalo Marijine pjesme i laurelanske lilanije, a u korizmi svaki utorak i petak poslije podne križni put.

Jer smo si svjesne, da mora svaki napredan katolički narod imati svoj katolički tišak, sakupile smo u našoj župi, koja nije ni velika ni bogata, 29.000 kn. za katolički tišak.

U župi smo provele akciju za sakupljanje članova Jeronimskih knjiga. Razpačala smo priličan broj molitvenika i misala. Prilikom 10-godišnjice biskupske posveće Preuzv. g. Nadbiskupa sakupljala smo duhovno blago za Preuzvijenoga. Uobiće se mnogo molimo za Sv. Oca i našega preuzv. g. Nadbiskupa, da ih Bog čuva i da im Duh Sveti dade milost, razboritost, kako bi mogli u ovim burnim i sudbonosnim vremenima što bolje vodili svetu Crkvu i što više učiniti za spes duša.

Molimo presv. Srđca Isusovo, da i nadalje blagoslive naše druživo i naš rad i neka nam podstavi duhovni napredak.

Milka Šokić, tajnica

DOPISNICA NARODNOG UPRAVITELJA APOSTOLATA MOLITVE

Dragi članovi i članice Apostolata Molitve! Mogu Vam javiti, da je opet osnovan AM u dvije župe: u Gor. Bogičevcima kod Okučana i u Zagrebu na Knežiji. U Sulješki u Bosni je AM obnovljen. Hvala Bogu! — Ima i ljudi, koji hoće da učine dobro djelo, pa nagovaraju i druge da se upisu u AM, kako sam to već višeput preporučio. Liepo je to djelo ljubavi prema Bogu i prema bliznjemu. Duše će Vas blagosloviti, a Srdeću Isusovo obilno nagraditi.

A sada želim reći nekoliko riječi članicama Djevojačkih družava.

Pred nama je, druge članice, Gospin mjesec svibnja. Članovi AM, kako znate, moraju posebno šlovati i usrdno ljubiti Bezgrješnu Djevici. Nastojite sedu u njezinoj mjesecu da se u tom šlovjanju i ljubavi utvrđite i uznapredujete. Gledajte na Srđeće naše nebeske Majke, divne Kraljice neba. Budite ponosne, što ste djece tako uživljene Majke. Ali i nastojeti svim silama da budeste dostojeće kćeri njezine. Da i na Vas gleda oko Božje sa zadovoljstvom i ljubeavlju, a ne da Vas mora gledati sa oduravanjem, s kojim Božja svetost odbija grijeh.

Zlo se, druge članice, svetom bani, majmi, prijeti, narivaće se. Ljubimice Srđca Isusova, kćeri Marijine, što ima zajedničko Bog se Belialom? Sto imaju zajedničko djece Božje, službenice Preciste Djevice s grijehom? Zato neka je grijeh daleko od Vas. Nikakvo mamljenje, nikakvi zli primjeri neka Vas ne odvuku da skrenešte s puta časli, čistoće, službe Bogu. Bog i njegova sveta volja neka je jedina pravilo! A samo fo je i sreća naše.

Hrvatske djevojke! U Vašim rukama stoji velik dio budućnosti hrvatskog naroda. Ne mojte je progoljiti! Nemojte se povadati za onim blednim bicima, koja nisu dostojna imena djevojke. Ne dajte se ni od koga ni zastrăili ni namamiti. Neke Vas zovu „zatucanima“, „uzaglupljenima“ i kako god hoće, Vi i vrednostno sačuvajte svoj djevojački, katolički i hrvatski ponos! Cule ste, kako se izvještava ženska čeljad ljudi i fuži, što ne mogu predobiti Hrvatice da im se pridruže i budu im slične... Možda ste i samo vidjeli one strašile od žene, kakvih se danas može vidjeti, i sa zgrađanjem se pitate: kako je moguće, da žena, djevojka može tako duboko pasti. I to još zvati svojim „oslobodenjem“ i „napredkom!“ Ne,

mi tekova oslobođenja ne trebamol Oslobođiti najniže strasti od uzda razbora i stegje ljudskog doslovanstva, od Božjeg i naravnog zakona, od slija i poštenja — to za nas ne znači oslobođenje, nego smrт! A mi hoćemo da hrvatski narod živi i za to tekova „oslobodenje“ odklanjam. Ne, djevojke, to ne smije biti Vaš cilj. Vaš uzor neka bude najdrevnija Božja kćerka — Bezgrješna Djevica. Nju naslijedujte. Što budeste njoj sličnije, to ćeće biti srećnije. I Vi, i hrvatski narod, buduća hrvatska pokolenja.

To Vam od srđa želi, pozdravljajući Vas i sve ostale članice i članove AM.

Vaš

Narodni Upravitelj AM

NOVE KNJIGE

UPOZORENJE: Knjige, preporučene pod gornjim naslovom »Nove Knjige« ne mogu se dobiti kod Uprave Glasnika, već samo kod izdavača, koji je označen uz svaku pojedinu knjigu. Kod Uprave Glasnika dobiju se samo ona djela, uz koja stoje označeni naslov: »Uprava Glasnika Srđca Isusova«.

© Vrtlj Presv. Srđca Isusova. Napisao Pavao Matijević, 62. str. 50 Kn. Omot sa slikom. Naručuje se kod »NADASVE«, Zagreb, Kaptol 27.

Ustanova »Naša draga svetilina«, koja se brine za Mariju Bistricu i drugu našu hodočasnitsku svetilinu i obiskuju ih svetim sličicama, knjižicama i drugim predmetima, izdaje je ovaj prvi svetak »Vrtlj« od preč. g. P. Matijevića. Ovaj mali priročnik donosi najnužnije pobožnosti u časi presv. Srđca Isusova. Tu je brodvenica, devetnica, svjetinsko slostenje, skrjeljivo molitvico, zlatna krunica i mnoge druge pobožnosti. Katolički će pak tu knjizicu sigurno radno zavoljeti, napose radi zgodnog malenog oblika i devenica.

ZAHVALNICE

PRESV. SRĐCU ISUSOVU, BL. DJ. MARUJ
I SVETIM ZAŠTITNICIMA ZAHVALJUJU:

Babića Gređa: KV za zrelen povratak sina. — Bobmajci: ZD za uslijetu molbu. — Brkić: AP za zrelen povratak supruge. — Brionić: KK za izbavljenje muža iz partizanskog roblja. — Baković: LJR za očuvanje sina u opasnosti života i za druga milosti. — Divotelević: BP za izbavljenje iz života opasnosti. — Donji Miholjac: MK za primljene milosti. — Garevac: MJ za očuvanje od odmetnika. — Hromec: SP za spas iz partizanskog roblja. —

Hrv. Zagorje: obZ za mnoge primljene milosti. — **Građanski hrvatovi:** Sl za izbavljenje iz životne opasnosti. — **Kostet:** RZ za mnoge primljene milosti. — **Kraljevac:** KB za strojni spav moje vatre i mene za vrijeme bombardiranja. — **Kraljeva Sutjeska:** AF za željenu milost. — **Krapina:** LJK za mnoge milosti. — **MM** za mnoge milosti. — **Kruševac:** MM za ozdravljenje dječaka i druge velike milosti. — **Kuce [Vel. Ostica]:** KP za uslijednu molbu. — **Martukica:** ID za primljenu milost. — **N:** NM za mnoge primljene milosti. — **Nova Gradiška:** MF za srednju operaciju. — **MC** za primljenu milost. — **Nova mjesto [Sv. Ivan Želina]:** TS za sve primljene milosti. — **Ogulin:** AF za mnoge primljene milosti. — **Osječak:** KC za sve primljene milosti. — **Osečko:** SS za pomoć u tri velike obiteljske potrebe. — **Peternac:** MI za mnoge milosti. — **JA** za pomoć u velikoj nevolji. — **AH** za srednju operaciju. — **Potok:** SI za izbraćenje. — **MB** za izbavljenje iz velike opasnosti. — **Prvaka:** FA za očuvanje za vrijeme bombardiranja. — **PQ** za ozdravljenje. — **Raven Križevac:** AS za srednju operaciju. — **Samobor:** GI za ozdravljenje i uslijednu molbu. — **Sarajevo:** ER za primljene izvanredne milosti. — **Slav. Samac:** TM za uslijednu molbu. — **Sv. Ivan Želina:** MG za mnoge milosti. — **Sv. Martin pod Šikom:** PJ za ozdravljenje bez potrebne operacije. — **Star Perkovići:** PD za primljene milosti. — **Stockerau:** JV za pomoć u teškoj bolesti i pri dve teške operaciji. — **Sumedžet:** KS za mnoge milosti. — **Stroki Polje:** TS za ozdravljenje od titusa. — **Videvec:** KM za ozdravljenje od teške rane na nozi. — **Vijević:** SK za ozdravljenje dječeta. — **Vinogradci:** TP za ozdravljenje od titusa. — **Vippoli:** JB za uslijednu molitve. — **Zagreb:** MB za ozdravljenje od upale zglobova. — **MB** za pomoć u velikoj napasti i potrebi. — **ZC** za srednjo dvostrukno pulovanje. — **AC** za primljenu izvanrednu milost. — **RD** za primljene milosti. — **ID** za ozdravljenje i srednje pulovanje. — **JH** za primljene milosti. — **DM** za primljene milosti i pomoći. — **TK** za čudesno ozdravljenje sina od teške bolesti. — **MK** za mnoge primljene milosti. — **JM** za oslobodenje od životne opasnosti. — **ZKM** za srednje pulovanje. — **MS** za ozdravljenje druge osobe i druge milosti. — **Zajec:** PS za oslobodenje od teške nepravde. — **Zlatar:** NH za srednje izpit djece. — **DŠ** za srednje pulovanje.

DAROVI

Darovi u mjesecu siječnju 1945.

VAŽNOI Nagrada za služenje sv. Mise iznosi u zagrebačkoj Nadbiskupiji: za određeni dan 1.000.- Kn, a za neodređeni dan 800.- Kn. Uprava Glasnika može stoga uvažiti samo one molbe za služenje sv. Mise koje se budu držale gornje odredbe.

Za sv. Misu: Cimerman Marija 500; Drvar Barbara 2.500; Duvandžić N. 2.500; Iverović Stjepanija 1.500; N. N. Banja Luka 1.500; Jakšić Ivan 1.500; Jurkac Ana 300; N. N. H. 1.500; Posavec Stjepan 2.000; Soban Franjo 1.500.

Za potrebe Bazilike Srdca Isusova: Curić Martin 200; Čupar Jakob 1.000; Muško Anestaziće 200; Hlavčić Josipa 150; Krovimović Anka 1.000; Marc Ivanka 100; Matković Mr. Otakar 1.000; N. N. Zagreb 100; N. N. Zagreb 2.000; Purić Stana 4.500; Rubinčić Ljubo 500; S. K. Bražinica 1.000; Vidaček Kalica 1.000; Zganjer Josip 300.

U čast Srdcu Isusova i Marijine: Abramović Josip 1.000; Čukac Antonija 1.450; Dokonal Emilia 1.050;

Dumenić T. 1.000; Habek Julijana 1.000; Ivanović Anka 500; Jakšić Ivan 1.250; Jamborečić Barica 5.500; Janeš Jana 500; Jarković Ivan 100; Komarički Terezija 500; K. K. Brlemić 400; Korenčić Antun 250; Ljubić Đurđica 500; Mavrić Oktavija 250; Pavlović Drago i Ivanka 400; Pundek Verica 500; Puškar Miljen 1.000; Šimbolec Marija 200; Španić Andro 1.000; Ugrin Katica 500; Vučenac Irma 500; Željac Ana 1.000.

U čast sv. Josipu, sv. Tereziji i Biskupu Langu: Bohaček Slava 300; Kovacec N. 1.000; Rajaković Donica 500; Z. Kn. M. Zagreb 3.000.

Za razstavljanje Glasnika Srdca Isusova: A. ud. P. 5.000; Beslak Josip 2.000; Blašković Antonija 100; Brlek Ivan 500; Buršić Jovanka 3.500; Bursalić Emilia 300; Cindrić Marija 200; Cindrić Žorka 500; Čavar Dragutin 500; Cobić Marija 4.500; Daković Ivan 300; Dubić Kuzica 500; Frace Meza 500; Frešlić Terezija 100; Galperi Ivan 500; Heramina Anka 500; Ivančević Anka 1.000; Ivezković Ljudevit 400; Kadej Marija 500; Karas Anka 300; Kraljević Marija 500; Krizmanić Mira 1.750; Krog Josip 1.000; Krušić Marija 200; Ljubić Ana 500; Lončarić Božena 500; Majeski Kalica 1.500; Marković Katarina 100; Mazi Marija 500; Molnar Bora 150; N. N. Banja Luka 2.500; N. N. Zagreb 200; N. N. Zagreb 300; N. N. Zagreb 500; N. N. Zagreb 6.000; Nezimač obitelj 150; Novak Nada 1.000; Presečki Anka 400; Pupić Lucija 3.650; Rešković Marija 1.000; Šimković Mirko 150; Šojač Marija 500; Vargić Sljepan 500; Viltković Matija 100; Volek Marija 500; Zaković obitelj 500.

Za kruh sv. Antuna: N. N. Banja Luka 6.000; Rajaković Donica 500; Soban Franjo 300,

Za fond beatifikacije Petre Barbarice: Drvar Barbara 2.000; Buranec Julija 500; Frajman Milan 500; Horvat Vjekoslava 300; Ivančević Anka 500; Ivančević Marija 500; Ivančević Marijana 500; Jurkac Ana 500; Makarević Duro 500; N. N. Nart 5.000; N. N. Zagreb 500; Rajaković Donica 500; Soban Franjo 300; Vasilj N. 5.000; Z. Kn. M. Zagreb 3.000.

Za sveteče i ulje pred »Preveritvama«: Cindrić Marija 300; Gotsal Marija 100; Zubek Ljubica 50.

Za Malo Šimelešte u Travniku: N. N. Nart 5.500.

Za dječja široštiti na Vrhovcu i u Leskovcu: Obitelj Z. Hrv. Zagorje 100.000.

POKOJNI PREDPLATNICI GLASNIKA

+ Ivka Fink, Zagreb + Katica Fugina, Pošćenik + Franjo Gjurčković, Zagreb + Valetro Glavačević, Beravci + Jana Habrić, Zagreb + Ana Haleuš, Potok + Filipin Jantol, Ludbrežke Sesvele + Antonija Janzon, Zagreb + Gabro Japec, Marija Bistrica + Duro Kovačić, Gorica + Marija Ivanović, Modriča + Martin Krznar, Margečan + Mašo Kulundžić, župnik, Sv. Peter Mrežnica + Marija Luketić, Ogulin + Pavica Pinterić, Valpovo + Josip Šimbolec, Sibovec + Nikola Štaric, Dakovo + Marija Turčić, Popovača + Rozalija Urban, Zagreb + Kalica Vuksanović, Jastrebarsko.

Pokoj vječni, daruj im, Gospodinel!

SLUGA BOŽJI PETAR BĀRBĀRĪĆ

JOŠ JEDAN OLTARI

Bio je fo u svetištu duše Petrove oltar duša u čistilištu, na koje je Petar svaki dan mislio mnogo puta i na njihov oltar stavljao svoja dubra djebla i sva oproštenja, što bi ih svaki dan zadobio. Do oproštenja je kao vjerni sin Crkve mnoga držao i svaku priliku upotrebljavao, da ih sliče. Zato bi Ofčenaš i Zdravomariju obično molio na krunicu provideno oproštenjima. Opazio je to jednom O. Pungigam, pa će ga upitati: »Zar ne ti bi rad zadobiti oproštenja?« — »Jest,« odgovori Petar ponešto u neprilici i reče: »Zar to nije dobro?« On je učinio i tako zvani »čin vitezke ljubavi« za duše u čistilištu. Tim se činom čovjek odriče u korist duša u čistilištu oproštenja i naknadne vrijednosti sviju svojih dobrih djela, pa i onih koje drugi namene za njega živa ili mrtva. Obično se ovo duhovno blago predaže u ruke Bl. Gospe, neka ga ona podieli dušama, kojima hoće, ali to

nije potrebno. Sveti je Stolica već češće preporučila vjernicima taj vitezki čin ljubavi, te ga i providila mnogim duhovnim milostima, na pr. podpunim oproštenjem kod svake sv. Pricesti.

MILOSTI PO ZAGOYORU SLUGE BOZJEGA PETRA BĀRBĀRĪĆA

1613. Durdanci (dakov, biskup.): Izbavljenje muža. K. O. — 1614. Ivanićgrad (zagreb, nadb.): Mnoge velike milosti. M. Š. — 1615. Petrinja (zagreb, nadb.): Velika milost. M. G. — 1616. Prboč (zagreb, nadb.): Mnoge milosti. Lj. P. — 1617. Orubica (zagreb, nadb.): Za sretni povratak brata i svoje ozdravljenje zahvaljuje S. B. Petru. M. Š. — 1618. Donja Vrba (dakov, biskup.): Milosti, koje sam primila po zagovoru S. B. Petra Barbarića mnoge su. Već treća godina, kako mi je sin u vojsci. Češće sam molila devetnicu za njegovo zdravlje i sreću. Hvala S. B. Petru uvek me je uslijeo. Sada u zadnje vreme nisam znala za moga sina mjesec i pol. Utekla sam se dragome Petru devetnicom i osni dan devetnice javio mi se je, da je živ i zdrav. J. E. — 1619. Zagreb: Razne milosti. Č. A. — 1620. Dubravica (zagreb, nadb.): Ozdravljenje od težke bolesti. H.

R. — 1621. Zagreb: Na putovanju bila sam u opasnosti života. U toj potrebi preporučila sam se Petru Barbariću i bila sam uslišana. Sretno sam stigla na određeno mjesto. S. K. — 1622. Đakovo: Na obje noge imala sam težke rane. Zagovorom Petra Barbarića zadobila sam ozdravljenje. M. Š. — 1623. Ilova (zagreb, nadb.): Za uslišenu molbu zahvalna sam Petru Barbariću. J. M. — 1624. Osiek (dakov, bisk.): Primljene milosti u više slučajeva. M. D. — 1625. Zagreb: Zahvaljuje na udjeljenoj milosti. S. P. B. — 1626.-1629. Zagreb: Razne milosti. I. A. — I. M. — I. M. — D. J. — 1630. Krapinske Toplice (zagreb, nadb.): Moja majka težko oboljela, te na ljudsku sudeći ne može više ozdraviti, a i olat na nozi. U velikom strahu za svoje roditelje utekoh se S. B. Petru Barbariću i moji roditelji ozdraviti. Primila sam i još mnoge milosti. J. J.

APOSTOLAT MOLITVE

OBĆA MOLITVENA NAKANA ZA TRAVANJ 1945. Da ne uzmanjka svećenika

MOLITVENE NAKANE ZA SVAKI DAN

- 1 N UZKRS * Vjera i pouzdanje
- 2 P Uzkrstni ponedj. * Mir
- 3 U Uzkrstni utorak * Očajni
- 4 S Izidor * Uzkrstna dužnost
- 5 Č Vinko Ferrer * Radnici i vjera
- 6 P Juliana * Ljubav k Presv. Srđcu
- 7 S Herman * Djevojke u opasnosti

1. NEDJELJA PO UZKRSU

- 8 N Biela nedjelja * Prvopričestnici
- 9 P Sremski mučenici * Naši državni poglavari
- 10 U Osnutak Nezavisne Države Hrvatske * Zahvalnost Bogu
- 11 S Leon Veliki * Papa i mir
- 12 Č Julije * Djelotvorna ljubav
- 13 P Hermenegildo * Hrvati u borbi
- 14 S Justin * Osjećaj pravednosti i odgovornosti među radnicima

2. NEDJELJA PO UZKRSU

- 15 N Bazilisa i Anastazija * Ranjenici
- 16 P Bernardica Mjes. zaštiti. * Djevojčice Srđca Isusova
- 17 U Rudolf * Daci u vojsci
- 18 S ZASTITA SV. JOSIPA * Svetla Crkva u buri vremena
- 19 C Timon * Smirenje naše države
- 20 P Agneta * Redovnice u bolnicama
- 21 S Anzelmo * Katolički tisak

3. NEDJELJA PO UZKRSU

- 22 N Soler i Kajo * Brojne obitelji
- 23 P Juraj * Naši vojnici
- 24 U Fidelis * Kal. Akcija
- 25 S Marko * Izbjeglice i progonjeni i razrješeni
- 26 Č Kleto i Marcellin * Zarobljenici
- 27 P Petar Kanizij * Vjerska pouka
- 28 S Pavao od Križa * Obraćenje psovaca

4. NEDJELJA PO UZKRSU

- 29 N Petar * Obnova obitelji po posveti Srđcu Isusovu
- 30 P Katarina Sienska * Redovnice

OBĆA MOLITVENA NAKANA ZA SVIBANJ 1945. Pridizanja svete po Srđcu Marijinu

MOLITVENE NAKANE ZA SVAKI DAN

- 1 U Filip i Jakob * Naši radnici
- 2 S Atanazij * Ljubav prema Mariji
- 3 Č Našašće sv. Križa * Sv. Crkva po svetu i kod nas
- 4 P Monika * Ucviljene majke
- 5 S Pio V. * Ljubav prema Srđcu Marijiniu

5. NEDJELJA PO UZKRSU

- 6 N Ivan pred Lat. vrat. * Zaroblj.
- 7 P Prosní dan Stanislav * Daci
- 8 U Prosní dan Ukažanje sv. Mihovila * Duh pokora
- 9 S Prosní dan Orgur * Mir u svetu
- 10 Č UZASASCE * Vjera u drugi život
- 11 P Franjo Hieronimo * Psovači
- 12 S Pankracije * Vojnici u borbi

6. NEDJELJA PO UZKRSU

- 13 N Robert Bellarmino * Profesori
- 14 P Bonifacije * Sveučilišna mlađež
- 15 U Izidor * Ratom pogodeni seljaci
- 16 S Ivan Nepomuk * Mjes. zaštitnik * Izpovjednici
- 17 Č Paskal * Slovanje Euharistije
- 18 P Venancij * Pouzdanje u Srd. I.
- 19 S Petar, Celestin * Ranjenici

DUHOVSKA NEDJELJA

- 20 N DUHOVI * Naši državni poglavari
- 21 P Du h o v . p o n e d j . * Ucviljeni
- 22 U Du h o v . utorak * Širočad
- 23 S Duško Dežiderij * Naši svećenici
- 24 Č Bl. Dj. M. Pomoćnica kršćana * Pouzdanje u Bl. Gospu
- 25 P Kvalte Grgur VII. * Papa i mir
- 26 S Kvalte Filip Neri * Naši biskupi

1. NEDJELJA PO DUHOVIMA

- 27 N PRESV. TROJSTVO * Vjera u Hrvatskoj
- 28 P Augustin * Uništene obitelji
- 29 U Marija Magdalena de Pazzi * (Neće) redovnice
- 30 S Feliks * Apostolat Molit. kod nas
- 31 Č TIELOVO * Cesta Pričest!

Za članove Apostolata Molitve: Podpun oprost jednog petka i još po volji odabranog dana. Na dan naknadne svete Pricašti. Na blagdan mjeseca zaštite. — Za članove Bratovštine Srđca Isusova: Podpun oprost prvog petka i prve nedjelje te još jednog po volji odabranog dana.

POSTARINA PLACENA U GOTOVU

+ G. 54 = LIJANJ - PROSINAC 1945 = BR 6-12 +

GLASNIK SRCA ISUSOVA I MARIJINA

GLASNIK SRCA ISUSOVA I MARIJINA

GLASILLO APOSTOLATA MOLITVE
Hrvatski Katol. obiteljski list
izdaje s dopust. Crkv. oblasti
Apostolat molitve u Zagrebu
odgovorni urednik: S. Dragičević
 (zagreb I-147 — Palmotičeva ul. 33)
UPRAVA: ZAGREB — Palmotičeva 31
GOD. PREDPLATA ZA GOD. 1946.: 80 DIN
 ČEKOVNI RAČUN POŠT. ŠTED.: BR. 33.896
TIŠKARA »GLASNIK« (IVAN NIKOLIĆ)
 ZAGREB — Palmotičeva ulica 33

LIPANJ - PROSINAC 1945.

U OVOM BROJU PROČITAJ NAJPRIJE

→ Očećanje Srca Isusova za jakost
u pohvataima na strani 88

A ZATIM

→ Ljubimo svetu Crkvu	84
→ Narod željan sv. Mise	91
→ Glad i žđa za pravdom	92
→ Advent - Došaće	94
→ Bezgrješnoj	99
→ Da je barem lakši	100
→ Ah, ja društva!	101
→ Na vratu utjeche	103
→ Krist, život među nama	104
→ Prijatelji Srca Isusova + J. Vrbanek D. I. - + J. Predragović D. I. 106	
→ Kako Srce Isusovo nagradjuje one, koji za nj rade	107
→ Psovka, psovka	108
→ Sluga Božji Petar Barbarić	111

Knjižice za vjersku pouku i izgradnju
 Knjižice izlaze u nevezanim razmacima. Izdaje Uprava »Glasnika Srca Isusova i Marijina«, Zagreb I-147, Palmotičeva ul. 31

1. Osobna posveta Srcu Isusovu, — II. izd.
 2. Kršćni put. Krupna slova. — II. izdanje.
 - 3-4. Mala služba. Priročnik za prve pelke.
 5. Srce Isusovo i djeca. Osobna posveta djeca Srcu Isusovu.
 - 6-7. Suvremena pomoć obitelji. Sreća i mir u obitelji po posveti Srcu Isusovu.
 8. Papa Euharistije. Život velikog Pape Pija X.
 9. Kravati i ljaljan. Povijest mučenice za svetu Ćistoču Marije Goretti.
 10. Ura klanjanja presv. Oltarskom Sakramenu. Mali priročnik za klečanje.
 11. Muž i žena. Mali katekizam za zaručnike, i bračne drugove. — II. izdanje.
 12. Mali Mijo. Povijest malog palnika, koji je po patnji postao veliki apostol.
 13. Dodite — blagujte. Vrlo važno za sve, koji se usiručavaju idći na sv. Prcst.
- Uprave »Glasnika Srca Isusova i Marijina«, Zagreb I-147, Palmotičeva ul. 31.

GLASNIK

SRCA ISUSOVA I MARIJINA

u godini 1946. izlaziće redovito svaki mjesec. Godišnja preplata (za one, koji je podmire do konca veljače): 80.— Dinara.

KALENDAR

SRCA ISUSOVA I MARIJINA

ZA 1946. GODINU

Izadi će pred Božić. Cijena bit će po svoj prilici oko 25.— Dinara. Naruči ga čim prije, da će ne ostane bez njega.

Uprava »Glasnika Srca Isusova i Marijina«, Zagreb I-147, Palmotičeva ul. 31

DVA SRCA

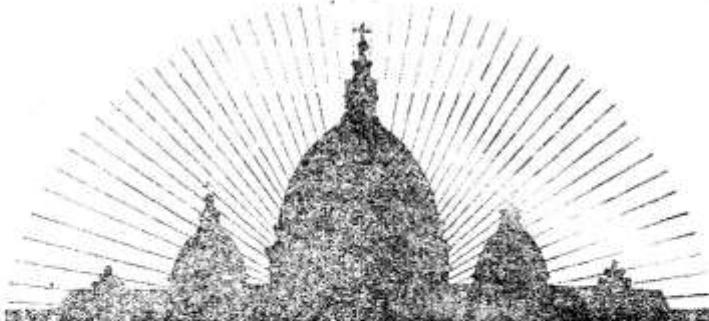
DVA ZNAMENJA KRŠĆANSKOG POUZDANJA

»I On mi je izjavio, da je ova pobožnost zadnji pokušaj nje-gove ljubavi, koja želi priteći u pomoć ljudima u ovim posljednjim vjekovima.« Te je riječi zapisala velika učenica presv. Srca Isusova sv. Margarita Marija Alacoque opisujući prvu veliku objavu božanskog Srca Isusova. Spasitelj dakle, otkrivajući nam svoje Srce, želi tim skrajnjim sredstvom osvjeđaći ljudе, koliko ih ljubi, i taknuti tim nježnim znamenjem svoje ljubavi naša tvrda srca, da se prenemo iz nehaja i mlačnosti, koja nas sputava i guši u nama božanski život milosti. Na tom plamenu božanske ljubavi želi Spasitelj, da se zapale sva ljudska srca i počnu ljubiti njegovu zapostavljenu, a prečesto i prezrenu ljubav. Taj plamen želi uništiti u ljudskim dušama svaki grejh, to najveće i jedino pravo zlo, i zaodjeti ih svakom krepošću božanskoga života. I Bogu hvala, već gotovo tri stoljeća osvaja Bog po znamenju presv. Srca svoga Sina ljudska srca, koja u Isusovu Srcu nalaze zaklon u živoftim borbama i patnjama i uzor svetosti.

No u naše vrijeme Spasitelju kao da ni to još nije doslajalo. Njegovo je Srce ljudsko, ali i božansko, pa kao da se bojao, da ne bi sjaj njegova božanstva napunio koga strahom i plahošću i tako ga odbio od tog dobroštivog utočišta — poslao nam je svoju presvetu Majku u pomoć. I Ona je onda otkrila nama ljudima svoje majčinsko bezgrješno Srce i tako nam pružile ruku, da nas vodi k Srcu svog božanskog Sina. Sada se eto ne treba nitko plašiti, da digne oči prema Srcu Božjega Sina, jer može uvijek biti siguran, da ga na putu k Bogu vodi majka, koja ima Srce puno majčinske ljubavi i sućutnog razumijevanja za patnje i boli sve svoje ljudske djece.

Pa je stoga evo i »Glasnik« pošao ponovno u hrvatske katoličke domove pod imenom i pod znamenjem dvaju Srdaca, Isusova i Marijina, da pod majčinskom zaštitom Marijina Srca napuni sva hrvatska srca vjerom i pouzdanjem u pomoć i dobrotu Srca Isusova pa ih onda zapali velikim žarom ljubavi, da po tom božanskom Srcu i žive, a po uzoru bezgrješnog Srca svoje nebeske Majke.

To je želja »Glasnika Srca Isusova i Marijina«. A po milosti tih dvaju znamenja ljubavi neka tako i bude.

LJUDIMO CRKVU KAO KRIST

MOLITVENA NAKANA APOSTOLATA MOLITVE ZA PROSINAC 1943.

Putevem iz Jeruzalema u Damask žuri mlad čovjek s nekoliko pratilaca. Zuri se, nešto ga tjera, nestrpljivo hoće da stigne onamo što prije. U srcu mu kipi mržnja, bijes. — Već su blizu Damaska. Još malo... Najednom sinu s neba neko silno svijetlo. Čovjek se sruši na zemlju. I začu glas: »Savle, Savle, zašto me progoniš?« Savao drhčući i sav u strahu upita: »Tko si ti, Gospodine.« Ne zna, kakvo bi to čudno biće bilo, koje da on progoni. On progoni kršćane, ali tko je ovo? A glas mu odgovara: »Ja sam Isus, kojega ti progoniš...«

Dobro nam je ta zgoda poznata. Savao, oduševljen Izraelac, misli, da mora bez milosrda progoniti i ubijati, istrijebiti prve kršćane, a Isus ga obara na zemlju, spočitavajući mu, da nije ga progoni. I tada učini od svoga progonitelja sebi apostola. Pa je čovjek, koji je mislio, da će uništiti Crkvu, učinio za nju najviše, najviše je truda za nju podnio i znoja slio, a napokon je za nju i njenu Glavu rado dao i život svoj.

To je sv. Pavao. Prvi njegov susret s Kristom odredio je tok budućeg njegovog života: sav se žrtvovati i istrošiti za Krista i njegovu Crkvu. U tom susretaju odmah mu

Krist jasno otkriva veliku istinu i užvišenu tajnu: On i njegova Crkva su jedno te isto. Progoniti Crkvu znači progoniti samoga Krista. Dakle i ljubiti Crkvu znači ljubiti samoga Krista, raditi, žrtvovati se za Crkvu znači raditi i žrtvovati se za Krista.

Krist i njegova Crkva su jedno. Pavao je tu veliku i užvišenu tajnu jasno shvatio, duboko u nju prodro sav se stavio u njenu službu te sav za nju predan neprestano je ponavlja prvim kršćanima: »Svi ste vi jedno tijelo« (Ef. 4, 4), »Tijelo Kristovo« (1. Kor. 12, 27), a »Glava toga Tijela — Crkve — je Krist« (Kološ. 1, 18).

To tajansveno Tijelo svoje — Crkvu — Krist je ljubio, tako ljubio, da je »predao sama sebe za nju« (Ef. 5, 25) i tako ju je »krvju svojom stekao« (Dj. ap. 20, 28).

LJUBIMO CRKVU

Krist je ljubio Crkvu. A što je Krist ljubio, to moramo i mi ljubiti. Zato moramo ljubiti i Crkvu, tajansveno Tijelo Kristovo. Toga ne smijemo nikad zaboraviti. Ne smijemo zaboraviti osobito »u ovom tužnom vremenu, kada doduše mnogi, premda odijeljeni od stada Isusa Krista, ipak gledaju na Crkvu kao jedinu luku spase-

nja, ali i kad ima ne samo takovih, koji se — prezrevši svijetlo kršćanske mudrosti — na najveću svoju nesreću vraćaju k naukama, životu i uredbama staroga poganstva, a Crkvu Božju preziru i oholo neprijateljski s njom postupaju, nego šloviše imade mnogo kršćana, koji — bilo da su zavedeni bliještavom vanjstvenom zabluda, bilo da su omamljeni nasladama i pokvarenostima svijeta — ne će često puta da znadu za Crkvu, preziru je, ona im je omrznula, teška.* Tako piše prije dvije godine, u jeku rata, današnji naš Sv. 'Olac u divnoj svojoj poslanici o Tejanstvenom Tijelu Kristovu. A kako nam zatim žarkim riječima crta ljepotu i užvišenost sv. Crkve, tog tejanstvenog Tijela Kristova, čiji smo i mi udovi. Kako nas poziva i potiče da ljubimo Crkvu, tejanstvenoga Krista. Poslušajmo ga, ako smo još vjerna djeca njezina. Osobito ga moramo slušati mi, članovi Apostolata Molitve, molitvena vojska Papina. Eto, za mjesec prosinac ove godine odredio je on kao svoju posebnu želju, svoju mjesecnu nakamu, na koju hoće da se svi članovi AM osobito mole baš to: Da svi kao Isus ljubimo Crkvu, njegovo tejanstveno Tijelo.

Sva bi djeca sv. Crkve morala znati za tu Papinu poslanicu.* Svi bismo je morali proučavati i po želji i nakani Papinoj, osobito u ovim našim daniма živo si dozivati u pamet istinu o

tejanstvenom Tijelu Isusovu te prema njoj udešavati svoj život i vladanje.

KAKO CEMO LJUBITI CRKVU?

Prije svega neka nas duboko prožme svijest, da smo i mi djeca sv. Crkve, da smo udovi tejanstvenog Tijela Kristova. Tako smo i mi sastavni dio toga Tijela, pa prema tomu posvećeni, sveti. Budimo ponosni na to uzvišeno plemstvo svo-

je i čuvajmo ga više od ičeg drugoga. Čuvajmo i njelimo u sebi život milosti, čisto srce i dušu. Poslušajmo kako sv. Pavao opominje Korinčane da se čuvaju bludnosti: »Zar ne znate, veli im, da su vaša tjelesa Kristovi udovi i da ne pripadaju više vama? Tijelo nije stvoreno za nečistoću, nego za Gospodina, a Gospodin voli vaše tijelo kao i svoje!« (1. Kor. 6, 15). Ta misao mora nas voditi u životu, a ne propisi ni običaji bezbožnog i pokvarenog svijeta, nagoni neuređenih požuda i došaptavanja nečistog duha. Mi moramo živjeti kao djeca svestra Boga čisto i sveto, jer »to je volja Božja: vaše posvećenje«, opominje nas i opet sv. Pavao (1. Sol. 4, 3).

Nemojmo se stidjeti svoje vjere. Nemojmo se strašiti priznati je gdje to treba. »Tko se odreće mene pred ljudima, i ja će se odreći njega pred andelima Božjim!« (Luka 12, 8).

Ako ljubimo Krista, moramo ljubiti i onoga, koga je Krist postavio da u

* Poslanica o Mističnom Tijelu Kristovu može se naručiti kod Nakladne knjižare »Marulić« Zagreb.

ime njegovo upravlja Crkvom — Sv. Oca, Papu. Ako smo pokorni Kristu, moramo slušati i njegova zamjenika Papu. Ne smijemo biti nehajni za ono, što nas on uči i što od nas traži. A isto tako moramo — kako nas Papa opominje — »časno i s dužnim poštovanjem susretati (i ostale) duhovne pastire: biskupe i svećenike, koji će jednom polagati račun za naše duše«. Moramo se »pokoravati crkvenim zakonima i čudorednim zapovijedima, pa makar nam one bile i teške.«

Zatim, uči nas Sv. Očac u svojoj poslanici, treba da nam bude milo sve ono, što nam sv. Crkva pruža da nam pomaže u čuvanju i njegovanju našeg nularnog života: To su u prvom redu sv. sakramenli, pa liturgija, blagoslovine, crkveni blagdani, pjesme, razne pobožne vježbe, sve ono, čime nas naša dobra Majka hrani, tješi, razveseljuje i daje naše pameti k nebeskim stvarima.

Preva ljubav prema Kristu i Crkvi silit će nas da taj život milosti i u drugima, koliko nam je moguće, čuvamo i promičemo. Savjetima, opominjanjem, molitvom. Osobito roditeljima slavlja Sv. Očac na srce da se brinu za »najnježnije udove tejanstvenoga Tijela Kristova, koje je on njima povjerio. To su djeca, čija se nevinost može danas tako lako upropastiti i čija se nježna duša može kao vosak oblikovati.« Sv. Očac ih žarko potiče, za ljubav Isusa Krista i Crkve, neka posveće najveću brigu, da bi ih očuvali »od svih mogućih zamki, u koje mladež može dandanas tako lako upasti.«

To možemo uzeti kao prvi stupanj naše ljubavi prema Crkvi.

A zatim drugi stupanj: Moramo se zanimati za sve, što sv. Crkva proživljava kod nas i po svi-

jetu. Sve se to i nas liče, sve je to i naša stvar. Zato nam to ne smije biti svejedno.

Kako smo čuli na početku, Krist je izjednačio svoju Crkvu sa samim sobom. Eto nam dakle mjerila u prosuđivanju. Ako Crkva trpi, Krist trpi; ako se Crkva veseli, Krist se raduje. Ako je Crkva progonjena, Krist je progonjen. Biti neverjan Crkvi znači biti neverjan Kristu; ne slušati Crkve znači biti neposlušan Kristu, koji sam reče: »Ako iko ne sluša Crkve, neka ti bude kao neznabozac i carinik« (Mat. 18, 17). Tko se odijelio od Crkve, odijelio se od Krista, Puta, Istine i Života, on je loza odrezana od čokota (v. Ivan 15, 5), osudena da uvegne i osuši se.

Treći stupanj ljubavi za Crkvu neka bude naš rad, naša pomoć Crkvi.

Što mi možemo učiniti za Crkvu? Sv. Očac nas poučava, da možemo činiti djela milosrđa, trpežiti i moliti se. Tako je za Crkvu radio Krist, tako moramo raditi i mi. Svaki na svoj način i prema svojim silama i mogućnostima. Ali raditi moramo. »Udovi se moraju brinuti jedan za drugi« veli sv. Pavao (1. Kor. 12, 25). Revna djeca Crkve to i čine. Neki se sasvim posvećuju službi Crkve i njezinih udova; to su svećenici, pa

Tko ljubi Krista, taј će njegovu nauku i duh provesti u svom životu, pa će:
1. grješnika pokarati,
2. neuka poučiti,
3. dvoumoga dobro svjetovati,
4. tužna utješiti,
5. krivicu strpljivo podnositi,
6. uvreditelju oprostiti,
7. za žive i mrtve Boga moliti.
(Duhovne djela milosrđa)

redovnici i redovnice. Misionari žrtvaju i cito svoj život. To ne mogu svi, to čine od Boga odabранe duše.

Drugi pomažu materijalno potrebnim udovima. To su dužni činili svi, koji samo mogu. Osobito danas, kada su nevolje tako velike. Ljubili se moramo ne samo »jezikom i riječima, nego djelom i istinom«, kako nas opominje sv. Ivan apostol (1. Iv. 3, 8). Najblizi neka nam budu najpotrebniji, koje i nas Spasitelj osobito ljubi, a to su bolesni, siromašni i drugim nevoljama prilisnuti. Tko pak ne može činiti tjelesnih djela milosrda, taj će moći vršiti barem duhovna, a ta nisu manje važna.

Ali drugo i treće, što je Krist činio za svoju Crkvu, možemo svi bez iznimke: trpjeti i moliti se.

Sv. Otar poziva sve vjernike — dakle članove AM u prvom redu — da ne damo da nam trpljenje i patnje budu uzaludne, jer njima možemo stići neprocjenivo blago, ako ih s pogledom u nebo strpljivo podnosimo, i veoma mnogo koristili i pomagati sv. Crkvi, ako ih iz ljubavi za nju prikazujemo, pa tako i mi poput sv. Pavla »nadopunjujemo patnje Kristove u tijelu svom za Tijelo njegovo — Crkvu« (Kološ. 1, 24).

A isto tako pokazujemo svoju ljubav i time, što ćemo se za Crkvu moliti. Za sve njezine udove i sve

Tko ljubi Krista, taj će njegovu nauku i duh provesti u svom životu, pa će:

1. gladna nahranići,
 2. žedna napojiti,
 3. gola odjenuti,
 4. gosta primili,
 5. sužnja otkupiti,
 6. bolesna pohoditi,
 7. mrtva ukopati.
- (Tjelesna djela milosrda)

njezine potrebe. Tako treba da se molimo u prvom redu za vidljivu glavu Crkve — Sv. Oca. Njega tiše brije i patnje cijele Crkve, sviju udova tajanstvenog Tijela Kristova rasijanih po čitavom svijetu. Mi mu moramo svojom molitvom u tomu pomagati. Sam Isus se molio za Petra, prvog Papu, a kad je ovaj bio u tamnici, čitava »crkva se gorljivo molila za njega Bogu« (Dj. ap. 12, 5). Tako se moramo i mi uvijek moliti za Papu. A isto tako moramo se moliti i za biskupe i svećenike, Papine pomoćnike, a naše neposredne duhovne pastire.

Zatim, kako Papa, kao brižni otac cijele Crkve, nabraja treba da se molimo i žrtvujemo za sve ljudе. Naša ljubav mora obuhvaćati čitav svijet: sve narode i sve rase.

Molimo se dakle za sve vjernike. Napose za grješnike, mrtve udove Tijela Kristova, da u njima opet prostruji divni život milosti i nutarnje sreće. Molimo se i za one, koji se istom pripravljaju da uđu u Crkvu. — Za odjeljene udove Tijela Kristova, da nadu put u ovčarnicu Kristovu. — Za one, »koji su je ostavili, da se u kuću očinskog brzo povrate, da od bijede i glada ne poginu« (crkvena molitva). — Spominjimo se u molitvama patničke Crkve: svoje braće u čistilišnim mukama. — Šaljimo svoje prošnje za nesreće pogane, koji su još izvan Crkve, ali je Krist i za njih umro, i oni su »zajedno s nama pozvani k istom vječnom spasenju.« — A napose još hoće Sv. Otar da se molimo »za sve one, koji upravljaju kormilo narodâ,« da »uzljube mudrost« i vladaju pravedno prema načelu »mir je djelo pravednosti«, da na njih ne padnu strahovite prijetnje Duha Svetoga, (v. Mudr. 6, 4—10), pa da tako i Crkva »uzmognye provoditi tih i miran život.«

To je elo ljubav. Ona na sve misli,

za sve se brine. Tako je svoju Crkvu ljubio Krist, tako je moramo ljubiti i mi, ako smo učenici Kristovi.

Mislimo, da ne možemo bolje ni ljepeše završiti ovaj članak nego je Sv. Otcav završio svoju poslanicu: sa željom i molitvom, da nam Bl. Djevica Marija isprosi veliku i istinsku ljubav prama sv. Crkvi. Ona je rodila Isusa, Glavu Crkve, ona je pod križem, kao kraljica mučenika, najviše s njime trpjela za otkupljenje svijeta, za Crkvu, tajanstveno Tijelo Isusovo, »nadopunjivoći« bolje nego itko što je manjekao pažnjama Kristovim. Neka i nama isprosi veliku ljubav, da i mi neprestano i rado molimo i trpimo za Crkvu, tajanstveno Tijelo Kristovo.

a-r

TKO ČITA I SIRI
GLASNIK SRCA ISUSOVA
I MARIJINA
RADI ZA BOŽJE KRALJEVSTVO

POGLEDAJ, MOLIMO,
GOSPODINE,
NA OVU SVUJU OBITEJJ.
ZA KOJU SE
NAS GOSPODIN ISUS KRIST
NIJE USTITUCAVAO
PREDATI U RUKE ZLIKOVACA
I PODNIJETI
SMRT NA KRIŽU.
(iz Službe Velikog tjedna)

POMOĆNIK U POSLU

PETO OBECANJE SRCA ISUSOVA:

IZLIT CU OBILAN BLAGOSLOV
NA SVE NIHOVE POTHVATE

O kako smo si bili dobril! Kako srdačno dobri i povezani!

Susreo sam se s njim kao slučajno. Na prolazu kroz ono selo, u kome je on službovaо. Onda me zaustavio, priповедao o svom radu, o uspjesima i neuspjesima, o osnovama za buduće dane, — a pripomenuo je nešto, koliko se sjećam, i o bojaznima... o strahu pred pothvatom, koji se mogu odjednom urušili,

Baš je bio započeo raditi s Mladićima. Lijepo. Oduševljeno. Mladenački. Znao ih je oduševiti. Jače zahvatili i držali uza se.

U tom je možda i ležao početak loma i tragike.

Više je nastojao oko toga, da mlađi ljudi budu povezani uza nj, a manje je išao za tim, da budu isključivo Kristovi. I, naravno, kad je on od sebe odvalio i dao sve, što je imao i mogao, osjetila se u društvu neka, reko bih sluden i praznina. U tom trenutku razočaranja i beznađa napisao mi pismo. Opisao mi sav svoj rad u društvu, sve potreškoće, sve bure — i završio ovako:

»... sada se, prijatelju, mislim sašvim povući i preslati sa svakim radom. Sve više i više uvidam, da me ljudi pravo ne shvaćaju. Izvrću na zlo moju dobru volju i očajno sumaću svaku moju nakanu. Već šapću, da ni

ja nisam puno pametniji od njih, da ih nemam u čemu poučavati, da... Šta će dalje izbrajati? Da sam im nesnosan! Eto, to se govori.

Znaš li, kako mi je? Ko čovjeku, koji se izgubio na putu. Sve mi postaje sivo, ledeno, besmisleno... Za to sam se toliko mučio, toliko bđio i žrljavao se... Za to...

Zbogom, prijatelju!

Oprosti! Piši mi! Moli za me!
Tvoj Petar.«

Odgovorio sam kratko:

»Prijatelju!

— U ono vrijeme probori Isus i reče: Slavim Te, Oče; Gospodine neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i razumnih, a objavio male-nima. Da, Oče, jer je tako bila tvoja volja. Sve je meni predao Otac moj...

Dodile k m e n i svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja će vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na sebe i naučite se od mene, jer sam krofak i ponizan s r c e m , i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj sladak i breme je moje lako (Mt 11, 25-30).

Je li to i nama objavljeno, prijatelju? Jesmo li svjesni te silne istine, da je Otac sve predao Sinu i da mi Kristu ništa od toga ne smijemo uskratiti? I to — da svi moramo dolaziti na izvore njegova Srca, kamo je uputio žednu Samaritanku? I to — da svaki svoj pothvat svežemo uz taj svemoćni i nepomični složer — uz njegovo Srce? I to — da svako svoje djelo zidamo na njemu — u gao-nom kamenu — Srcu Božjega Sina?

Ništa više, prijatelju!

Ili tako raditi —

ili — »zaplijuti pljusek i navali bu-jica, i dunuše vjetrovi, i udariše na

kuću..., i pade, i sasvim se razvali!«

Pišem! Praštam! Molit ću se!
Tvoj prijatelj.«

Na to mi je on odgovorio iza dva mjeseca. Bože dragi! Kako su divno zvučale njegove vedre riječi! Kako uvjerljivo! Kako sretno!

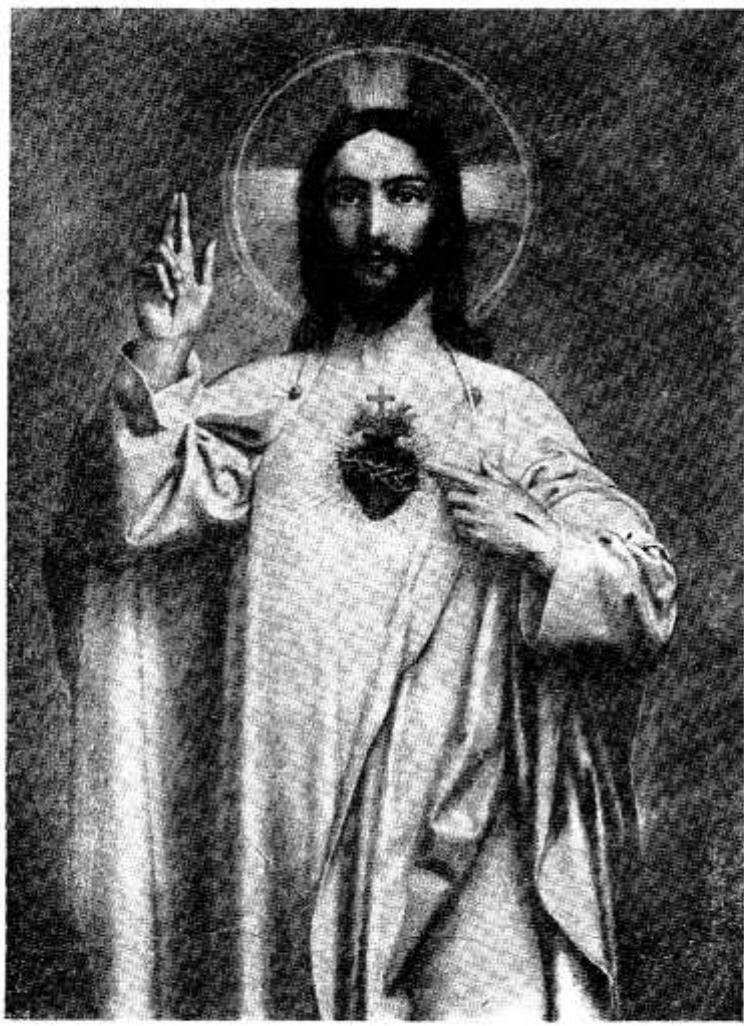
»Sad znam. Nešto i iz Tvoja pisaca. Nešto, velim. Najviše sam doznao iz vlastita iskustva. Hoćeš li se čuditi? Nemoj, molim te. Ne čudi se. Ovo, da je društvo opel proradilo, da sam iznova sav u velikom poslu oko njihove izgradnje, da sve više i sve bolje shvaćamo život žrtve, liturgije, Euharistije i pravoga apostolata — to nije, vjeruj mi, moje djelo. Pa znaš i sam, kako sam prije dva mjeseca kukavno pobjegao sa sred srijede bojišta. Onda sam nakonio sve napustiti — i ostati — neplodnim učiteljem.

Isus me je — hvala mul — poučio i izliječio.

I pomogao mi, braće, pomogao — ma šta govorim? On je sâm sve ovo izveo! On sâm!

Otkad smo počeli napose šlovali njegovo ranjeno Srce, sve je krenuto na desno. Kažem ti — svel i revnost se razgranala, i psovke ponestalo, i krčma opustjela, i bećarluk popustio. A crkva se sve više puni i puni. Dečki prvi na ispunjaj, najrevnije na Prcest. Oni zatiru svako zlo. Oni promiču svako dobro. Oni postaju, i to mi župnik svakodnevno opetuje, prava Katolička Akcija. Prava — prema namisli našeg Svetog Oca. To je, eto, djelo onoga Srca, za koje si mi pisao, da je složer svakog pol-hvata i ugaoni kamen svake kršćanske gradnje.

Hvala i Tebi na savjetu, ali kudikamo veća hvala Probodenom Srcu, koje je probudilo naše uspavane sna-ge i našu zamrлу ljubav.

S preporukom u molitve
ostajem u Božjemu Srcu
Tvoj prijatelj.

Da li sam iza toga pisma, Bože dragi, da li sam iza foga pisma bio srećan? Jesam li osjetio puno zadovoljstvo nad pobjedom Isusovom? Nad pobjedom — velikom i milosrdnom pobjedom njegova Srca?

Jesam.

Ali mi je to veselje natrunila gorčinom pomisao, da bezbrojni ljudi — uhvaćeni nevoljom — ne snalazeći se u radu, osobito u katoličkom radu — da bezbrojni ne znaju za tu tajnu uspjeha.

Kolikima pristaju snažne riječi iz knjižice: *Manele in dilectione mea — Ostanite u mojoj ljubavi* (10. str.):

»Obraćati Srca! Eto, to je tajna apostola. Koliko li ima ispraznih propovjednika Evangela u Crkvi Božjoj, a kako malo apostola... Vrlo malo, jer je malo onih, što znadu tajnu!... Da Isusu duše privedeš, treba ti vještine, koja se ne uči u školama, koja se ne studira u govorničkim knjigama, nego jedino u Srcu Učiteljevu. To je umjetnost saopćivanja onoga, što je božansko. To je sveta toplina, koja prodire u dubinu savjesi zajedno s milošću Gospodnjom, koja »trga i ruši, izgrađuje i sadi« (Jer. 1, 10).... Samo u prestatkom Isusovu Srcu, jer je on fakto obećao, nalazi se tajna...«

Prijatelji Srca Isusova! Vi to već znate. Hvala Bogu!

A vi, koji ne znate, gledajte da naučite.

Zagrabite na Izvorima Božjega Srca! Tom vodom milosti i milosrda zaliže sve, što je suho — operite sve, što je nečisto — napoje sve, što izgara od žedel! Eto vam velike tajne uspjeha!

Mijo Škvorc D. I.

NAROD ŽELJAN SVETE MISE

U jednom selu, na našem otoku Krku, dolazi župnik samo jednom na mjesec da služi sv. Misu. Put je do toga sela veoma naporan. Valja prijeći preko brijege, a na tom putu bije čovjeka zimi ljeta bura, a ljeti prži velika žega. Nijedan svećenik, pa bio on i zdrav i jak, ne može na toj župi dugo izdržati. Zato se župnici često i mijenjaju.

Pa ipak je taj narod duboko prožet svojom vjerom, vrlo dobar i bogoljuban. Oni dolaze redovito u crkvu svake nedjelje i blagdana, i kad nema svećenika. U deset sati je crkva dupkom puna. I započne pobožnost. Najprije izmole krunicu i obave kržni put. Onda pred glavnim oltarom mole misne molitve. Pjeva se poslanica i evanđelje. U korizmi pjevaju Gospin plać. Na glavne dijelove »sv. Misu« na »Sveti« i »Podizanje« zvone zvona. Još pjevaju druge crkvene popijevke. Obavljaju se i devetnice u čest Srcu Isusovu, Majci Božjoj, sv. Josipu i drugim nebeskim zaštitnicima. Pomole se i za svoje pokojne. U svibnju se obavi i svibanjska, a u listopadu listopadsko pobožnost. U podne zazvoni zvono, svi izmole Andeo Gospodnjeg i razdu se kućama.

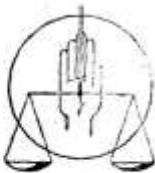
U drugim nekim rasijanim selima narod se u nedjelje i blagdane sakuplja u svoju kapelu te molji krunicu i druge molitve. A oni, koji zbog starosti ili bolesti ne mogu doći u crkvu, mole se Bogu i prela Misu kod kuće pred kojom pobožnom slikom.

Jednom biskupu dolazili bi u mirno doba seljaci i molili ga, da im barem za Božić i Uskrs pošalje svećenika, koji će im misiti i podijeliti sviće Sakramente. U toj je naime biskupiji bila nestaćica svećenika.

Tako eto čini vjerni kršćanski puk, kad nema svećenika, za kojim on toliko žudi.

U ovim našim danima, kad je nestaćica svećenika još veća, neka vjernici, kojima nije oduzeta ta utjeha, budu Bogu zahvalni na njegovu daru. Neka poštiju svećenika i koristi se tim darom Božnjim. A neka se u svojim molitvama sjele i one svoja braće, koja nisu tako sretna kao oni. Neka se mole za svećenike. A oni, koji su bez svećenika, neka se ne zapuste. Neka se ugledaju u ove pobožne i čestile kršćane, o kojima nešto pripovijedamo. A neka ne zaborave ulicati se Bogu, Bl. Gospu i sv. Josipu, da nam pomognu i u toj našoj velikoj potrebi. Osobito u nedjelju i blagdanu, kada zbog nestaćice svećenika ne mogu slušati sveće Mise, neka se mole i za svećenike. A neka učine i drugo što, eko mogu.

S. Dragičević D. I.

GLĀD I ŽĒDA ZA PRAVDOM

»Blago onima, koji gladuju i žedu pravde, jer će se nasiliti« (Mt 5, 6). To je četvrtlo Isusovo blaženstvo. A svijet baš protivno hvali: »Blago tebi, kad se možeš najesti i napiti i naužiti svake sreće ovdje na zemlji, jer iza smrti i onako nema ništa više očekivali!« No Spasitelj ovakovima dovikuje: »Teško vama, koji ste sada siti, jer ćete gladovati!« (Lk 6, 25).

SIROMAŠNI LАЗAR

Pratilica siromašnih je glad i žeda. Teško je to podnosići, ali Bog i to dopušta, da nas kuša. Blago onima, koji su strpljivi u bijedi i nevolji te ostanu ipak Bogu vjerni i zahvalni. To je prva vrsta gladnih i žednih. En siromašnog Lazara, kako bogudođano podnosi glad i žedu. Takih Lazarima dosta na zemlji. Oni na zemlji primaju »zlo«, ali se iza smrti »tješe«, dok naprotiv nemilosrdni bogataši ovdje, za života, uživaju i nezahvalno »primaju dobara«, ali ondje se iza smrti muče. No Bog već i ovdje za života svojima pomaže, kad se s pouzdanjem i vjerom obrate njemu, te im daje »hranu na vrijeme«, a oni »se nasile dobara« (Ps 103, 27). »Blagovat će ubogi i nasilit će se; i hvalit će Gospodina« (Ps 21, 27). No svakako u nebeskoj domovini ne će biti ni glada ni žede, nego »vječna gozba«, koja nikad ne dotuži, koja krije pi i veseli srce neopisivim radostima.

BLAŽENA POKORA

Blaženi su i oni gladni, koji se odriču i dopuštenog uživanja te si uskraćuju od hrane, umjereni su, poste, ne piju, makar i žedni bili, uzdržavaju se od opojnih pića. A to sve čine ili da dobiju oproštenje grijeha, da zadovolje za učinjene grijeha, da ukrote svoje strasti, da ispose koju milost ili da mogu nahraniti druge potrebitnije. I to su gladni i žedni, pa će i njih Bog utješiti. To su pokornici, koje će pokora sigurno dovesti u nebo. Oni će već i na ovom svijetu osjetiti pravi duhovni užilak i utjehu, a na drugom svijetu slavu, te će klijati poput velikog pokornika sv. Petra Alkantarskog: »O blažena pokora, kojom sam zasluzio toliku slavu!«

GLĀDNI RIJEĆI BOŽJE

Gladni, to su oni, koji teže za pravom istinom, pravdom i svetlosti, koji više mare za nebeskom hranom riječi Božje, nego za zemaljskim i tjelesnim dobrima, prema Isusovim riječima: »štite najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu, i sve će vam se ovo dodati« (Mt 6, 23). To su oni, koji idu rado u crkvu, da čuju i prime u se riječ Božju. Pozorno slušaju evanđelje i propovijed, da im ništa ne izmakne, gledaju nahraniti gladnu svoju dušu nebeskom hranom. To su oni, koji željno čitaju nabožne časopise od početka do kraja: sve ih zanima, sve im dušu hrani, pa teško bičekuju, kad će opet izaći slijedeći broj. Ili radije čitaju duhovne knjige nego zabavne. Puno čitaju Sveti Pismo, odobreno od crkvene vlasti, osobito Novi Zavjet, veliku utjehu i obilnu hranu nalaze u zlatnoj knjižici »Naslijeduj Krista«, u životopisima svetaca i u drugim dobrim knjigama, koje im otkrivaju uzvišene tajne naše vjere i uče ih dobru.

GLADNI

NEBESKOGA KRUHA

Sretnih li onih, koji žude za nebeskom manom, za Euharistijom! Dobro se dijele raduje, što će brzo pristupili k prvoj svetoj Pričestli. Željno iščekuje taj najsretniji dan i već sada odlučuje, da će odonda često pristupiti k stolu Gospodnjem. Po-božni će vjernici često, pa i svaki dan, doći k oltaru, da nahrane dušu anđeoskim kruhom. Bogoljubni će bolesnik u dugotrajnoj bolesti žudjeti za Euharistijom, da ga utješi i okrijepi u bolima, pa će brižno nastojati da primi sv. Pričest kao popudbinu za put u vječnost — tako važan, tako pogibeljan... Ovi »gladni« će se nasiliti i umirili u Gospodinu, da ništa više ne će željeti na svijetu, a istom u nebu... A tko nema glada za Euharistijom, znak je, da je u duši bolestan; kao što je ozbiljno bolestan onaj, koji izgubi svaki tek. Oni još gladuju i želaju pravde, koji žele uvijek u svemu izvršiti svelu volju Božju, koji vrše dužnosti svoga staleža u svakoj zгодi i nezgodji. Nadalje oni, koji žele i nastoje, da se proširi slava Božja i da dođe njegovo kraljevstvo. Napokon lu spadaju i oni, koji čeznu za nebeskim blaženstvom. »Želim umrijeti i biti s Kristom« (Fil. 1, 23).

Nasilit će ih Bog. Dat će im milost, duhovne darove, svjetlost i jakost u dobru, napredak u krepštima. Potpuno će ih zasiliti Bog u budućem životu. »Bit će sít, kad se pokaže slava tvoja« (Ps 17, 15).

TEŠKO SITIM

»Teško vama koji ste siti, jer čete gladovati.« To su oni koji u obilju zemaljskih dobara zaboravljaju dati Bogu slavu, a bližnjemu se smilovati. Sjetimo se onog bogataša u evanđelju, koji se svaki dan gostio, a Lazaru se nije smilovao. Jednog je dana osvanuo u paklu, gdje nije dobio ni kapi vode, da si raskladi jezik. Ovakovi »siti« ne mare za crkvu, sv. Misu i Pričest, molitvu, milost, krepšt, riječ Božju, sve-

te knjige, a nebo prepustaju »babama i vrapcima«. Ali teško njimal Već na ovom svijetu čute gorčinu, dosadu i razočaranje, a na drugom će se svijetu naći pred zatvorenim vratima nebeske gozbe, pa će morati ostati u skrajnoj tami, gdje će biti pleč i »škripanje zubima.« *

Blago dakle onima, koji gladuju i želaju za istinom, pravdom, duhovnim i nebeskim dobrimal. Znak je to zdravlja i krepkog života u duši. Ove će sam Bog nahraniti i napojiti, a oni će drugi ostati gladni i nesretni. »Gladne napuni dobara, a bogate olupsti prazne« (Lk 1, 54).

Peter Gärtler D. L.

SLIČICE ZA MOLITVENIK

Uprava Glasnika izdala je dosada oko 30 raznih sličica u smeđoj ili tamno zelenoj boji i nekoliko sličica u više boja. Cijena:

100 sličica u jednoj boji 50 Dinara

100 sličica u više boja 100 Dinara

100 sortirano (36 raznih sličica u jednoj boji i više boja) 60 Dinara

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA

ADVENT - DOŠAŠĆE

Zarko je ljeto prošlo, prošla je boala jesen, u prirodu se uvlači zima, umiranje i smrt. Razlog je — Sunce. Ono se sve više spušta, sve se manje javlja, čini se, kao da će iščeznuti, da će ga nestati. Da ga nestane? Što bi onda bilo? Nastala bi tama, zemlju bi obavio led, sav bi život zamro, krv bi se u žilama sledenila i na svijetu bi zagospodarila — smrт! Opcā tama i opća smrт — to bi bile posljedice.

I Sunce se sve više spušta, sve niže tone, sve je manje dana i sve više noći, sve manje topline i sve više leda. Čini se doista, da idemo ususret propasti, da idemo u smrт. —

No najednom opazi oko zvjezdoznaca, da Sunce više ne tone. Ono se zaustavilo. Kao da se još jednom hoće obazreti na Zemlju, koju ets ostavlja i na kojoj će, ako ono ode, zagospodariti propast i smrt. I sad se učini, kao da se Sunce ražalilo, pa se predomisliло. Ne, ne će napustiti Zemlju, ne će je prepustiti vječnoj noći i smrти. I sad se opet počne dizati, počne se opet penjati, opet počima bivati kraća noć a dulji dan. Zrake sunčane opet počinju toplije grijati hladnu, zaledenu zemljинu koru. Još malo i obamrla će priroda pod nješovim toplim zrakama ponovno oživjeti i raskošno zasjati puna zelenila, cvjeća, života i pjesme. Dobro se Sunce smilovalo, dobro je Sunce opet na Zemlji, spasilo je od tame i smrти, oživilo je na novi život.

Zvjezdoznac je objavio ljudima veselu vijest: Sunce se opet diže! A oni su kliknuli puni radosci, svečani

je dan, oni slave i časte — boga Sunce. Caste ga na svoj način — veselo, a često i raskalašeno.

Tako je bilo u staro pogansko doba. Ljudi su svake godine opažali tužni silazak Sunca, ali su znali, da će se ono opet podići, pa su u željenoj nadi iščekivali onaj radosni dan — dolazak, došašće, ponovno rađanje Sunca. I smatrali su ga dobrim bogom, koji spasava svijet od vječne zime i smrти te daje rast, život i radost svijetu.

*

No drugi je još jedan, mnogo gor, mnogo tužniji mnogo opasniji led

pokrivao ovaj svijet; druga je još jedna, mnogo teža i mnogo sudbonosnija fama obavijala zemlju; druga je jedna, mnogo strašnija i žalosnija smrт vrebala na ljude prije dolaska Nebeskog Sunca — Isusa Krista. Bio je to led i pustoš grijeha, bila je to fama poganstva i pogibelj vječne smrти. A skrивao je to grijeh, prvi, istočni grijeh i ostali, koji su se na nj stali nadovezivati kao na prvu kariku zlokobnog lanca, u koji je svijet sama sebe sputavao.

Zalosno je bilo pogansko doba. Sa svijela je umakla krepst, po njemu se bani opaćina i pokvarenost svake vrsli. Neki kolju i ubijaju pobijedene neprijatelje — kao žrtvu svojim bogovima. Drugi žrtvuju vlastitu djecu, misleći da čine sveto djelo. Treći misle, da se i gnujsna raskalašena djela mogu činiti u počasti božima. Nećudorede je rastakalo obitelji i sav život: Žena je bila robinja, djeca su se izlagala, žene su se neprestano mijenjale i t. d. U Italiji je bilo deset puta više robova nego slobodnih građana — i mudraci su začajili. Ima ih, koji drže, da rad sramoti slobodna čovjeka (Cicero); da je milosrđe slabost; da rob nije čovjek, pa da se prema tomu može s njim učiniti sve što se hoće: bičevati ga do krvi sebi za zabavu, pa ako hoćeš, možeš ga i ubiti i njegovim mesom ribe hraniti. Tko bi nabrojio svu onu bijedu, u koju je zapao poganski svijet! Tko bi opisao onu tamu, kojom su lutali ljudi, ali i onaj očaj, koji ih je obuzimao, kada su vidjeli i tu svoju bijedu i svoju nemoć da se iz nje dignu! »Ja vidim dobro i odobravam ga — tuži se jedan pjesnik — a opet činim zlou!« (Ovid). Nisu pravo znali ni odakle su, ni za što su na svijetu, ni kamo idu, ni otkuda da očekuju pomoći i spas. I nije čudo, da su neki, videći sve to, izjavili: Sam Bog mora doći s neba da ljudi pouči i spasiti!

Ipak, u isto to vrijeme bijede i duhovne tame, u vrijeme opće pometnje i očaja bio je na svijetu jedan mali narod, od Boga odabran da čuva obećanje Njegovo dano ljudima: Doći će svijetu Spasitelj. I taj je narod uzdisao za obećanim Mesijom, za obećanim Spasiteljem. Proroci su njegovi dizali oči k nebu i vapili: »Rozsite nebesa onog Pravednika, otvorite zemljo i rodite nam Spasitelja!«

I — vapaj nije ostao nečuvan, obećanje nije ostalo neispunjeno. Usred jedne noći rastvorilo se nebo, zasjalo je veliko svjetlo i nebeski glasnik progovori betlehemskim pastirima: »Javljam vam veliku radost: nočas vam se rodio Spasitelj...«

Ljubav Božja smilova se,
Put čovječju primi na se:
S neba siđe dolje radi grešnika,
Rodit se u štali radi čovjeka.

Dobro se, vječno Sunce smilovalo! I noć se pretvorila u dan, i zasja nad zemljom Sunce, koje će rastjerati tmu grijeha, koje će rastopiti smrtni led sa ljudskih duša. Rodilo se Sunce pravde, koje će uništiti nepravdu bezakonja, koje će povratiti Bogu čast i ljudskom srcu mir. Spasenje! Rodio se Spasitelj! Došao je puku svomu i bit će sada »Emanuel« — Bog među nama! Advent-došaće Boga na zemlju se ispunilo!

*

Spasitelj je došao, rodilo se nebesko Sunce. Ne kumir, nego pravi Bog. Svojom božanskom naukom sinuo je u beskrajnu tamu poganstva i izopachenosti; svojim svelim primjerom i svojom milošću ogrijao je i na novi život oživio obamra ljudska srca, zaledene ljudske duše. Na svijetu nastaje novi život: ljudi upoznavaju svoje dostojanstvo, oni sad znaju svoja podrijetlo i svoj cilj, u ljudska se srca vraća mir i nada. — Socijalni se odnosi stubokom mijenjaju. Krist uči, da su svi ljudi djeca jednog, nebeskog, oca, i zato braća. A braća se moraju slagati, ljubiti i potpomagati se. »Nema roba ni slobodnjaka... jer ste vi svi jedno u Kristu Isusu«, piše Kristov učenik Pavao, a Ivan, kao da na to nadovezuje, veli: »I ovo je zapovijed njegova (Božja), da vjerujemo u ime Sina njegova Isusa Krista, i

da ljubimo jedan drugoga, kao što nam je dao zapovijed (I. Iv. 3, 23).

Svijet se posve promjenio. Na mjesto raskalašenosti stupa trijeznost; na mjesto razbludnosti i razuzdanosti čistoća i svetlosti; oholost i bahatost se pretvara u skromnost i poniznost; ružnu surovost i okrutnost potiskuje svesna blagost i milosrđe. »Nekoč bijaste teme, a sada ste svijelja u Gospodinu« (Ef. 5, 8). »Bludnici, idolopoklonici, preljubnici, mekoputni, kradljivci, lekomci, pijanice, psovači, razbojnici... Ovakovi bijaste neki, ali se oprostite, posvetite i opravdaste u imenu Gospodina našega Isusa Krista...« (1. Kor. 6, 9—11).

Kada Evropu preplavi bujica divljih naroda, i u njihovu pogansku tminu zasja Krist, božansko sunce, i njih rasvjetiti i pretvoriti ih u druge, nove ljudе, stupove kreposti i uljudbe.

*

To učini na zemlji blago, božansko Sunce — Spasitelj Isus Krist. On »posla Duha svoga i obnovi lice zemlje! Kad je uzlazio k Ocu na nebo, ostavlja na zemlji svoju Crkvu, da nastavi njegovo djelo.

Crkva se svake godine sjećala dolaska, rođenja svoga božanskog Utemeljitelja, a nove je kršćane, dojakošnje pogane, poučavala, neka od-sad mjesto svećkovine stvorenenog sunca slave rođenje nestvorenog, Božanskog Sunca, koje ih je od vječne smrti spasilo i za vječni život preporodilo. Za tu veliku svećkovinu pripravljala ih je »Došašćem«.

Kako li su ozbiljno shvaćali prvi kršćani, ti dojučerašnji pogani, sreću, koju im je Bog udijelio, kad ih je iz tmine grijeha priveo na svijeljo milosti i mira. Kako su mu zahvalni bili, oni, koji su iskusili na sebi grđobu i nesreću poganstva! Za to nije ni čudo, da su s punim srcem svake godine slavili rođenje svoga Spasitelja, svog Otkupitelja i za taj se blagdan nastojali što bolje pripraviti: pokorom — čišćenjem od grijeha, postom i drugim dobrim djelima. —

A nije taj blagdan bio za njih samo uspomena, nego i dan milosti. Sjećali su se dobroćinstva Božjeg, ljubavi Njegove; zahvaljivali su mu na ogromnoj milosti svete vjere, i dali su, da Bog po sv. sakramentima umnaže u njima plodove zasluga Kristovih.

*

Eto, to je smisao i našeg Božića i pripreve za nj — Došašća. Treba da se zamislimo u blagodat svete vjere, koju nam je donio naš Spasitelj. Sjetimo se, kako je bilo prije dolaska njegova na svijetu, pa čemo znati bolje cijeniti ono, prema čemu smo možda i dosta ravnodušni — mislim svetu vjeru — a možda nam i »sme-

ta», jer nam toliko toga — »brani! .. — A ogledajmo se također malo oko sebe, kako danas izgleda svijet. Nije li i današnji svijet u mnogočem sličan onom starom poganskom svijetu prije dolaska Kristova? A zašto? Samo zato, jer ljudi zaboraviše Krista, ne htjede slušati njegove Crkve, zaboraciše njegovo otkupljenje, ne htjede se pokoravati njegovu svetom i uzvišenom zakonu. »K svojima dođe, a oni ga ne primiše« (Iv. 1, 11). Krist je svjetlo, ali »ljudi su više volili tamu, jer bijahu opaka djela njihova« (Iv. 3, 19). — Tako se ponije današnji svijet prema Kristu, koji je došao da ga otkupi. Ali zato se također ne moramo čuditi, što sve više tonemo i davimo se u bijedi starih poganskih vremena: vremena laži, prevare, okrutnosti i surovosti, bluda i svake opaćine, ali i u tami i očaju starih pogana. I mi se danas moramo pitati kao ljudi prije Krista:

Gdje si ljudska sreća,
Kamo ode mir?
Nevjera nas zoblje,
Gula grijeha vir...
Zamrla je radost
Usred grudi svih,
Gusle naše vise
S vrba žalosnih...

(Milan Pavelić: Rosite nebesa)

A kada se u to zadubimo i sve to vidimo, onda i mi poput starih kršćana zahvaljujmo svomu Spasitelju za sreću i milost slike vjere, koja je jedina kadra da ljude uljudi, da čovjek čovjeku ne bude vuk, nego da se ljube kao braća. Jedino ona je kadra da ljudsko srce smiri i usreći. Samo po njoj znademo, odakle smo, što smo i kamo idemo, koji je smisao našeg života i našeg trpljenja. Samo po njoj dobivamo snagu da se ne izgubimo u zdvojnosti i očaju, samo po

njoj smijemo očekivali vječnu sreću, za kojom neodoljivo čezne naše srce. Naučimo se zato cijeniti i ljubiti svoju sv. vjeru i nastojmo svim silama živjeti po njoj.

Pripravljajmo se za sveti blagdan Božića, kao oni stari, revni kršćani: utvrđujući i umnažajući u sebi život milosti. Podimo zato k vrelu, iz kojeg istječu milosti, k svetim sakramentima!

A ne zaboravimo ni onih, koji još ne čuše blagih i svelih riječi evandeoskih, kao ni onih, koji ih odbaciše, na nesreću svoju i nesreću čitava čovječanstva: mislim nesrećne pogane i naše nove pogane. Ne zaboravimo ni njih u svojim molitvama i žrtvama. Vapimo i mi kao stari proroci prije Krista:

Rosite nebesa
Kišom milosnom,
Dođi, višnji Kralju,
Dođi puku svom!

Gospode, ne kasni
Nama u pomoć,
Posljednji su časi,
Spustila se noć.

(M. Pavelić, isto)

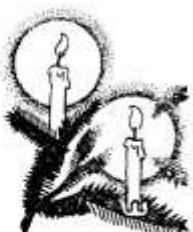
Da, spustila se noć. Slična onoj
noći prije prvog dolaska tvoga: noć
u dušama ljudskim.

Nevjera nas zoblje, gufa grijeha
vir...

Gospodine, ti si preblagim dolaskom svojim rasvjetlio onu prijašnju tamnu noć. Dodi, Gospodine, rasvjetli i ovu našu noć. Kao što je u onu sinulo »veliko svijetlo« tvoje i obratilo je u dan, tako neka dolazak tvoj sine i u ovu našu noć, nek i nju rasvjetli. Dodi i otopi led s ljudskih duša. Dodi i zasjaj u mislima sviju ljudi i ugrij sva srca, da svi spoznaju, da izvan Tebe nema sreće ni života, da Tebe svi priznaju i u Tebi nadu pokoj i spas. Veni, Domine Jesu — dodi, Gospodine Isuse!

Svaki narod čuj, čuj
I k Betleemu pristupljuj!

aba

PSOVKA, PSOVKA

U cijeloj se našoj domovini strašno psuje. Psi su malo i veliko, a više puta i žensko. Psovka je kod nas raširena po svim krajevima, da se ne može naći ni jednoga mjesla, gdje bi čovjek mogao reći: Hvala Bogu, tu se ne psuje. Nije dakle ni čudo, da nas je Bog kaznio svim ovim nevoljama koje su nas tako izranile i izmučile. Bez sumnje ima u tome dobar udio i psovka. Ako nastavimo ovako i dalje Boga vrijedati, zar se možemo nadati dobru? Zar možemo sijati prokletstvo a želi blagoslov Božji? Zar možemo Boga psovati, a nadati se od njega dobru? Zar možemo psovati Majku Božju, a nadati se, da nam ona isprosi pomoć Božju i blagoslov?

Pa još se uče i nevina djeca psovati. Cuo sam šestogodišnjeg dječaka gdje psuje. Približim se k njemu i zapitam ga: »Dečko, znaš li se prekrstiti?« »Ne znamo reče. Mislio sam da se šali, ali daljnjim ispitivanjem sam se uvjerio, da je tako. Grozno će se izpuniti ona Spasiteljeva: »Jao onom čovjeku, po kojem dolazi sablazan. Tko sablazni jednoga od ovih malenih bolje bi mu bilo, da mu se objesi mlinski kamen o vrat i da potone u dubini morskoj!« (Mt. 18)

Molimo se za psovачel Naša molitva neka bude ponizna i pouzdana, jer »ponizna molitva prodire oblake.« Prikazujmo također svoje svagdanje žrtve i poteškoće kao zadovoljštinu Bogu za sve psovke. Time ćemo ublažili barem donekle srdžbu Božju. Ako toga ne budemo činili, može nas kazniti Bog još gorim straholama.

M. P.

O zaštitnice djevicâ,
Sva čista Majko Božija,
Što nada si i rajska dver,
Veselje vječnih dvorova.

Od trnja ovit ljiljane,
Golubice s krasotom svom,
I mladice, što korijen ti
Lijek daje svijetu ranjenom.

Sofoni strašna tvrđavo
I zvijezdo ledi nasjeloj,
Od zasjeda nas očuvaj,
Prosvjetljuij, vodi narod svoj.

Resprši tamne zablude,
Odmakni skriven greben ljut,
Na burnom moru siguran
Zalutalima kaži put.

DA JE BAREM LAKŠI...

Patnja je udes svakoga, koji proprije fisuću godinu, patnja bi ga našla kroz svijet. Da se čovjek rodio ta. Da se rodi poslije fisuću godinu, patnja će ga naći. Da se u grimizu rodi, pohodit će ga. Sirotinju miluju kao djecu, a bijedu sestricom zove. Jer patnja je otplaća za grejeh, a glasnik je sigurne smrti.

A ipak, kako se zove svecac, koji je nije ljubio? I sam Gospodin Isus uđe u vječnu slavu po »kraljevskom putu sveloga Križa«. Da ima koji drugi put, po kom bi se lakše stiglo u nebo, Isus bi nam ga u svojoj dobroti pokazao. A evo, pokazao nam je križ!

Nepregledna je povorka onih, koji slijede Isusa. A znate li, kako će ih najlakše prepoznati? Po tome, što predano nose svoj križ!

*

No evo, našao se čovjek, kojemu je Gospodin položio na rama težak križ. I on pomisli: »Gospodine, pretežak je za me!«

A znate, što mu se desilo? Ne znate? — E onda čujte!

Jedne ga besnene noći salijetahu opet crne misli: »Gospodine, ovaj je križ pretežak. Ja sam preslab, a ti si navadio na me toliki teret.«

I svidi se Gospodinu, da pouči patničku djecu i da pokaže, kako prema snazi križonoče težinu križa određuje. Učini se dakle patniku, da ga andeo Božji vodi nekud u Božje visine. On pred sobom ugleda silna vrata velikoga skladista, i reče mu Gospodin: »Sinko, fužiš se, da sam ti dodijelio pretežak križ. Uđi u ovo skladište

križeva, odloži svoj križ i izaber si po voljili!«

Uđe patnik u nepregledne dvorane, a pred njim križ do križa, križ nad križem. Tu je naslagana svaka patnja, svaka bol — svi križevi. Križići nejake djece i unakrsni balvani velikih patnika tu su.

Među tim nepreglednim naslagama križeva, stajao je u sredini presveti Križ našega Gospodina Isusa, golem i krvav kao ni jedan od onih milijuna križeva.

Uđe patnik i u velikom luku odbaci svoj mrski teret, što mu ga je dodijelio Bog, te ode, da nađe sebi drugi, koji će biti prema njegovim silama. Dao se na posao. Kušao križ za križem; Već ga je oblio znoj, a još nije našao sebi prikladna. Taj mu je pretežak, onaj predug, ovaj prevelik. Jedan fišti rame, drugi je malen, ali kao olovo, treći je zlaćen, no boji odgovara i težina.... Ovaj opet ima krvne, onaj preoštare bridove....

Cudno, od tolikih križeva ni jedan nije prikladan za njegovo rame. Baca jedan za drugim i pokušava, pristaje li mu treći. A evo, kao da mu netko prišapljava: »Badava, prijatelju, nije taj za tebe, nego za tvog nekog ljucksog brata, a onaj za onu tvouju sestru. Gle, teški su i njihovi križevi, teški! A ti misliš: najteži je odmjerio dragi Bog meni!«

Eto već triput obišao je nepregledne dvorane tražeći sebi prikladan križ. A sve badaval.

Šrvan dade se još jednom na posao. I gled Namjeri se na nekakav križ — očito bačen od nekoga. Stavi si ga na rame, da vidi, pristaje li mu barem taj. I srce mu življe zakucu, a oči mu se zakrijesišel! Napokon! Našao je križ, koji mu još najbolje odgovara.

»Tko hoće da ide za mnom, neka se odreće samoga sebe i uzme križ svog svaki dan i ide za mnom« (Lk 9, 23).

»Gospodine!« obrati se Bogu, »Napokon sam našao! Lagan doduše nije, ali je prema mojoj snazi i točno mi pristaje. Ako ti je s voljom, reci, da ga nosim!«

I reče Gospodin: »Nosi ga, dijete! Samo ga nosi odano!«

Ali kako se putnik časak kasnije morao zatrveniti i zastiditi, kad je bolje promotrio svoj križ! Bio je to baš onaj isti, koji je on prije odbacio, jer da nije odmijeren njegovim silama!

Nema veće sreće nego poljubili ruku Gospodinu, iako nam na rame stavlja težak križ, a u dušu gorku bol. Znajmo, da dragi Bog najprije promjeri našu snagu, a onda istom isleše križ. Saljući bol, ljubav nam šalje — dajući križ, krunu nam spremu. Ni na čijem ramenu nema križa, kojega ne bi slavio Gospodin, brižno, prema snazi križonoše, a za njegov spas.

Blago čovjeku, koji se ne moli: »Gospodine, križ mi je pretežak, daj da izaberem drugi!«, nego: »Otče, kako Ti hoćeš — tako neka bude!«

»Tko hoće mene slijediti, neka zataji sama sebe, neka uzme križ svoj na sebe svaki dan — pa neka slijedi meni!« (Lk 9, 23).

Filip Johler. D. I.

AH, TA DRUŠTVĀ

— No, Ivane, što je s Apostolatom Molitve? Jesi li promislio?

— Jesam, velečasni. Mislio sam i promišljao, ali još nešto me muči.

— Zar ti stvar još nije jasna?

— Jest, jasna je i svida mi se. A kome se ne bi svidal! Već sam i počušao sām za se ujutro čim ustanem prikazati božanskom Srcu Isusovu svoje molitve, djela i trpljenja. Naucio sam čak i napamet molitvicu »Božansko Srce Isusovo...« I moram reći, da mi je dnevni život postao drukčiji. Misao, da sam sve prikazao Bogu, uvelike me tješi i razblažuje cito dan, pa su mi postale luke i one stvari i poslovi, što su me inače znali teško mučiti. Kažu doduše stari lju-

di: kad ti je što teško uraditi preko dana, pomici na ženu i djecu, za koje se moraš brinuti, i bit će ti lakše. Lijepo je to, ali dosta slaba utjeha. No sada, kad mi je štograd osobito teško pri poslu, samo sebi kažem: »Srce Isusovo, Tebi za ljubavl!« i odmah osjetim upravo neku slast, da ja mogu s tim svojim poslom Bogu svoju ljubav iskazati, pa mi je smješta lako i najteži posao izvršiti. A što je najvažnije, velečasni, nestalo je ofresitosti, mrzovolje, srditosti. Nije toga kod mene nikada u kući bilo ne znam koliko, ali eto, ljudi smo, pa se i to znalo dogoditi. A sada mi se žena ne može dosta načuditi i sve piše: Pa što je to s tobom, čovječe, odjedamput! A ja joj se samo nasmijem i kažem: Hajde i ti prikaži svoje poslove i patnje Srcu Isusovu, pa ćeš vidjeti.

— Drago mi je, Ivane, da si već počeo. A i dragom Bogu hvala, koji te tako lijepo vodi. Samo neslavi, pa gledaj predobiti sve svoje kod kuće za to. Onda ćeš islom vidjeti, što znači srca u obitelji, a osjetit ćeš i posebni Božji blagoslov.

— Ja mislim, velečasni, da bi to trebalo još koji put svima u crkvi rastumačiti. Jer šteta bi bila, da našim ljudima samo onako propane koliko blago i za njih i za druge, kad ga mogu tako lako steći.

— Prikazuj li, Ivane, i na tu nakanu svoje dnevne poslove i patnje da sve kršćane prožme duh Apostolata Molitve. A gledaj također i riječima predobiti barem još koga. Nego ne mogu se jednomu načuditi: Ti si elo već apostol svojim molitvama, a bojiš se stupiti u Apostolat Molitve. Što te to još smeti?

— Nije, velečasni, baš velika stvar, ali elo! Najprije ja Vam nisam baš prijatelj prevelikih bratimstava i društava i udruženja. Član sam »Katoličkih

muževa«, pa ne volim stupati opet u jedno društvo i preuzimati na se nepreslane pobožne obveze.

— I to je sve? Onda ću ti pokazati, da tē tvoje bojazni nemaju nikakva temelja, kad se radi o Apostolatu Molitve. Kako smo već zadnji puta razgovarali i ti mi dao za pravo, pobožna društva imaju svoje polpuno opravdavanje. Složnim silama postizava se više i brže i kod Boga i kod ljudi. A kako narod veli: koliko ljudi, koliko čuda, more biti i više društava sa raznim zadaćama, da svatko može uposlit svoje posebne sposobnosti i zadovoljiti svoje osobne sklonosti.

— Razumijem ja to, velečasni!

— I to tebe ne smeti, zar ne? Ali tebe nešto drugo žulja! Smetaju te ljudi, koji misle, da se moraju upisati u svako pobožno društvo, za koje čuju, i da moraju postići svako oproštenje, na koje nađu u molitveniku.

— Pogodili ste, velečasni!

— I ti ne bi htio biti takav, zar ne? A tko kaže, da je to dobro i zdravo? Nezdrava je to pojava, Ivane, kod više vjernika. Upišu se u sijaset društava, obvezu se na koliko dužnosti, a onda niti mogu obdržavati svoje članske obveze, niti izvršavati svoje staleške dužnosti. To nikako nije svrha pobožnih udruženja. Nego neka svatko pristupi društvu, koje bolje odgovara njegovim sklonostima i sposobnostima — ta za to ih ima i u našoj župi nekoliko, da svaki može naći, što je za njega — a najviše da postane članom u dva društva, osobito ako je jedno više usmjereni na vanjski apostolat, a drugo na nutarnju izgradnju — i to bi moralno biti dosta.

— Onda nije više na Apostolat Molitve za me, kad sam već član Katoličkih muževa?

— To bi, Ivane, po sebi bio dosljedan zaključak. Ali elo, Apostolat

Molitve je jedna iznimka. On ti zapravo ni nije društvo kao druga društva, gdje se primaju izvanredne obveze, što ih čovjek mora vršiti osim svojih staleških dužnosti. A to će ti biti odmah jasno, kad čuješ, kakve obveze preuzima član Apostolata Molitve, kad se u nj upiše: Obvezuje se jedino, da će svačak jutro prikazati božanskom Srcu Isusovu sve svoje molitve, djela i trpljenja u naknadu za naše uvrede i da se ostvare spasiteljske nakane Srca Isusova.

— A onda?

— A onda — više ništa! To ti je sve! Ako si to izvršio, a ti to već i onako vršiš, ispunio si sve obveze! Tebi, kako vidiš, fali samo da se da-deš upisati, pa si apostol molitve!

— A sastanci? Pa doprinosi za društvo? Pa zajedničke molitve?

— Svega toga nema, Ivane, u Apostolatu Molitve. Sastanci se po sebi moraju držati svaki mjesec, ali eto mi u našoj župi uzmemo večernju u prvu nedjelju u mjesecu kao naš sastanak. Zato si valjda i opazio, da tom zgodom propovijedam uvijek nešto o Srcu Isusovu.

— Jesam, i te mi se propovijedi najviše svidaju.

— A što se tiče doprinosa, ne teri si glave. Samo češ mi platili nešto malo za upisnicu sa lijepom slikom Srca Isusova — jer ona nije izrasla na grani. A drugih doprinosa nema. Isto tako nema nikakvih zajedničkih pobožnih vježba ni molitava. Ta apostoli molitve i onako pomolitvenjuju, da tako kažem, cito svoj dnevni život! I radi toga mogu u nj stupiti članovi svih ostalih društava, jer si ne tovare nikakve nove dužnosti ni terete, nego samo dobiva-

ju apostolski duh, koji im silno pomaže pri apostolskom radu u vlastitom društvu. Zato i pokojni Papa Pijo XI. želi, da svi vjernici postanu članovi toga društva prije svih ostalih društava, jer je Apostolat Molitve temelj svake apostolske djelatnosti. On sloga ne može biti ni jednom društvu na smefnju, nego samo na pomoć.

— E, velečasni, kad je tomu fakto, onda izvolite i mene odmah upisati. A u nedjelju ću Vam poslati ženu i djecu, neka i oni postanu apostoli molitve!

Ivan Nikolić D. I.

NA VRELU UTJEHE

U tajanstvenom svijetu večernjeg sunca, kleći pred oltarom majka sa svoja troje dječice. Nešto teško mora da joj tiši srce: Kao nekoć Samuelova majka vruće se moli i roni gorke suze... Sad upre pogled u Svetohranište, sad ga opet spusti dolje, dok dječa sklopjenih ruku i oborenih očiju, poput endeličica prate majku i zdržuju svoja nevina srca s dubokom boli majčino duša...

„Isuse, Ti si ovdje u bijeloj Hostiji, govari majka, „ulješi moje bolno srce!... Ti vidiš sve moje luge i painje... I Tvoje je Srce krvarilo, kad si gledao s križa svoju prežalošću, ostavljenju Majku. I Tvoje je Srce bilo probodeno kopljem, tako je sada moje... Isuse, Isuse!“ Sirotoj ženi navrnu suze na oči, a pred očima joj se slade redali grozna zbilja njezina života. Muž poginuo i dva sina, a treći eno ranjen leži u mukama. Kuća izgorila, blago otelo... Nema više nigdje ništa. Ovo troje djece, troje srođadi bez oca, nema gdje sklonuti glavu. I suze majci teku... „Pomozi, Isuse! Dođi smo k Tebi, koji imaj dobro i milostivo Srce. Ta Ti se brineš za plice nebeske i zvijeri zemaljske. Utješi nas Ti, koji sve možeš. Ti si naš Spasitelj i najbolji prijatelj. Tvoje Božansko Srce ne smije nas ostaviti.“

Tako je molila majka dugo i dugo. Već se hvatala i noć, a vječno svjetlo potira-valo je na zidu i obesjevalo njenoj blijedo lice. Isus je u Svetohraništu šutio, ali je majčino srce punio mirom i nadom. Napo-

kon majka ustane i reče djeci: »Hajdemo, draga dječice, Srce Isusovo nas ne će ostaviti. Ono je sva naša nada i utjeha...« Po-kleku s riječima »Srce Isusovo, blagoslov ovi ovu moju siročadi!« I izade lagano iz crkve...

Kad su bili blizu sela, sto im nekoga u-susret, »Hvaljen Isus, odakle vi tako kasno?« — začuje se glas domaćeg župnika. »Evo, bili smo malo u crkvi kod Srca Isusovog, odgovori majka. »Dă, Presveto Srce... bo-ljega prijatelja ne možeći naći, ono vas je sigurno utješilo. Ali vam je i pomoglo. Maro, vi ste spašeni... Ti češ sa svojom dje-com k Josi Periku. Ti ga znaš, dobar čovjek i kuća mu uzor-krčanska. Bit će ti kod nje-ge dobro.« Siroloj ženi navru nove suze i profapte: »O hvala ti slatko Srce Isusovovo! I djeci se orosiće oči suzama...

»Baš se vratčem seda od Jose, — nastavlji župnik — govorio sam s njima o vama i on vas rado prima kao svoje. Drago mi je da sam vas susreo, podimmo ravnino k njemu! »Sam Bog Vas je poslao, velečasni, da ne propadnemo! Hvala Vam po sto puta! I žurno podu napred. Josina kuća nije bila daleko. Kad su došli, srdaćno ih dočeka čitava Josina obitelj. »Evo, Joso, sirotinje Božje, da možeš još veće nebo zaslužiti, reče župnik. »Neka, Bogu fala, dragi su mi kao da su moj...«, odvrati veselo Joso. »Dodi, Maro, dodite djeco, budite kao svoji na svomu...«

Večera je već čekala na stolu. »Velečasni, blagoslovite, da se pomolimo i da veče-ramo, reče Joso. Svi se okupile oko stola i pobožno izmoliše Očenaš...

Na zidu, baš nad stolom, visile su dvije lijepе slike: Srce Isusovo i Srce Marijino. Odavde je Srce Isusovo vladalo ovom uzor-nom obitelji. Tko god bi došao k Josi, rado bi motrio te slike i pripovijedao, kako su lijepi. I Mara je od vremena do vremena podigla oči na Srce Isusovo... »Isuse, sad sam bila kod Tebe u crkvi i evo sam Te opet našla, kao da mi hoćeš reći: nisam te zaboravio.« Opazio župnik Marin pogled i protišao njezinu misli, pa će prozboriti: »E, Maro, to je i Josu spasilo. On će ti kasnije moći pričati kako je to bilo, kad je za pre-lag rata bio na ruskoj fronti. U žestokoj borbi padali njegovi drugovi kao snopljive, a on zavapi k Srce Isusovu, obeća, da će ga posebno štovati i ostao je naziljeden. I Joso tako održao svoju riječ: — »I držat će je, eko Bog da i dalje...«, pridoda Joso. »Ali dobro je da znate, draga moja djecor, nastavi župnik, uvelika je milost, kad nam Srce Isusovo pomeže u zemaljskim potre-

bama, no daleko je veća, kad nas fješi u našim tugama: Kako bi ti, Maro, izdržala tolike udarce ovoga strašnoga rata bez posebne pomoći Božje! Ali čujte, što je naj-glavnije... Isus hoće da po svom Presv. Srcu spasi i posveti duše. On hoće da kršćani uistinu ljube Boga, da žive kršćan-ski, da budu gorljivi u službi Bozjoj, kao oni prvi kršćani; da ljube Spasitelja, da se klonu grijeha, a čine dobro, da budu slični Isusu...«

Zupnik se zanio i zašario kao da propovijeda. Srce Isusovo je spas čovječanstva! Stoga nema ništa bolje nego se savsim pre-dati i posvetiti ljubeznom Srcu Isusovu: na nj misliti, za nj raditi, trpit i umrijeti. Tko nade Srce Isusovo, našao je vrelo mla-ra i sreća za ovaj i za drugi život... K ovo-mu Suncu ljubavi i dobrota treba da se obraći sav naš hrvatski narod; u njemu će naći spas duše i tijela. Pod okriljem Srca Isusovog i Marijina sačuvat ćemo i najveće blago, sv. vjeru. Zar ne, Jeso, ti si lo vidio na svojoj obitelji, ti to razumiješ? O kad bi sve hrvatske obitelji postale obitelji Srca Isusovog i Marijina... to bi bio naš spas i naša sreća!...«

Noć je već poodmakla, župnik se oprosti i ode, a oni su još dugo razgovarali o nje-govim riječima...

Dioš je nedjelja. Kod rane Misje dieli župnik sv. Pricač; a kod pričesne klupe kleći Joso i sva njegova obitelj skupa s Marom i njezinom djecom. Isus Utješitelj došao je u njihova srce... sad su svi na vrelu utjehu i sreća...

Tome Jagrić D. E.

KRIST ŽIVOT MEĐU NAMA

»Danas bi čovjek morao imati de-guran i da mu sve ne dojadi! — reče za vrijeme rata jedna palnička duša, kojoj je rat odnio sve, a sam je već stoput gledao smrť u oči. I kroz onu jedincatu bolnu suzu, kao da se odra-zivala tužna uspomena na napušteno

često ognjište, na izgubljenu imovinu, na pokopanu ženu, na rastrkanu djecu bez stalna zaklona, bez osigurana kruha...

*

Jeste li čuli Deset živila morao bi imati današnji čovjek, da bude bar nekako dorasao vremenu i životnoj borbi, i da u njoj ne klonje.

Da, nije nam dosta jedan, trebalo bi nam deset živila. — Ali što? Zar bi to zbilja bilo doista? Deset ljudskih, krhkých, smrtnih živila?

Nel U riječima našega »Joba« krije se nešto drugo, počiva jedna viša spoznaja i jedna dubla težnja duše današnjeg čovjeka.

Postalo je napokon očito, da čovjek sâm sebi ne dostaje. Ljudski su lijekovi za današnje boli nemoćni i ništeli. Ljudski je život odviše iscrpen i smalakao, a da bi imao u sebi snage za obnovu. Ljudske su utjehe odveć slabe, a da bi nam dočarale sretan izlaz iz tolikih tvarnih i duševnih poremećenosti.

Pravili smo opasni pokus, da vidimo, što mi možemo, a da ne miješamo Boga u svoje poslove. Pokušali smo voditi život, iz kojeg će Krist biti, više manje, potisnut. Sada pak vidimo, da je pokus uz milijune žrlava vrlo loše isprao. I počeli smo se mnogi ogledavati za jednom višom pomoći.

*

Kroz čitav prošli rat, Krist je vojevao za ovaj čas. Za ovu našu konačnu uvidljivost vlastite nemoći. Za ovaj naš krik nemoćnog djeteta, koje nijemim kretnjama traži pomoći i smilovanje.

I kao što se iza tmurnih i olujnih oblačina opet javlja i smiješi sunce svojim toplim zrakama, tako nam se opet milo ukazuje Krist Otkupitelj

naš, kojega su nam zastrili pogledu naši grijesi, naša nevjera i izopačenost. Gledajte i dignite svoje glave, jer se približi otkup vaš. (Lk 21, 27).

Evo, Isus Krist, milosrdni Samarijanac je tu, među nama. Dolazi i boravi u svakom našem kraju, u svakom našem selu, u svakom našem gradu. Možemo ga naći u svakoj našoj crkvi. Tu on čeka sa spasonosnim lijekovima i pripravljenim ovojima za svaku ranu naših duša i naših srđaca. Tu on posvećuje svoj božanski, svemoćni i vječni život i djelovanje našem bijednom i skršenom ljudskom životu. Tu kuca ono isto Srce, koje se dalo za nas probosti, presvetlo Srce Isusovo. Kroz njegov život, koji više ne zna za umiranje, može se i naš lomni i krhki zemaljski život razlići preko obala besmrtnosti. U našim crkvama, u našim svetoohraništima čeka i čezne Krist Otkupitelj dan i noć, da naš raspadljivi život, koji danas visi o niti tolikih slučajnosti, preloči u svoj božanski i utisne mu pečat nadčovječnosti, pobožanstvenjenja, besmrtnosti. Među nama je Onaj, koji je mogao na očigled smrli i raspadanja uzviknuti kod Lazarova groba: Ja sam uskrsnuće i život; tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će (Iv. 11, 25). Živjet će novim životom, u drugom, ljepšem svijetu, kako nem ga prikazuje ljubimac Gospodinov sv. Ivan u svome Otkrivenju: »Evo šatora Božjega među ljudima, jer će slanovaći među njima, i oni će biti narod njegov i sam Bog bit će s njima. I otf će svaku suzu s očiju njihovih, i smrli više ne će biti, ni tuge ni vike; ni boli više ne će biti, jer prvo prode« (Otkr. 21, 3-4).

*

Ne klonimo! Ne dajmo se zavesti ni od koga. Nemojte vjerovati opominje nas onaj Krist i onaj Spasitelj, koji je umro za nas i koji je s nama u sve dane do svršetka svijeta. — Nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojemu bismo se mogli spasiti osim imena Isusa Krista (Dj. Ap. 4, 12).

Podimo, dakle, ovom Kristu i molimo ga često i usrdno: Ostani s nama, Gospodine (Lk 24, 29).

IV.

PRIJATELJI SRCA ISUSOVIA

O. JOSIP VRBANEK D. I.

Umrlo 12. VI. 1945.

Lagano, neprimjeđeno, bez velikih borbi preselio se k Sru Isusovu jedan veliki njegov apostol O. Josip Vrbanek. Sušica, koja je decenijima globala njegov organizam, napokon je prevlada i srži mu tijelo u hladnu ruku. Ljubljeni njegovi štovatelji moći će naći opširniji njegov životopis u ovođenišnjem Kalendaru Srca Isusova i Marijina — kako se nadamo. Ovdje ćemo naglasiti samo jednu činjenicu:

O. Vrbanek je sav živio u Sru Isusovu i za Sre Isusovo. Nije ni čudo. Zapalo se u njemu žar ljubavi prema ovome Sru u Paray le Monial, ishodili su pobožnosti, gdje je svršio svoju redovničku izgradnju. Povećao se taj plamen u Družbi Isusovoj, koja je dobila posebno naređenje, da širi ovu pobožnost „poslijednjih vremena.“ Naš Glasnik, Kalendar, Apostolat Molitve uopće, a naročito Djevojačka Družba Srca Isusova živi su svjedoci njegove žarke i vrnosti za Sre Isusovo. Uredivo je duge godine Glasnik, baš u najčešće poretno vrijeme. Njegovi članci o Presvetom Sru u Kalendaru odlikuju se zrelošću, žarom i uvjerljivošću. Oni pokazuju, da iza njih stoji muž, koji je potpunoma uvjeren, da se Hrvatska može spasiti samo u tom Sru. Utjelovio je u sebi duh Apostolata Molitve: obilazi po cijeloj Hrvatskoj osniva i obnavlja društva. Još kao profesor u Sarajevu dolazi prije par godina u Zagreb i potiče svoju mladu subraču, da ga slijede šireći kod nas Apostolat Molitve.

Citav mu je život prožet pobožnošću prema Srcu Isusovu. Ne bojimo se reći, da je on jedan od najrevnijih apostola Srca Isusova među Hrvatima. Sre Isusovo je pak njegovu revnost obilno naplatilo upravo onim svojim posebnim milostima, koje izasipa na svoje apostole i štovatelje.

Dr. Merz, njegovo duhovno dijete otišao je prije njega i gore mu u nebesima pripravio mjesto. Sigurno mu je pripravio dolično mjesto: zbog svoga ugleda, što ga ima u nebu, a najviše zbog izvanredne pojave poniznoga i uzornog redovnika. Uvjereni smo, da se na o. Vrbaneku ispunile riječi: »Koliko su sretni oni, kojima se Sre Isusovo služi da učvrsti svoje kraljevstvo... Ovo Božansko, klanjanja dostojno Sre našega Učitelja, bit će im obilna nagrada.«

O. JOSIP PREDRAGOVIĆ D. I.

Umrlo 27. IX. 1945.

Mnogo je puta silazio s vlakom. Ta propuštovala je cijelu Hrvatsku, bilo da drži pučke misije, bilo da deje Duhovne Vježbe. A znao je i svoje travničke dake voditi na veće izlete. Putovao je često, i nikada mu se nije ništa desilo. Prvi nesretni slučaj bio je — smrtni.

Vraćajući se s apostolskoga posla ispeo je u Zagreb na kolodvoru iz vlaka i za dva sata bio je mrtav.

O. Predragović rodom je Bjelovarčanin. Kao četraestgodisnji dječak stupio je god. 1888. u novicijat Družbe Isusove u Sv. Andriji (Austrija). Duga je isusovačka izobrazba. Čekao je 15 godina do svoje mlađe Misne. Ali za to vrijeme mogao se dostalno spremili za svoj budući apostolski red. Ali zato je većom zrelošću, dubljim duhovnim životom i naobrazbom nadoknadio svoje „čekanje“. U početku bijaše polje njegova rada uuglavnom Travnik. Za sve dake, koji su prošli kroz njegove ruke — Peter Predragović znači nešto posebno. Onaj čuveni „gazda“ volio je mladež. Imao je i sačuvao do kraja života mladenačko srce. Godine 1927. dolazi u Zagreb. Tu počinje novo razdoblje njegova rada: Marijine Kongregacije, Duhovne Vježbe svećenicima, časnim sestrma i drugima. Naročito je jako mnogo dječevalo u isповjedaonici. Svećenici su ga osobito tražili. Svakog je znao razveseliti, oharbiti i pridići.

Godine 1939. preuzima uglednu i važnu službu tajnika Hrvatske Provincije Družbe

Isusove. Njegova ločnost, marijivost i sposobnost cijenila se i u dalekom Rimu.

Bio je veseljak! Svoju redovničku subraču je neprestano razveseljavao šelama i pilašcima. Kad god bi čuo što »zgodno« na to bi živo mislio, samo da ne zaboravi. Kad je došao u svoju sobu, potražio bi posebnu bilježnicu i u nju vjerno zapisao, da mu poslije time koga razveseliti. Kad god bi prolazio pokraj svoje mlade subraće klerika, prvo bi mu pitanje bilo: »Da li su filozofi veseli? U tom je bio zaista pravi sin sv. Ignacija. Ali ne samo u tom, jer je Ignacijsku revnosi za slavu Božiju i drukčije naslijedio, i kao pisac. Napisao je životopise sv. Ignacija, sv. Franje Ksavera, te sv. Ivana Berhmanisa. Pisao je u Glasniku i Kalendaru Srca Isusova. Osobito Marijinoj Kongregaciji, kroz niz godina. Zatim je uredio više godina Vjesnik Marijinih Kongregacija, a neko vrijeme i Katoličke Misije. Ovih zadnjih godina uredio je u Glasniku odio o Petru Barbariću.

Bio je o. Predragović originalan, ali izgrađena redovnička i svećenička pojava. Prigodom proslave pedesetogodišnjice njegova redovničkog života (god. 1938.) odrižao mu je kučni poglavari zanosnu besedu. On je na njegove rječi odgovorio otkrilike ovako: »Zahvaljujem Trojedinom Bogu, Nebeskim Majčicima i posebno Družbi Isusovoj! Veselio sam se, da će moja proslava 50-godišnjice ostati nezapažena, ali desilo se upravo onako kako nisam očekivao. Sve je to svećano — najsvećanije. Crkva me ubraja među stare, jer sto ne moram više postiti, a i pred Družbom ču od današnjega dana biti star. No zapravo ja nisam star, jer je u meni mlađenacko srce. — Život Isusova mora naličiti životu Isusovu: mora biti, i jest, život žrtve. Ali jedno bih vam ipak svima danas htio reći: Kad bih se još hiljadu puta radio, svaki puta bih htio biti Isusovac, i bio bih uvijek sreten, kad god bi me Družba htjela primiti u svoje krilo.«

CRKVENI HIMNI

Preveo Milan Pavelić D. I., drugo izdanje, na najfinijem papiru, dječki oblik, uvezano u sivo platno. Cijena 85.— Dinara.

Uprava »Glasnika Srca Isusova i Marijina«, Zagreb I-147, Palmotićeva ul. 31.

SRCU

Srce moje, ne tuži mi toli,
Ma da trpiš prevelike bolje;
Ne predaj mi tako izvan reda,
Jer Svevišnji na te uvijek gleda.

Što si tužno tako potišteno?
Ohrabri se, srce izmoreno!
Nemoj klonut, i ne gubi nade,
Isus blagi tvoje boli znade!

Ustraj, naprijed, ne boj se nikoga,
Ne plaši se svijeta himbenoga.
Samo želje uvijek svele goji,
Biće svoje krepoštu napoji.

Kad te mōra tuge obavije,
Ne daj da te skriši, predobjije,
Put nebesa napni snagu svoju,
Gdje blaženi sveđ Jaganicu pojui.

Skupi sile, bori se odvažno,
Proti zloči budi krepko, snažno.
Pobjeda će tvoja stalna biti,
Jer te Isus ne će ostaviti...

F. Š., Dalmacija

KAKO PRESV. SRCE ISUSOVOG NAGRADUJE ONE, KOJI ZA NJ RADE

Sadašnji rektor katoličkog sveučilišta u Miljanu je poznati učenjak, franjevac o. Augustin Gemelli (čitat Demeli). Kao mladi liječnik bio je bezvjerac i ugledni socijalista. Prosvijeljen milošću obrati se, te stupi u Franjevce i postade svećenik. Kasnije je učio psihologiju na turinskom sveučilištu. Nakon mnogih poteškoća uspjelo mu da osnuje s nekim drugovima katoličko sveučilište u Miljanu, koje bi posvećeno Presv. Srcu Isusovu. Po svem katoličkom svijetu

poznao je to sveučilište pod imenom »Sveučilište Presv. Srca Isusova«.

Gemellijsev otac Vincencije bio je u to vrijeme daleko od Boga, iako je bio već jednom nogom u grobu. O. Gemellija je silno boljelo, što mu otac nije htio ni čuti o tom da uredi svoju savjest, prije no što će poći s ovoga svijeta.

Nekoliko dana prije no što bi otvoreno sveučilište »Srca Isusova« zapila Sv. Otac Benedikt XV. o. Gemellia:

»Kako je sada s Vasim ocem?« Sv. je Otac jednom obećao o. Gemelliju, da će se moliti za njegovog oca tako dugo, dok se ne obrije.

»Veća Svetosti,« odgovori o. Gemellijsioj nema na njemu nikakove promjene, iako mu je sedamdeset!«

»Ne, ne bojte se! — tješći će Sv. Otac — »Vidje će otac umrijeli kao dobar kršćanin. O tom nimalo ne sumnjam!« Kao da to još nije dosta, doda: »Uveravam Vas, da Vam Presv. Srce ne će uskretiti ovu milost!«

I Presv. je Srce polvrdilo riječi Sv. Oca te podijelilo o. Gemelliiju na izvanredan način milost, za koju je toliko molio.

Bilo je to ujutro onoga dana, kada bi otvoreno i posvećeno novo sveučilište. Kao rektor, člao je o. Gemelli sv. Misu mnogo-brojnim uzvanicima. Dok je dijelio sv. Pribesni poleti mu jednom pogled po onim vjernicima, što pristupahu k stolu Gospodnjem. I gledači su mu se pogled zaustavili, rukom zastane, a glas mu zape u grlu. Od ganuća nije mogao izgovoriti do kraja riječi pričećivanja. Što će dogodilo! U mnoštvu profesora, studenata i ostalih gostiju opazi na pričesnoj klupi svog oca i majku ...

Na taj je dakle način Presv. Srce nagradilo vjernog si slugu za njegovu vjernost, trud i napor oko osnivanja katoličkog sveučilišta, koje je posvećeno njegovom Presv. Srcu. Stoviše, Presv. je Srce pokazalo ovom milošću na sam dan otvorenja, da mu je mila ova ustanova i da ju je blagoslovio.

GLASNIKOVE KNJIGE

u zgodnom obliku (16,5 X 16,5), sa ukusnim omotom u dvije boje, na finom papiru. **MALI PUT** mali životopis sv. Terezije Matogla Isusa. — II. izdanje 64 strane, cijena 15 Dinara.

DANI SREĆOM OBASJANI kita istinitih critica za dobru djecu sa lijepim slikama — II. izdanje 144 strane, cijena 20 Dinara.

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA
ZAGREB I-147 — PALMOTIČEVA 33

NOVE KNJIGE

O. H. Bošković: »Sjedinjenje s Bogom. — Veliki oblik, 219 strana. — Izdanje Naklade »Istina«, Zagreb, Kožićev trg 4.

Duhovne Vježbe su jedan od velikih darova Božjih danasnjemu čovječanstvu. O tom nema sumnje. Dovoljno je pogledati silan pokret Duhovnih Vježbi po cijelom katoličkom svijetu, da se o temu osvjeđimo. Tkogod hoće malo uči u se, tkogod želi postati malo dublji katolič — bio on svjetovnjak, ili crkvena osoba — povlači se u sebe, da ondje ospozne — »Počelo i svrhe svega, »Kidanje s Bogom, »Unizlavljanje grješnika, »Snedas za povratnik k Bogu, »Težnju za sjedinjenjem sa Bogom, kako će po »Kristu. Čovjeku do Krista Bogu, da »Bog živi u nama, i konačno »Sjedinjenje s Bogom. Preporučamo ovu osobljenu knjigu prokulonjanog ascetskog i znanstvenog pisa osobito svećenicima, bogoslovima i redovnicima.

O. D. Hren: »Fatimska Gospa. — Mali oblik, 48 str. — Izdanje »Jeronominskog Sviljele — Trg Kralja Tomislava 21.

O dogadjajima u Fatimi napisano je kod nas nekoliko knjiga i sve su rasigrabljene. Društvo sv. Jeronima izdalo je u svojem nizu »Jeronominsko Sviljele ovu malu knjižicu, kako bi i najširi, pa i oni siromašniji narodni krugovi bili ukratko upućeni u povijest događaja u tom novom Lurdzu, iz kojeg je započelo nova duhovna strujanja u danasnjem čovječanstvu. Svište čitateljima Glasnika se toplo preporuča ova zanimljiva knjižica.

O. H. Schilgen: »Mladi Junaci. — Srednji oblik, 104 stranice. — Izdala »Merčeva zaklada«, Zagreb, Kaptol 3.

Bune mladenske godine su borba, za koju se hoće junakova. Ako igdje vlasti ljudi borba, ako ljudi postoje dva nepomirjiva neprijatelja, koji se hvataju u košar i koji jedan drugom ne popustuju, to sigurno postoji u duši svakoga mladića, gdje vlasti borba između materije i duha, smrti i života, Bogu i Solome. Pisac pozna do u srđ meso, kosti, srce i dušu mladića i zato njegova knjiga osvaja sve, koji se žele boriti i pobijediti. Zato, svatko mora ponudit da ova knjiga dođe u ruke našoj mladeži!

O. T. Toth: »Karakter. II. Izdanje. Srednji oblik, 151 str. — Izdala »Merčeva zaklada«, Zagreb, Kaptol 3.

Sigurno je, da je problem izgradnje previh i čvrstih značajeva jedan od najvažnijih problema svakog odgoja i najvažnija zadaca svakog odgojitelja. Da nam danas manjka pravih karaktera i da je njihova izgradnja dužnost svih odgojnih čimbenika, mi treba posebno dokazivati. Tihomir Toth ne heba odgojiteljima, a ni našoj mladeži, preporučivali, jer je dovoljno reći, da je to čovjek, koji je imao upravo posebnu, izvanrednu sposobnost osvajati mladiće, bilo govorom — bilo perom. Bez te knjige ne bi smio biti nijedan hrvatski mladić.

ZAHVALNICE

Gospa mu pomogla — Bjeće to koncem mjeseca ožujka prošle godine (1944). Bio sam u vojsci i obolio od teške bolesti filusa. Nisam mogao ni s mjesto, ležao sam kao mrtav. Nisam mogao ni jesti ni piti, a kamoli što drugo. Zaželim da očistim svoju dušu od grijeha. Dode svećenik i ja se ispriovedjim. Vidio je, da mi je tako teško i reče mi, neka se svaki dan koliko mogu molim dragog Gospa, ona će mi pomoći. I zbijala nakon kraćeg vremena moje molitve bilo mi bolje, a za par dana je malo po malo probodan i ozdravim. Idem kući na zdravstveni dopust. Putem na kolodvor sretnem onoga istog svećenika. On me opazi i uskljikne: »Vi ste ozdravili!« Da, velečasti, idem kući na bolovanje. On mi pruži ruku i tiho mi reče: »Draga Vam je Gospa pomogla. To je istina, i zato navijek hvala dragoj Gospil T. P.

Revniteljica primila premnoge milosti. — Svetu mi je dužnost da se zahvalim za premnoge milosti, koje sam primila od Presv. Srca Isusova i Majke Božje. Ne mogu ih sviju ni nabrojati. — Uhvatila me teška bolest, ležale sam bez svijesti kao mrtva: upala mozga. Primila sam Zadnju pomast. Dodem malo k sebi i utekmen se Srcu Isusovu i Majci Božjoj Bistričkoj — i ozdravim. — Došla sam oklevetana na sud i stvar je bila opasna. Srce Isusovo i Srce Marijino, po zagovoru duše u čistilištu, pomogli. — Podigla se na mene silna bura, ali pobijedilo Srce Isusovo i slavi slavlje. — Sin mi zašao na strampicu, molila sam se dan i noć, a sada lijevam suze radosnice. Vjećna hvala na svemu predobrom Srcu, Kralju moje obitelji! Hvala Njegovoj predobroj Majcici J. B.

PRESV. SRDCU ISUSOVU, BL. DJ. MARIJI I SVETIM ZAŠTITNICIMA ZAHVALJUJU:

Banja Luka: DB Bač develi dan develice vratio se malo sretno iz velike opasnosti. — Bos. Graditac: MG zahvaljuje na primljenoj milosti. — Bos. Novi: AS osuli živ za bombardiranja. — Bolnici: ZD uslijene molbe. — Brezovica: TM uslijene mnoge molbe. — Busini: AB ozdravila od filusa i primljene milosti. — Cigljenik: MJ za primljene milosti.

— Čraković: PM i AM zahvala Srcu Isusovu. — Domagojević: FD sin vojnik ozdrvio od filusa. — Dobrotić: obit. V. za sretni povratak sina. — Đaković: KS za sretno putovanje. — AS za dobivenu milost. — O i TJ za primljene milosti. — Gaćin: Al Srce Isusovo sačuvalo za vrijeme borbi. — Garešnica: LK i IK za sretno putovanje. — Griljanec: OM za primljene darove. — Guđindžić: MU sin se povratio iz vrlo opasnog položaja, umrku ozdravila, nalič izgubljenu stvar. — Karlovec: AK spaljena u operaciji i kod bombardiranja; Srce Isusovo pomaze uvijek, osobito mojoj djeci. — Kostajnić: MC sačuvuje i preporuča se nadolje. — Kraljević: FS mnoge milosti, osobito ozdravljenje unuke. — KC za primljene dobročinstve. — Lovrečina: DJ milosti, napose ozdravljenje. — Ludbreg: TH zahvaljuje za zdravlje, i zvjenje seštre te sretno putovanje. — Križevljan: BM ozdravljenje i povratak sine iz vojske. — Mihaljević: Poreč: MP sin ozdravio, otec sretno stigao kući, mut se vratio iz velike opasnosti. — Mos. Popovat: KU za postignute milosti. — Nova Kapela: ZD za sretno putovanje. — Nasareti: (zamjenjak) za obnovu zatilja i pomoć u teškim danima. — Ogulin: MD sin u uspiješnom svrštu 2. r. g. — Oršanović: KK primio mnoge milosti. — Orelia: FO kod nas bila je nedjelja bojna crta, a nama se nista nije dogodilo. — Osječki: DSCH sretno putovanje. — Pitkorević: MN sreten porod, sačuvana kod bombardiranja, mud u vojsci na Široku. — Podr. Podgajac: FP (MS) u brzi za muku obeda, dar i muž se sretno vratio. — Primosten: AH za primljene milosti. — Prvinska: JH za sretno putovanje. — Rastinja: RJ hvala što se vratio iz logora. — AP hrenjel nam za vratio iz velike opasnosti. — PB brat mi oslikao živ u velikim i strohovitim borbama. — obit. D. sin se izvrlo velika opasnost sretno vratio kući. — RJ nase, tele u velikoj opasnosti ostalo polidano. — Ruđer: Al u velikim životnim potekločama po molitvi pomožen. — Sv. Ivan Želina: JZS zdravlje i mnoge druge milosti. — Valjepevec: ZB za primljene milosti. — Varaždin: LJG ozdravilo jedno dijete i ja primile mnoge milosti. — Vinkovci: MH zahvaljuje Srcu Isusovu i Falmanski Gospoj za mnoge uslijene molbe i primljene milosti. — Vrbičac: BS hvala bisku Langu za ozdravljenje. — Vrbova (Stjepo Petrušev Selek): AF za primljene milosti. — Yukovlje: DRO u vrlo teškom stanju utekla se Srce Isusovu i Srce Marijinu, vr. Josipu i Petru Barbariću te mi se povratio sluh i sretno sam porodila. — Zagreb: TK u velikoj tuzi i nestolici ne čudesan način uslijelo. — AR za zdravlje kćeri. — OG ozdravila od teške bolesti bez operacije. — KU brat se vratio iz velike opasnosti. — IN sretno putovanje i drugi milosti. — S i T Š za sreten povratak sina. — KC primio veliku milost. — ZW za primljene milosti u sadašnjem teškim vremenima. — PZ brat izbačen iz opasnosti. — MN za sreten porod. — IE primila mnoge milosti. — OI preko otklekanja ozdrvio od teške bolesti. — DLJ u teškim životima i bolima uvijek uslijena. — Zavrsje: MH za primljene milosti.

GLASNIKOVE KNJIGE

— u zgodnom obliku (10.5×16.5), sa ukusnim omotom u dvije boje, na finom papiru. KAKO ĆU ODGOJITI SVOJE DJETE priučnik potreban svakoj katoličkoj majci — II. izdanje 72 stranice, cijena 15 Dinara.

PRIJUĆNIK KRŠĆANSKOG NAUKA knjižica potreblja svakoj katoličkoj obitelji. — II. izdanje sa ljepezin slikama 192 stranice, cijena 30 Dinara.

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA
ZAOREB I-147 — PALMOTIČEVA 33

SADRŽAJ »GLASNIKA SRCA ISUSOVĀ I MARIJINĀ« 1945.

Mjesečne nakane (A. Bauer D. I.)		
Opće i posebne nakane Sv. Oca	4	
Da Duh Sv. prosvijeli narode i njihove upravljачe (S. Zec D. I.)	20	
Da zavladala pravda i istina	35	
Da nam ne uzmanjka svećenika	55	
Obnova po pobožnosti Srca Marijinu	64	
Da ljubimo Crkvu, mistično Tijelo Krista-vo	84	
Pouka:		
Gdje je tu Bog? (Ivan Kozelj D. I.)	5	
Blago krotkima (Polar Gäßler D. I.)	10	
Meni ste učinili (S. B.)	14	
Isus u obitelji (Franjo Ivanušec D. I.)	15	
Što mora znati svaki katolik (o isp. i savršenom pokajanju) (I. N.)	22	
Tko nam je više (Franjo Ivanušec D. I.)	24	
Andeoski pastir (Stjepan Zec D. I.)	36	
Najbolja škola (sv. isповјед) (Antun Vlahović D. I.)	39	
Majkama pred Majkom boli (Franjo Ivanušec D. I.)	42	
Uskrs na Golgoli (Tomo Jagrić D. I.)	58	
Majčinstvo (uz Majčin dan) (Franjo Ivanušec D. I.)	67	
Cudotvorna medaljica	70	
Glad i žeda za pravdom (Polar Gäßler D. I.)	92	
Advent — Došaće (aba)	94	
Psovka, psovka	98	
Da je barem laki (Filip Johler D. I.)	100	
Krist život među nama (Franjo Ivanušec D. I.)	104	
Crlice:		
Prekasno (F. M. D. I.)	7	
Tko mu je pomogao? (Srećko Dragičević D. I.)	15	
Malo čudan slučaj (B.)	20	
Ovakovih je kraljevstvo nebesko (N.)	72	
Kako Srce Isusovo nagradjuje one koji za nj rade	107	
Na vrelu utjeche (Tomo Jagrić D. I.)	103	
Narod željan svecle Mise (Srećko Dragičević D. I.)	91	
Obćanja Srca Isusova (Mijo Skvorc D. I.)		
8, 17, 40, 60, 88		
Pouka o Apostolatu Molitve (Ivan Nikolić D. I.)		
11, 43, 62, 101		
Vijesti iz Apostolata Molitve		
27, 45, 75		
Dopisnica Nar. upravitelja AM		
28, 45, 77		
† Prijatelji Srca Isusova		
Marija Belohlavek	18	
O. Petar Perica D. I.	71	
O. Bogoljub Strižić D. I.	71	
O. Ante Alfrević D. I.	71	
O. Josip Vrbaneck D. I.	106	
O. Josip Predragović D. I.	106	
Po katoličkom svijetu i kod nas		
25, 73		
Pjesme:		
Na početku godine 1945. (T.)	3	
O Zaštitnice Djevicā (crkv. himan)	99	
Srco (F. S.)	107	
Pitanja i odgovori		
25, 74		
Nove knjige		
28, 30, 36, 50, 77, 108		
Zahvalnice		
29, 46, 77, 109		
Darovi		
29, 47, 79		
Sluga Božji Petar Barbarić		
3, 47, 79		
Apostolat Misa za Sv. Ocu		
2, 34, 50		
Molitve za Sv. Ocu		
4, 37		
<hr/>		
ISPRAVI!		
Na strani 104, početak članka »Krist, život među nama« glasi:		
»Danas bi čovjek morao imati deset života, da bude bar donekle siguran i da mu sve ne dojadi.«		

SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ

Za proglašenje blaženim potrebno je da se službeno provede najprije t. zv. »Biskupijska istraza« (proces), a onda slvar ide u Rim na strogu istragu. Pošto je Biskupijska istraza o Petru Barbariću u Sarajevu provedena, poslani su spisi u Rim. U Rimu je nastojanjem Oca, koji ima brigu za proglašenje svetih i blaženih isusovaca Sv. Stolice odredila da se može započeti istraza. Evo o tomu dva službena spisa:

I.

Određuje se Kardinal Predlagač u Istrazi Sluge Božjega Petra Barbarića, Novaka Skolastika D. I., Provincije Hrvatske. — Otpis Sv. Zbora obreda, Br. 312—2) 943.

Pošto je kod Duhovne oblasti Vrhbosanske provedena redovitom vlašću Istraga o životu, krepostima i čudesima općenito Sluge Božjega Petra Barbarića, Novaka Družbe Isusove, zamolio je ponizno Vlč. O. Karlo Miccinelli, Vrhovni Pokretač proglašivanja svetaca iste Družbe, Presv. Gospodina Papu Piju XII., da se udostoji odrediti jednoga od Uzoritih Otaca, postavljenih da bdiju nad svetim obredima, za Predlagača crkvenog postupka za proglašenje blaženim istoga Božjega Sluge. A Njegova Svetlost, obavještena od Vlč. O. G. Salvatora Natucci, Vrhovnog Promicatelja Vjere, udostojala se blagohodno izabrati i odrediti Uzorilog Gospodina Kardinala Karla Rossi za Predlagača ili Izvjestiljelja Istrage o Petru Barbariću, davši mu sva nužna i prikladna prava i ovlasti. Ovoj odredbi ne smeta nijedna prijašnja. Dne 6. lipnja 1943.

Karlo Kard. Salotti

Nadstojnik Sv. Zb. O.

A. Carinci, Tajnik Sv. Zb. O.

II.

Daje se dopuštenje da se službeno započne istraza o glasu svetosti Sluge Božjega Petra Barbarića, Novaka Skolastika D.

I. [Provincija Hrvatska]. — Otpis Sv. Zbora obreda. Br. 513—3) 943.

Kako se kod Sv. Zbora za Obrede nalazi zatvorena i započaćena redovita crkvena istraza, službeno sastavljena kod Duhovne oblasti Vrhbosanske ili Sarajevske, o glasu svetosti Sluge Božjega Petra Barbarića, Novaka Skolastika iz Družbe Isusove, ponizno je zamolio O. Karlo Miccinelli, Vrhovni Pokretač proglašivanja svetaca iste Družbe Presv. Gospodina Našega Papu Piju XII., da se može prema propisima ista istraza započeti. Sv. je pak Zbor za obrede, po dopuštenjima napose mu od samoga Presv. Gospodina Našega đanima, milostivo uslišao tu molbu, držeći se sviju propisa prava, sloga i običaja. Ovoj odredbi ne smeta nijedna prijašnja. Dne 21. lipnja 1943.

Karlo Kard. Salotti,

Nadstojnik Sv. Zb. O.

A. Carinci,
Tajnik Sv. Zb. O.

1. PROSINCA
PRVA SUBOTA
SV. PRİČEST ZA MİR

7. PROSINCA
PRVI PETAK
NAKHADNA SV. PRİČEST

Božansko Srđe Isusovo
prikazujem ti po Bezgrješnom Srđcu Marijini
sve molitve ♦ djeļa ♦ i ♦ trpljenja ovoga dana
u naknadi za naše uvrede i na sve one nakane
♦ na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru
osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu ♦ za sv. Oca
iza sve potrebe preporučene
♦ Članovima Apostolata Molitve ♦

PROSINAC 1945.

Nakana Apostolata Molitve: Da kao Isus ljubimo Crkvu, njegovo lajanstveno Tijelo.

POSEBNE MOLITVENE NAKANE ZA SVAKI DAN	
1 S Natalija ♦ Djevojke	17 P Lazer ♦ Robbinska ljubav
1. NEDJELJA DOŠASČA	18 U Očekiv. poroda BDM ♦ Brojne obitelji
2 N Bibiana ♦ Unesrećene obitelji	19 S ♦ Kvatre Nemezije m. ♦ Opasnosti za duše
3 P Frenjo Ks. ♦ Obrać. Indije i Japana	20 C Eugen i dr. ♦ Svedenici i redovnici
4 U Petar Hriz. ♦ Kršćanski pisci	21 P ♦ Kvatre Toma ♦ Koji ne vjeruju
5 S Šaba ♦ Zapuštena djeca	22 S ♦ Kvatre Zenon ♦ Da se svijet smiri
6 C Nikola ♦ Karitas	
7 P Ambrozije ♦ Naši biskupi	4. NEDJELJA DOŠASČA
8 S BEZGRJEŠNO ZACEĆE ♦ Ljubav k Prečistoj	23 N Viktorija m. ♦ Duhovna priprava za Božić
2. NEDJELJA DOŠASČA	24 P Adam i Eva ♦ Ucviljeni
9 N Leokadija ♦ Svi koji trpe	25 U BOŽIĆ ♦ Rođenje Isusovo u dušama
10 P Prijenos kuće Naz. ♦ Duh vjere	26 S Sljepan Mjes. zašt. ♦ Jakost u vjieri
11 U Đamés p. ♦ Kršćansko podnašanje	27 Ć Ivan ap. ♦ Vjera i Čistoća m. mladeži
12 S Aleks. i Epimah ♦ Ljubav k Crkvi	28 P Novina djeca ♦ Kršć. uzgoj djeca
13 Ć Lucija ♦ Vjera i Čistoća ž. mlađeži	29 S Toma Becket ♦ Upravljač naroda
14 P Spiridion ♦ Bolesnici	
15 S Irenej i dr. ♦ Mir u obiteljima	NEDJELJA U OSMINI BOŽIĆA
3. NEDJELJA DOŠASČA	30 N Eugen ♦ Naknada za svelograd
16 N Euzebije ♦ Zdvojni i očajni	31 P Silveslar ♦ Zahvalnost Bogu

Za članove Apostolata Molitve: Podpun oprost jednog petka i još po volji odabranog dana. Na dan
naknade svete Prizest. Na blagdan mjesечnog zaštitnika. — Za članove Bratstvline Srđa Isusova:
Podpun oprost prve petke i prve nedjelje te još jednog po volji odabranog dana.